

De VFC geschiedenis

Wij willen ons zelf zijn en blijven

Inhoudsopgave

<i>1898-1919 De vroege geschiedenis van VFC.....</i>	<i>3</i>
<i>1920-1929 VFC in de jaren '20: Tegenslag en hoop.....</i>	<i>11</i>
<i>1930-1939 VFC in de jaren '30: Stabiliteit en karakter</i>	<i>13</i>
<i>1940-1949 VFC in de jaren '40: Oorlog en wederopbouw.....</i>	<i>15</i>
<i>1950-1959 VFC in de jaren '50: Wederopbouw en strijd.....</i>	<i>26</i>
<i>1960-1969 VFC in de jaren '60: Strijd en een club op de drempel van de top</i>	<i>32</i>
<i>1970-1979 VFC in de jaren '70: Tijden van Terugval en Heropbouw</i>	<i>37</i>
<i>1980-1989 VFC in de jaren '80: Tussen traditie, tegenslag en toekomst</i>	<i>42</i>
<i>1990-1999 VFC in de jaren '90: Belangrijke momenten voor VFC</i>	<i>49</i>
<i>2000-2009 VFC in de jaren '00: Gemeenschapszin en vernieuwing.....</i>	<i>56</i>
<i>2010-2019 VFC in de jaren '10: Vernieuwing en succes.....</i>	<i>63</i>
<i>2020-2029 VFC in de jaren '20: Coronapandemie en bestuurlijke crisis</i>	<i>79</i>

1898-1919 De vroege geschiedenis van VFC

1898 De eerste voetbalclub van Vlaardingen

In 1898 wordt de Vlaardingsche Footballclub Olympia opgericht, en is hiermee een van de eerste voetbalverenigingen van Vlaardingen. De club zal tot oktober 1913 blijven bestaan.

Elfalfoto van Vlaardingsche Footballclub 'Olympia'.

Afgebeeld staand van links naar rechts: Adriaan Groeneveld, Dirk de Lange, vaandeldrager Siem Wessel, Tom Habraken, 'Smit uit Maassluis' en Mathijs Boerdam.

Zittend van links naar rechts: K. Poortman, Kees Vredenburg, George Dorsman, Jan Riedijk en Jac Hoogendijk.

1904 Oprichting van VFC

Op 1 juli 1904 wordt de Vlaardingsche Football Club (VFC) opgericht. VFC behaalt drie kampioenschappen maar weet nooit de stap naar de tweede klasse te maken. In september 1913 houdt de club op te bestaan.

1911 Internationale wedstrijd

Ter gelegenheid van het 7,5 jarig bestaan van de Vlaardingesche Football Club, wordt op Hemelvaartsdag 1911 een voetbalwedstrijd georganiseerd tegen de Belgische voetbalclub R.C. Malines. De wedstrijd vindt plaats in Vlaardinger-Ambacht. VFC wint de wedstrijd met 3-1.

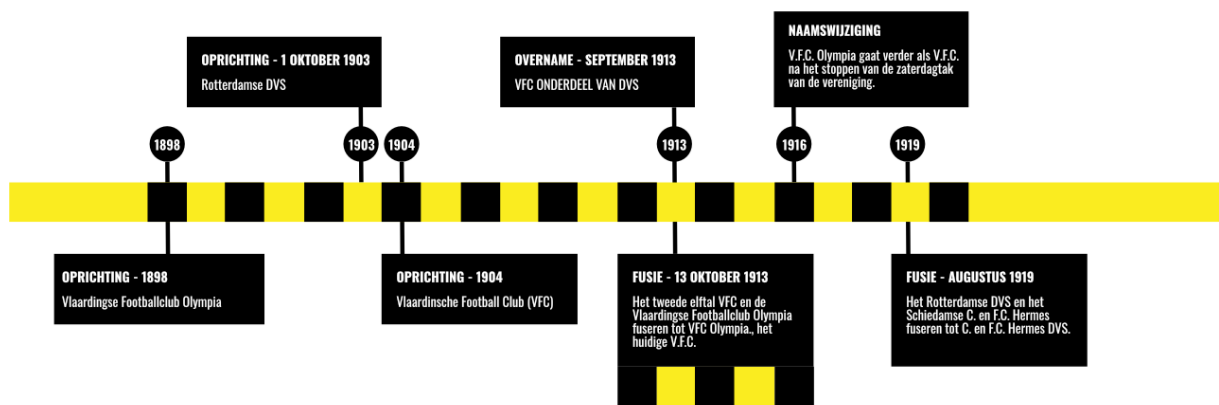

1913 Fusie en verzet

In september 1913 wordt Vlaardingsche Football Club opgenomen door de Rotterdamsche Voetbalvereniging 'Door Vereniging Sterk' (DVS), opgericht op 1 oktober 1903. Deze fusieclub gaat -als DVS- zowel in Rotterdam met het eerste team als in Vlaarding, als met het tweede team spelen. Het 'oude' VFC houdt op te bestaan.

De samenvoeging, in feite een overname van VFC door DVS, viel in Vlaarding niet goed. Veel leden van de VFC zit de verhuizing naar Schiedam niet lekker. Een aantal voetballers wil liever in Vlaarding blijven spelen. Ten eerste omdat ze de sfeer in Vlaarding beter vinden dan in Schiedam, ten tweede omdat ze geen geld hebben om elke keer een eind te reizen. Daarom wordt er in 1913 gekeken naar een doorstart van de vereniging. Vanuit het in Vlaarding spelende tweede team (eigenlijk het oude team van VFC), wordt de samenwerking gezocht met de kwakkelende club Vlaardingsche Footballclub Olympia (opgericht in 1898). De samenwerking werd op 28 oktober 1913 beklonken met de oprichting van de nieuwe club V.F.C. Olympia.

De vereniging V.F.C. Olympia ontstaat in 1913 niet uit het niets. De vereniging komt in de plaats van de vereniging Vlaardingsche Footballclub Olympia. Vlaardingsche Footballclub Olympia was een vereniging voor de rijkere inwoners van Vlaarding dat vanaf 1898 vijftien jaar competitie speelde. Dit waren vaak reders wiens vissersschepen de Noordzee bevoeren. In 1913 wordt Vlaardingsche Footballclub Olympia echter opgeheven, omdat enkele rijken notabelen liever bij DVS in Schiedam hun wedstrijden gaan spelen. In Vlaarding wordt het 'DVS' omgedoopt tot 'Door Vlaarding Sterker'.

Op 28 oktober 1913 wordt in de sigarenwinkel Krijgsman het oprichten van een nieuwe vereniging besproken. Als naam wordt V.F.C. Olympia gekozen, Vlaardingsche Football Club. Na vele uren praten op de brug over de nieuwe haven, zag VFC uiteindelijk op dinsdagavond 28 oktober 1913 het levenslicht in de bekende lokaliteit "De Romein" aan de Maassluisdijk: in 1913 een geliefde kroeg bij de inwoners van Vlaardingen. V.F.C. Olympia zal een club van en voor Vlaardingers worden. Een vereniging die zich razendsnel aanpast aan de voetbal in een stad die steeds sneller moderniseert.

De nieuwe vereniging kiest een bestuur, maar dat heeft slechts een parlementaire leeftijd van één dag. Dat betekent dat de voorzitter maar 24 uur het mandaat over de nieuwe vereniging heeft. Een dag later wordt dit opgelost in een extra vergadering en worden de 'moeilijkheden' overwonnen, aldus de Vlaardingse Courant. Bijna unaniem wordt een nieuw bestuur -onder leiding van voorzitter J. Brouwer- gekozen. Ze krijgen de leiding over een nieuwe vereniging met 17 voetballende leden en 33 ondersteunende leden.

Het eerste half jaar wordt elke zondag, op het "land van Knoop" aan de Groeneweg, een weiland ingericht als voetbalveld. Op oude foto's is goed te zien dat het veld aan de westelijke rand van Vlaardingen gelegen was.

Het gebouw 'De Vriendschap', het latere Rooms-Katholieke Verenigingsgebouw, is het verkleedlokaal. Hier wordt ook al het materiaal bewaard, zodat men op zondag de V.F.C. Olympia-spelers met doelpalen, netten en hoekvlaggen naar het veld kan brengen. Vaak blijkt dat de koeienstront nog op het veld ligt, spelers moeten zich omkleden in een oud kippenhok.

In de eerste maanden na de oprichting van het nieuwe V.F.C. Olympia speelt het team ook tegen de notabelen die er in 1913 juist voor kozen om naar Hermes DVS over te stappen. Tot grote vreugde van de bestuurders van het 'nieuwe VFC' wint het jonge van het oude bloed. Het gaf de vereniging 'hoopvolle verwachtingen voor de toekomst'.

1914 Van koeienweide naar huurveld

Wil V.F.C. Olympia echter meespelen in Rotterdamse voetbalcompetitie bij de Rotterdamse Voetbal Bond (RVB), dan moet de vereniging wel een goed veld hebben. Dat is de eis die voorzitter Krijgsman aan V.F.C. Olympia stelt. Waar het veld op het "land van Knoop" niet aan de eisen voldoet, wordt gezocht naar een nieuwe locatie. Het idee is om op het opgespoten terrein van de Levers zeepfabriek een veld te maken, maar die plek is niet op tijd gereed om in het nieuwe seizoen te voetballen.

Als zich iets verder aan de Groenweg een betere gelegenheid voor een veld voordoet, verhuist V.F.C. Olympia voor het eerst in haar geschiedenis van locatie. Het nieuwe veld wordt gehuurd van een andere reder, IJzermans. De boer Burg huurt de grond, het veld wordt verhuurd aan V.F.C. Olympia. Een jaar voetballen kost de vereniging 250 gulden. Een goed veld is het zeker niet. Ook op 'het land van IJzermans' moeten elke zondag de koeien van het veld gejaagd worden en moet er stront geschept worden.

Achter het nieuwe veld van reder IJzermans lag een sloot die tot de bijnaam van VFC heeft geleid. Op en rond het speelveld waren vaak veel eenden te zien, al dan niet te horen. Dit kwam omdat de sloot vaak achter een van de goals van het veld lag. De tegenstanders, die het niet zo op hadden met de spelers van V.F.C. Olympia, gingen daarom de geel-zwarten voor 'Kwekker' uitschelden. Reden zij langs de vereniging, dan maakten zij kwakende geluiden. Maar wilden de rivalen van het V.F.C. Olympia oorspronkelijk niets meer dan schelden, al heel snel werd 'Kwekker' voor de spelers van V.F.C. Olympia een geuzennaam. Tegenwoordig is de Kwekker hét symbool van VFC en ook terug te vinden in het clublogo.

V.F.C. Olympia was niet de eerste voetbalvereniging van Vlaardingen in 1913. In 1904 was voetbalvereniging Fortuna al opgericht. Door de jaren heen zijn de wedstrijden tegen Fortuna, destijds gelegen aan de Kethelweg, belangrijke wedstrijden waar de hele stad voor uitloopt. Regelmatig wordt in de krant aan supporters gevraagd op tijd te komen, om verstoppingen in het verkeer te voorkomen.

De twee voetbalverenigingen van Vlaardingen zijn op dat moment genoeg om in de behoefte van voetballen Vlaardingen te voorzien. De ontwikkeling van de vrije tijd, als onderdeel van het dagprogramma, gaat maar langzaam in de vissersstad. Een normale werkweek bestaat vaak uit zes dagen onafgebroken werk. Alleen de zondag is vrij. De schaarse tijd die de inwoners van Vlaardingen wel hebben, gaat op aan het verenigingsleven.

In de omgeving is V.F.C. Olympia zelfs relatief laat met de oprichting, omdat het 'oude' VFC aan de voetbal behoefte voldeed. In de begin jaren speelt VFC vooral tegen verenigingen die al enkele seizoenen bestaan. Mede hierdoor wordt VFC in het begin gezien als vereniging van 'jongentjes'. V.F.C.'ers zijn spelers die nooit een blad voor de mond nemen en pas net komen kijken. Het succes dat ze in de beginjaren hebben, zorgt ervoor dat sommige verenigingen met zekere afgunst naar de vereniging kijken.

Ondanks dat het ledenaantal nog niet heel hard stijgt, is het een jaar na de oprichting van V.F.C. Olympia zo druk dat er bij de viering van het eenjarig bestaan van de vereniging een speciale vergadering wordt uitgeschreven om het nieuwe bestuur te kiezen. Dit bestuur zal V.F.C. Olympia de komende jaren moeten leiden. Opnieuw wordt J. Brouwer -bijna unaniem- herkozen tot voorzitter.

1915 Eerste kampioenschap

Sportief gezien gaat het vanaf het tweede bestaansjaar erg goed met de vereniging. Spelend in de Rotterdamse Voetbal Bond (RVB) wordt in het seizoen 1914-1915, het tweede seizoen van de vereniging in de tweede klasse van de RVB, het kampioenschap in de wacht gesleept, waardoor promotie naar de eerste klasse volgt.

Het seizoen 1914-1915 behaalt V.F.C. Olympia 17 punten uit 12 wedstrijden, scoort 24 maal en incasseert 8 doelpunten. Een overwinning leverde destijds 2 punten op. Met slechts 17 punten behaalt V.F.C. Olympia haar eerste kampioenschap uit haar geschiedenis en promoveert naar de 1e klasse van de Rotterdamse Voetbal Bond (RVB).

1916 Oorlogsjaren en bijna-faillissement

Loopt het sportief allemaal opperbest met de vereniging, financieel zijn er in de begin jaren grote problemen. In 1914 is de Eerste Wereld Oorlog uitgebroken. Hoewel Nederland neutraal blijft, wordt ook Vlaardingen getroffen door de Eerste Wereld Oorlog. Op zee is een onbeperkte duikbotenoorlog afgekondigd. De visserij is op dat moment zeer gevaarlijk en alleen vlak langs de kust wordt nog (illegaal) vis gevangen. Op open zee maken de schepen kans getorpedeerd te worden.

Voetbal is in deze tijd een van de eerste dingen die afgezegd wordt, mede ook omdat in Nederland gemobiliseerd wordt. Enkele leden moeten daarom noodgedwongen het leger in, er waren ook maar weinig tot geen reservespelers beschikbaar.

Bovendien moeten leden geld betalen om bij V.F.C. Olympia te mogen voetballen. Geld dat er vaak niet is, of dat men besteedt aan andere zaken als eten en het vissersschip. Daarnaast heerst er nog een ander idee: als je buiten voor niks kan spelen waarom zou je dan betalen voor een voetbalclub?

De situatie is in februari 1916 zo slecht dat er een vergadering wordt belegd om de vereniging voor opheffing te behoeden. Een voorstel van de heer M. van der Windt redt de club. Hij stelt voor om ieder lid een extra bijdrage van fl. 2,50 te laten betalen. In tien termijnen van een kwartje moet dat voor iedereen te doen zijn, is zijn idee. Het voorstel wordt unaniem aangenomen.

Enkele vermogende leden zijn zo genereus, dat zij zelfs 25 gulden in een keer betalen. Met honderd gulden die de vereniging op deze manier ontvangt, is V.F.C. Olympia in één keer voor liquidatie behoed. Het geeft nog maar eens aan dat bij V.F.C. Olympia wel degelijk welgestelde leden voetballen. Want dat er in één keer wel heel veel geld binnenkomt, blijkt uit de vergelijking met de toegangsprijzen voor een wedstrijd. In die tijd kost een wedstrijd slechts een dubbeltje, en een stuiver voor de jongste fans.

Ook in een ander opzicht is de vergadering van februari 1916 bijzonder. Niet alleen wordt er van elk lid een extra bijdrage verwacht, ook verdwijnt het wordt Olympia uit de clubnaam. De naam stond voor de zaterdagtak van de vereniging, die dat jaar wordt stopgezet. VFC krijgt op dat moment de naam zoals ze die nog steeds heeft.

In begin 1900 is op zondagochtend nog een vast ritueel in het leven. Het aantal niet gelovigen stijgt weliswaar tussen 1900 en 1920 van vijf naar vijftien procent, maar daarentegen worden wel 24 nieuwe kerken bijgebouwd. De Rooms-katholieke organisaties kennen binnen Vlaardingen echter nog geen voetbalvereniging. Jongeren die willen voetballen worden begin 1900 dan ook gedwongen te spelen waar ook niet gelovigen voor spelen.

Dat blijkt uit het verslag van Jan Schepen van 13 juli 1916 die op zijn 15^e debuteerde in VFC 1. Hij kwam uit een katholiek gezin maar speelt voor het 'ongelovige' VFC. De binding met het geloof is echter zo sterk, dat als er een mogelijkheid bestaat om binnen het eigen geloof te voetballen, dat min of meer verlangd wordt. Zo wordt ook Jan Schepen in 1934, als RK WIK wordt opgericht, gedwongen om over te stappen. Het geloof is in de tijd sterker dan de verenigingsbinding. Vlaardingen is verdeeld in gepolariseerde verenigingen.

Het eerste elftal dat sinds 1914 haar wedstrijden speelt voor de RVB, komt het seizoen 1915 - 1916 voor het eerst uit in de eerste klasse RVB. VFC behaalt haar eerste kampioenschap uit de geschiedenis en promoveert naar de 3e klasse van de Nederlandse Voetbalbond (NVB).

Een competitie waar het zal uitkomen tegen Excelsior Rotterdam en ADO Den Haag. Teams die destijds nog ten prooi vielen aan onze geel/zwarte Kwekkers. In de eerste ronde van de NVB-beker stuit VFC op Feijenoord. De Feijenoorders, die dan nog op het Afrikaanderplein spelen, winnen de wedstrijd met 2-0.

VFC kampioen 1e klasse RVB 1915-1916

VFC groeide in de beginjaren gestaag door. In 1916 kon zelfs een 4e elftal worden ingeschreven. Dit team zag er, zoals de foto laat zien, zeer keurig uit: spelers in geel zwart tenue met kraag en lange mouwen, de keeper in een smetteloos wit shirt.

In 1916 is het Bram Sprij die zich aanmeldt bij VFC. Een belangrijke naam in de geschiedenis van VFC. Naast het feit dat Bram speelt als verdienstelijk rechtsback in het eerste elftal van de vereniging, bekleedt hij door de jaren heen ook - samen met broer Maarten- verschillende bestuurlijke functies.

1919 Een verloren kampioenschap

In het seizoen 1918-1919 wordt, onder twijfelachtige omstandigheden, een zeker lijkend kampioenschap afgewezen door de NVB. Het niet toekennen van het kampioenschap komt hard aan bij de jonge vereniging. De tegenslag dreunt ook in latere jaren nog na. Het eeuwige enthousiasme van een succesclub verdwijnt. De resultaten spreken ook niet in het voordeel. Drie seizoenen achter elkaar prijkt de naam VFC op de tweede plaats in de derde klasse.

Naast het uitblijven van succes zorgt ook een indeling in een andere competitie ervoor dat het animo van supporters en spelers al aanmerkelijk werd bekoeld. 'Aan de afgelegen oorden en onbekende 'grootheden' was nimmer enig recettevoordeel verbonden'. Verzoek tot verplaatsing naar een andere afdeling van de voetbalbond mag niet baten. VFC eindigt dat jaar als zesde.

De fusieclub DVS, voortgekomen uit de 'Vlaardingsche Footballclub Olympia', gaat vanwege problemen met de accommodatie en de wens om cricket toe te voegen, de fusie aan met C en VC Hermes tot Hermes DVS. De clubs fuseren in augustus 1919 en zullen de wedstrijden gaan spelen aan de Damlaan in Schiedam.

1920-1929 VFC in de jaren '20: Tegenslag en hoop

1920 Een stad in verandering

De ontwikkeling van vissersstad naar industriestad gaat gepaard met veel werkgelegenheid en er vestigen zich tienduizenden nieuwkomers in Vlaardingen. Hiervan profiteren de culturele verenigingen in Vlaardingen. Zo ook VFC, dat veel nieuwe mensen naar de vereniging ziet komen. Vanaf het jaar 1920 zijn er dan ook reserveteams aanwezig binnen de vereniging.

Helaas kent VFC na de Eerste Wereldoorlog nog steeds financiële zorgen. De vereniging zal de komende jaren met heel weinig geld moeten doorkomen. Dat leidt soms tot penibele situaties. Zoals in 1920, als alle leden in hotel/café/restaurant 'De Hollandsche Tuin' (Hoogstraat 219) in Vlaardingen op 20 juni bijeenkomen, om een mogelijke fusie met de grote rivaal Fortuna te bespreken. Weliswaar ligt de vereniging aan de andere kant van Vlaardingen, maar één vereniging voor heel Vlaardingen is misschien toch de beste optie.

Dit leidt tot onbegrip bij enkele leden. Het is de heer Bot die uiteindelijk een motie indient om de fusie omgedaan te maken. Uiteindelijk blijkt een meerderheid tegen de fusie (27 tegen 8 stemmen). Op deze manier geeft VFC haar zelfstandige positie in voetballend Vlaardingen niet op. Toch zal het nog jaren duren voordat de vereniging uit de zorgen is. Donateurs houden tot die tijd de vereniging levend, door bonnetjes ter waarde van een kwartje kopen. Met het geld dat VFC daarmee verdient, kan het stromend water voor het clubhuis geregeld worden.

Een bijzonder verhaal in de zomer van 1920: Je kwalificeert je met je team voor de Olympische Spelen maar dat team komt uiteindelijk helemaal niet in actie. Het is het verhaal van VFC'er Koos Boerdam. In de zomer van 1920 worden de Olympische Spelen in Antwerpen gehouden. Het voetbalelftal van Koos Boerdam gaat naar de Olympische Spelen in Antwerpen in 1920, maar hij zal uiteindelijk niet in actie komen.

De Olympische voetbalcompetitie ging van start op 28 augustus 1920 en duurde tot 5 september 1920. Het Olympisch voetbaltornooi van Antwerpen was het grootste voetbaltornooi ooit, op dat moment. Nooit eerder had in de wereld een voetbaltoernooi plaatsgevonden met zoveel landen en spelers. Het Wereld Kampioenschap (WK) en Europees Kampioenschap (EK) voor landenteams bestond in 1920 nog niet.

Koos Boerdam speelt in die tijd in het eerste elftal van het VFC en is de enige Vlaardinger die is geselecteerd voor het voetbalelftal voor de Olympische Spelen.

'Nederland heeft om één of andere reden twee teams afgevaardigd naar die Spelen en de afspraak was dat ze om beurten zouden spelen. De eerste wedstrijd wordt door het andere team gespeeld en met 3-0 gewonnen van Luxemburg. En dan besluit de trainer Frederick Warburton om met dat elftal verder te gaan.'

Het gaat dus niet om basisspelers en reserves, het gaat om twee compleet verschillende teams. 'Als je nu kijkt in de

uitslagen dan zie je dat het team van Boerdam er helemaal niet in genoemd wordt, terwijl ze wel in Antwerpen bij de Spelen zijn geweest’.

Nederland treft in de kwartfinale Zweden. Deze wedstrijd wordt ook gewonnen, ditmaal met 5-4. In de halve finale treft Nederland België. Deze wedstrijd wordt met 3-0 verloren, maar omdat Tsjecho-Slowakije in de finale van het veld loopt, moeten Nederland en Spanje tegen elkaar spelen voor de 2e en 3e plaats. Deze wedstrijd verliest Nederland met 1-3, waardoor Nederland met een bronzen medaille huiswaarts keert. Boerdam komt niet in actie en krijgt ook geen bronzen medaille uitgereikt.

De Nederlandse voetballers, die tijdens het toernooi verbleven aan boord van de Hollandia, richtten zich tijdens hun verblijf in Antwerpen echter niet alleen op het voetbal, maar ook op de prostitutiebuurt en overmatig alcoholgebruik. De Nieuwe Rotterdamsche Courant titelde toen "De Schande van de Schelde", een vingerwijzing naar hun nationaal elftal. Of ook VFC'er Koos Boerdam zich heeft misdragen is niet bekend.

Een bijzondere anekdote waaruit blijkt dat VFC'ers in de tijd zelfs werden opgeroepen om op mondiaal voetbalpodium hun kunsten te vertonen.

1926 Het 'Koperen Feest'

Ondanks alle financiële en sportieve moeilijkheden viert VFC op 25 en 26 april 1926 wel haar 'Koperen feest', ter ere van het 12½ jarige bestaan van de vereniging. Het wordt een bijzonder feest, waarbij zelfs een Chinees vrouwenelftal naar Vlaardingen komt om een wedstrijd te spelen. Hoewel met enig wrok wordt teruggekeken op het verloren kampioenschap van 1918-1919, blijft de vereniging positief.

1928 De jeugd maakt zijn intrede

In seizoen 1928-1929 besloot VFC ook met junioren te gaan voetballen. Met elf spelers wordt de competitie aangevat. De contributie voor deze leden was 5 cent per week en er werd op woensdagmiddag getraind. In de eerste jaren werd vooral gevoetbald tegen Fortuna, De Hollandiaan en SVV. Het is het begin van een grote bloei van de jeugd bij VFC, maar in het eerste jaar is het soms nog moeilijk om het juiste aantal spelers op de been te brengen.

1929 Koninklijke erkenning voor het Nederlandse voetbal

Ter ere van het veertigjarig jubileum kende koningin Wilhelmina de NVB in 1929 het predicaat 'koninklijk' toe. Daarmee was de Koninklijke Nederlandse Voetbal Bond, KNVB, een feit.

1930-1939 VFC in de jaren '30: Stabiliteit en karakter

1931 Een veld in transitie

VFC is toe aan een grondige renovatie van het speelterrein. Na lang beraadslagen wordt eind 1931 een begin gemaakt met een herstructurering van het terrein aan de Groeneweg. Besloten is om het veld een kwartslag te draaien, waardoor er ruimte komt voor een parkeerplaats.

1932 Opening van het nieuwe terrein

Op 29 juni 1932 wordt het nieuwe voetbalveld aan de Groeneweg geopend. Bij de opening wordt door de Vlaardingsche Courant kritisch gekeken naar de nieuwe inrichting. Ten onrechte, zo blijkt. Een keurig veld met zitbanken en een afrastering. Het zicht op het veld vanaf de zitplaatsen is sterk verbeterd. Opvallend aan het nieuwe speelterrein is dat de verbouwing tot stand is gebracht door de hulp van vrijwilligers. VFC heeft namelijk geen geld om professionele hulp in te roepen.

Tijdens de opening gaat grote dank uit naar de 'huisbaas', reder IJzermans. Zelf spreekt de reder ook, voordat hij het geel-zwarte lint doorknipt. Hij zegt in een bevlogen rede dat dankzij 'energie en wilskracht het amateurisme bij de vereniging hoogtij viert'. Volgens IJzermans moet daar nog wat sportiviteit bij, om naar de eerst klasse te groeien.

Want sportief mag het allemaal wel beter. VFC speelt al jaren in de tweede klasse, en het niveau is niet in orde. Dat blijkt in de openingswedstrijd wordt tegen Fortuna, waar duizenden supporters getuige van zijn. 'Nu het terrein klaar is, wordt het tijd dat de geel-zwarte flink gaan oefenen, daar het tempo opgevoerd moet worden, om een wedstrijd anderhalf uur vol te houden. Verschillende spelers waren met de rust al uitgespeeld.', aldus de krant. De uitslag? VFC verliest met 1-9.

Enkele weken later, tijdens de jaarlijkse ledenvergadering van VFC, die nog steeds in de bovenzaal van café De Romein plaatsvindt, besluiten verschillende leden de ingebruikname van de nieuwe locatie passend te vieren. Zij bieden het bestuur een grote lijst aan met tien foto's van het nieuwe complex. De lijst wordt met grote 'dank' aanvaard, zo blijkt uit

de notulen.

VFC kent in het jaar 1932 maar liefst 9 senioren elftallen. Er ontstaat een echte VFC-mentaliteit. Het mag duidelijk zijn dat VFC terecht komt in een wereld waarin Vlaardingen zijn positie als haringstad steeds verder uitbreidt. De resultaten van de 9 elftallen die aan de reserve competitie deelnemen zijn bevredigend. Het eerste elftal kan nog beter, al heeft het elftal wel de pech gehad dat veel spelers voor langere periode afwezig waren, aldus het bestuur.

Om het niveau van de spelers omhoog te tillen, wordt ook gesproken over trainingsarbeid. Hiervoor wordt een opmerkelijke constructie bedacht. De hoofdcoach van de grote concurrent Fortuna, de her Smith, gaat VFC-spelers eenmaal per week trainen. Dit tegen de zin van de Fortuna-spelers, die lijdzaam moeten toezien hoe de concurrent beter wordt. Fortuna besluit daarna ook zelf doordeweeks te gaan trainen.

1934 Nieuwe aanwinsten, geen kampioen

'Als je nu geen kampioen wordt, dan word je het nooit meer!' Voorafgaand aan elk seizoen wordt deze zin de spelers van VFC voorgehouden. Dit rotsvaste vertrouwen in het eerste elftal wordt echter nooit terugbetaald met een kampioenschap. In de jaren '30 is degradatie waarschijnlijker dan promotie.

In 1934 komen er echter twee spelers bij VFC voetballen die het elftal beter maken. Henk Barendregt en Nacky Kornaat komen over van v.v. Vlaardingen, dat in dat jaar over de kop gaat. Deze spelers brengen weer 'leven in de vereniging'. Toch kunnen ook zij niet voorkomen dat VFC geen kampioen wordt. Sterker nog, tot aan de Tweede Wereldoorlog komt VFC niet eens in de buurt van promotie. Overigens ook niet in de buurt van degradatie. Wel gaat VFC beter spelen en tot 1941 zijn de Kwekkers een zeer stabiele tweedeklasser.

1937 Eigen clubgebouw

In 1937 opent het VFC-clubgebouw. In dit clubgebouw aan de Oosthavenkade 28 komen VFC-leden bij elkaar om meer saamhorigheid te kweken. Zo wordt er spelletjes als dammen en schaken gespeeld, en worden er opgenomen wedstrijdbeelden gedraaid. Tijdens de opening van het gebouw zijn bijvoorbeeld de wedstrijden De Hollandiaan – VFC, VFC – VOC en VFC – De Hollandiaan te zien.

1938 25 jaar VFC

In 1938 wordt ondanks het weinige geld groots gevierd dat de vereniging 25 jaar bestaat. Na een avondprogramma in het theaterhuis van Vlaardingen, de 'Harmonie', wordt er ook nog een receptie gehouden. De KNVB komt met een opmerkelijk cadeau aanzetten: VFC krijgt een nieuw set doelnetten voor op het veld. Want, zo beargumenteert de KNVB-functionaris de gift, VFC is 'nooit de lastigste vereniging van de bond geweest'.

De vrouwen van de leden geven ook een cadeau aan de jubilerende vereniging. Een fraaie klok is vanaf dat moment de blikvanger in het nieuwe clubgebouw van VFC, dat in 1937 geopend was. Bram Sprij geeft namens de leden en ereleden

van VFC de vereniging een mooie medaillekast. Die kast wordt snel gevuld met vele prijzen, daar de geel-zwarten bij zomeravondwedstrijden en zogenaamde 'seriewedstrijden' vaak met medailles thuiskomen.

1939 Vermaak en stabiliteit

VFC speelt lang 3^e klasse voetbal, veelal met een eindklassering in de top 3. Het publiek wordt door de jaren goed vermaakt. Postema is de clown van de groep en Bram Dekker, melkboer op de Waalstraat in 1939, moet 2x gepasseerd worden om hem kwijt te zijn. De neutrale supporter vindt het leuk om wedstrijden van VFC te bekijken, en dat is te zien aan het groeiend aantal bezoekers.

1940-1949 VFC in de jaren '40: Oorlog en wederopbouw

1940 De oorlog slaat toe

Het seizoen 1939-1940 is op sportief gebied een succesvol jaar. In de derby tegen Fortuna, op 7 mei 1940, wordt met 3-2 gewonnen, waardoor VFC nog kans heeft op de titel. Concurrent VOC moet dan in de resterende vier wedstrijden nog wel verliezen, daar het drie punten voorsprong op de geel-zwarte heeft.

Drie dagen later wordt voetbal in een klap onbelangrijk. De oorlog is begonnen. De Tweede Wereldoorlog slaat in Vlaardingen letterlijk in als een bom. Op 10 mei 1940 vallen enkele bommen op de stad. De allereerste bom komt terecht op het veld van VFC. De Duitsers zijn op zoek naar het luchtafweergeschut dat opgesteld is in de boomgaard van dr. Moerman. Bij dit bombardement zijn er op een koe na geen slachtoffers te betreuren, bericht de Vlaardingse Courant een dag later.

Zijn zowel Vlaardingen als Schiedam nog redelijk schadevrij gebleven van oorlogsgeweld, Rotterdam is zwaar getroffen. Op 14 mei 1940 wordt de hele binnenstad gebombardeerd, als wraakactie op het (geringe) verzet van Nederland op de Grebbeberg, de Afsluitdijk en de Moerdijkbruggen. Mede als gevolg hiervan capituleert Nederland op 15 mei, nadat het Duitse opperbevel heeft bedreigd meerdere steden te bombarderen.

De eerste dagen na de inval is het land in shock. De onzekerheid wat er staat te gebeuren is groot en de eisen van de Duitse bezetters zijn nog niet overal ingevoerd. In Vlaardingen mag burgemeester Siezen in eerste instantie blijven zitten. In 1943 zal hij worden vervangen door een NSB-burgemeester. In de loop van de oorlog zal Vlaardingen veel bombardementen bespaard blijven. Wel moet de straatverlichting uit, om geallieerde vliegtuigen geen doelwit te geven.

Het voetbal ligt in de eerste dagen na de inval volledig stil. Langzaamaan probeert men bij de KNVB het normale leven weer doorgang te laten vinden. Het was volgens de KNVB daarom ook van het grootste belang om mee te werken aan een 'zo spoedig mogelijk herstel' van dat normale leven, bericht de nationale voetbalinstantie. Als het voetbal door zou gaan, gaf dat aan het volk een afleiding die zeer werd gewaardeerd door de bestuurlijke instanties.

Met dit statement geeft de voetbalbond aan dat voetbal een ideaal middel is om voor even te ontsnappen aan de werkelijkheid die oorlog heet. Er is echter één probleem. De KNVB heeft in de eerste dagen na het begin van de oorlog geen enkel idee of de conditie van de voetbalvelden erg hebben geleden onder het oorlogsgeweld. Vandaar dat de KNVB propageert dat er 'waar mogelijk' in de weekenden van 20 en 27 mei vriendschappelijke wedstrijden georganiseerd kunnen worden.

VFC kan simpelweg niet voetballen. In het veld aan de Groenweg is dankzij de bominslag een flinke krater ontstaan waar de eenden in zwemmen. Het Duitse militaire gezag verhindert bovendien een snel herstel van het veld. Vrijwilligers mogen om onduidelijke redenen het veld nog niet gelijk maken.

Op 27 mei geeft de Duitse bezetter groen licht: vrijwilligers gaan aan de slag om de puinhopen op te ruimen. Dat is echter niet in één dag gedaan. Het herstel duurt een paar weken. In het weekend van 27 mei speelt overigens geen enkele voetbalclub uit Vlaardingen of omgeving vriendschappelijke wedstrijden. En dat terwijl de opbrengst van elke gespeelde wedstrijd ten goede zou komen aan het herstel van Rotterdam. De Vlaardingsche Courant is er hoogst verbaasd over: 'Het verbaasde ons ten zeerste dat van alle verenigingen in Vlaardingen niet één vereniging het initiatief toe het spelen van het spelen van een vriendschappelijk wedstrijd omarmde'.

De KNVB besluit in hetzelfde weekend ook dat de teams die meestrijden om de bovenste vier plaatsen de competitie nog uit moeten spelen. Dit betekent dat VFC nog vier wedstrijden moet spelen. De eerste tegenstander in die vier wedstrijden is wederom Fortuna. De wedstrijd wordt vastgesteld op zondag 2 juni. VFC onthoudt zich vanwege het onbespeelbare veld noodgedwongen nog van voetballen.

Op zondag 9 juni wordt de wedstrijd alsnog gespeeld. De kans op het kampioenschap is er nog, maar dan moet gewonnen worden van Fortuna. De wedstrijd wordt gespeeld bij Fortuna, de ingang van het complex is door de strenge Duitse controles verplaatst naar de Galgkade. De wedstrijd eindigt uiteindelijk in 2-2. Het was te warm voor mooi voetbal, oordeelde de Vlaardingsche Courant een paar dagen later. Door het gelijke spel is een kampioenschap niet meer mogelijk. Hierdoor wordt het competitievoetbal voor VFC stilgezet. Wel spelen ze nog een zomeravond competitie.

Na de zomer van 1940 wordt er 'gewoon' weer gevoetbald. Voetbal blijkt populairder dan ooit tevoren. Tienduizenden Nederlanders sluiten zich aan bij een sportvereniging en ook het publiek verdubbelt. De sport blijkt toch de zo gewilde afleiding van de oorlogsellende.

1941 Bezetting en uitbreiding

Vanaf september 1941 mogen joden zich niet meer op een sportveld vertonen, moeten voetballers werken in Duitsland of duiken ze onder en gaan ze in het Verzet. Door de schaarste is er bovendien nog weinig materiaal over. Soms spelen 100 man met slechts 33 paar schoenen.

VFC kan door de bezetting nooit elke wedstrijd dezelfde spelers opstellen. Niet alleen VFC heeft daar last van, ook de andere verenigingen in de omgeving. Voetbal mag dan wel een afleiding voor alle ellende zijn, maar ook op het voetbalveld wordt de Nederlandse bevolking geconfronteerd met de onzekerheid van de bezetting.

Wel voetbalt VFC mee om de bovenste plaatsen in de derde klasse van de KNVB. Uit alles blijkt dat de vereniging populair wordt. Als er derby's tegen Fortuna of De Hollandiaan gespeeld worden, zijn de tribunes afgeladen vol met mensen. Vaak worden kaartjes al in de voorverkoop gedaan, anders kan de vereniging de drukte niet aan.

Met de vereniging VFC gaat het in oorlogstijd steeds beter. Ook de geel-zwarte 'profiteren' van de populariteit van voetbal. Er komen steeds meer leden en de vereniging wordt zo groot dat er zelfs gedacht wordt aan een nieuw locatie. Het ene veld aan de Groeneweg kan langzamerhand niet meer voldoen aan de behoefte van Vlaardingse voetballers. In 1941 vindt een gebeurtenis plaats die de toekomst van VFC zou bepalen: op last van het Duitse gezag in Nederland wordt de zelfstandige gemeente Vlaardinger-Ambacht, die de stad Vlaardingen aan drie kanten omringt, in een keer bij Vlaardingen gevoegd. Hierdoor krijgt de stad er in een keer meer dan zesduizend inwoners bij, en wordt de gemeente bijna drie keer zo groot.

Belangrijk is vooral dat de gemeente met grond zit die ze niet kwijt kan. Het is in deze jaren dat er wordt gesproken over een overname van de grond door de eigenaar van een grote fabriek, Bram Sprij. Hij is in die tijd een invloedrijke inwoner van Vlaardingen. Vanaf 1932 is de meubelfabriek van Bram Sprij namelijk een gevestigde naam in de stad. Als zijn meubelfabriek goed begint te draaien, wordt hij een welvoorzien inwoner van Vlaardingen. Nooit echter vergeet hij VFC te helpen, als het nodig is.

In 1941 heeft Sprij de mogelijkheid om te investeren voor het pensioenfonds van zijn meubelfabriek. Wetende dat het complex van VFC eigenlijk te klein wordt om alle spelers op te vangen, overweegt hij de mogelijkheid om aan de Sportlaan, vlak naast de plek waar het oude veld van Fortuna gelegen was een nieuw sportcomplex te laten aanleggen. Hij overlegt er veel over met zijn broer Maarten, op dat moment de voorzitter van VFC. Uiteindelijk besluit Sprij het terrein te kopen. De gemeente houdt echter nog wel een slag om de arm. Oorspronkelijk is het complex bedoeld om huizen op te bouwen. Maar gezien de slechte financiële positie van de gemeente en de bezetting is het toch redelijk snel beslist: VFC gaat verhuizen.

De totstandkoming van het nieuwe complex is niet te onderschatten. Via werkverschaffingsprojecten helpen mensen uit Vlaardingen mee met de aanleg van het nieuwe complex. Er wordt echter ook veel gevraagd van de leden zelf. Vaak vullen zij hun vrije tijd in de avonduren met het helpen opbouwen van de tribune en opstallen. Ook Bram Sprij laat zich niet onbetuigd. Het is in zijn fabriek dat de Kwekkers de oud-eiken onderdelen vervaardigen die nodig zijn voor de bouw van de kantine en de tribune. Bovendien stort hij beton en vlecht hij ijzer.

Op de foto 15 mannen tijdens de aanleg van het VFC-complex.

1943 Opening nieuw complex

In het seizoen 1942-1943 denken de geel-zwarte te promoveren naar de tweede klasse. In de beslissende wedstrijd winnen de Kwekkers met 2-1 van De Hollandiaan, waardoor eindelijk de felbegeerde promotie naar de tweede klasse binnen wordt gehaald. De KNVB besluit echter dat jaar geen promovendus toe te laten tot de tweede klasse. Het is een bittere pil voor de spelers van VFC, die zich het jaar daarop echter herpakken.

In 1943 verhuist VFC naar een nieuw complex aan de Sportlaan, de locatie waar onze club nog steeds gehuisvest is. In de meubelfabriek van de prominente VFC-er Bram Sprij vervaardigden vele vrijwilligers eigenhandig de onderdelen waarvan de tribune en de kleedkamers gebouwd zouden worden.

Op zondag 19 september 1943 vond de officiële opening plaats van het nieuwe gebouw met de tribune bovenop kantine en de kleedkamers. Op dat moment waren er al plannen om de tribune te voorzien van een overkapping.

‘We geloven dat Vlaardingen met de aanwinst van dit sportpark een flink figuur zal slaan in de sportwereld in de omtrek. Als alles klaar is, en men spreekt voor de toekomst zelfs van een zwembad erbij, zal Vlaardingen een heel groote achterstand op het sportgebied hebben ingehaald.’

Het zwembad is er nooit gekomen, maar bovenstaande zinnen in de krant van 17 september 1943 geven één belangrijk punt aan: VFC verwerft zich in 1943 een bijzondere positie in Vlaardingen. De geel-zwarte krijgen een belangrijke maatschappelijke functie in Vlaardingen. Het sportcomplex, dat in een rustige omgeving dicht aan de rand van de woonwijk Vlaardinger-Ambacht ligt, is op dat moment het summum van sportverenigingen in de gemeente. Dat schept verwachtingen zoals ook de krant aangeeft:

‘Dat VFC op deze terreinen een groote rol zal gaan spelen kan haar met trotsch vervullen, maar legt ook een groote verplichting op hare leden om hun club onder alle omstandigheden te dragen en te vervolmaken. Het vertrouwen dat de oprichters van dit terreinencomplex dan ook in VFC hebben gesteld is voor deze club van historische waarden en zal met daad worden getoond dat men dat vertrouwen ook waard is.’

Met liefst 4 velden, een nieuw clubhuis en een tribune heeft VFC in een klap het mooiste en grootste complex van Vlaardingen. Bovendien is er een nieuw clubgebouw neergezet, met daaraan vast een tribune die plaats biedt aan ongeveer duizend man. Bovendien bevat het complex tien kleedkamergelegenheden, waskamers met douchecellen, een bestuurskamer en een aparte ruimte waarin het rijke archief van de vereniging bewaard wordt. Bovendien is de grote zaal

versierd met een grote openhaard. Het is een accommodatie die tot die tijd nog nooit in Vlaardingen is voorgekomen. En dan is het dak voor over de tribune nog niet eens klaar.

De opening is een feestelijke gelegenheid. In zijn toespraak benadrukt Sprij het belang van een stabiele vereniging als VFC, die hij in staat acht sportief en maatschappelijk te groeien naar een niveau dat 'Vlaardingen-waardig' is. Verder benadrukt hij de leden die hun vrije tijd aan de vereniging opgeofferd hadden en oud-burgermeester Siezen, van wie hij veel hulp had ontvangen bij de gesprekken met de gemeente. Ook architect, de heer van Heusden, aannemer De Snaayer en de heer Bos, die de aanleg van de speelterreinen had verzorgd, worden door Sprij bedankt. De bouw van de tribune is nog niet helemaal af, maar Sprij hoopt dat de stagnatie in de bouw van de tribune van korte duur is, zo besluit hij.

Met een 'Lang leve VFC!' geeft voorzitter Maarten Sprij daarna het teken om de geel-zwarte vlaggen te hissen. De vlaggentorren is het cadeau van de leden, oud-leden en donateurs van de vereniging. Bovendien is er na de bouw nog een bedrag over, dat Bram Sprij aan VFC overdraagt. Met dit geld wordt later het interieur van de kantine bekostigd. Zo komt dat geld weer bij Sprij terecht, want het is in zijn fabriek dat de eikenhouten meubels besteld worden.

Om half drie 's middags worden de plichtplegingen afgerond en is het tijd voor de eerste voetbalwedstrijd, tegen AFC uit Amsterdam. De wedstrijd eindigt in 3-0 voor VFC. De club heeft de eerste dag op haar nieuwe terrein glorieus afgesloten.

Tijdens de oorlogsjaren kent VFC een flinke groei. Aan het veld op de Sportlaan worden soms ook noodtribunes gemaakt: platte karren waar mensen op kunnen staan. De entree is vaak maar een dubbeltje, of een stuiver voor jonge supporters.

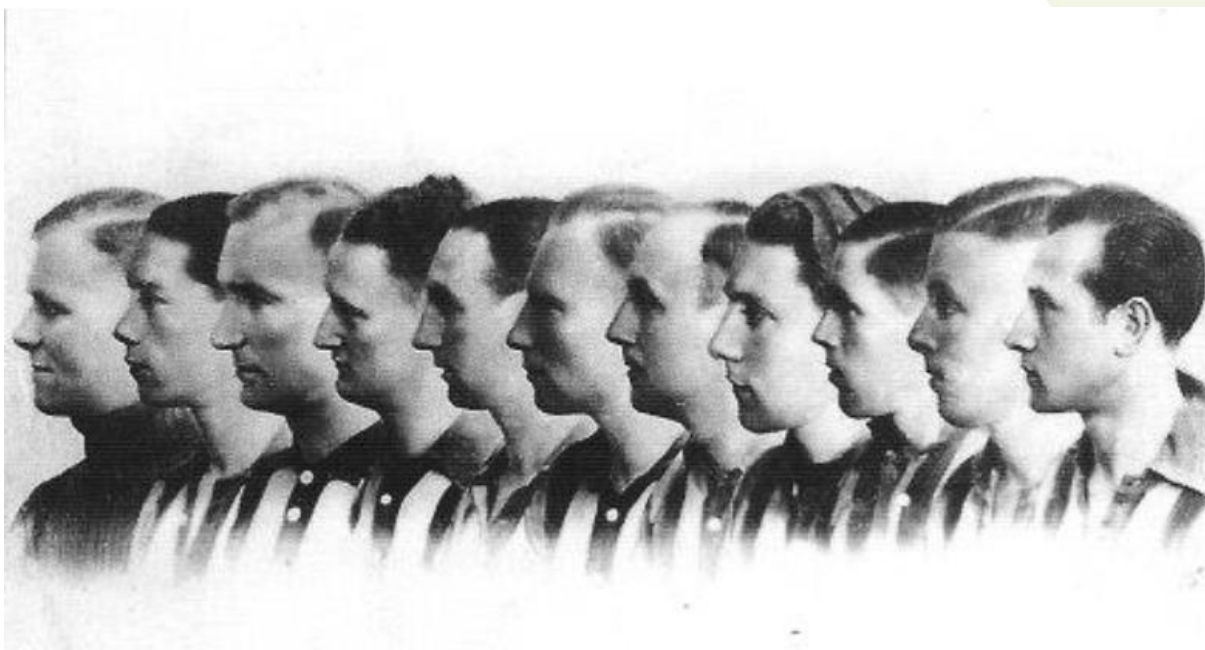
De vereniging promoot zichzelf als omni-vereniging, waar naast het voetbal ook atletiek, honkbal, cricket, hockey, bridge en tafeltennis te beoefenen is. Na de opening van het complex, wordt in 1943 de atletiekvereniging van VFC opgericht. Ook komt in dat jaar De Kromme Stok (DKS) op het terrein van VFC spelen. Dit om het voor leden mogelijk te maken op zondag te hockeyen. DKS gaat haar wedstrijden spelen op het terrein naast het hoofdveld van VFC.

Na enkele successen komt, mede door de concurrentie van av Fortuna, rond de jaren '60 een einde aan atletiek bij VFC.

1944 Promotie in oorlogstijd

In 1944 behaalt VFC het kampioenschap, maar dat betekent nog niet meteen promotie. Daarvoor moeten nog promotie/degradatiewedstrijden worden gespeeld. Ook dit keer weten de Kwekkers hierin toe te slaan, waardoor de promotie naar de tweede klasse een feit is. Voor het eerst sinds het seizoen 1916-1917 gaat VFC in een andere klasse spelen.

Aan de promotie zit nog wel een apart verhaal vast. Halverwege het seizoen wordt de trainer van het eerste elftal ontslagen. Een 'oude Kwekker' zet het verhaal later op papier: 'Er kwam bericht dat de trainer ziek was. Maar toevallig zag een VFC'er hem vissen, dus werd hij voorgoed uit vissen gestuurd. We stonden zeven punten achter op de leiders. Maar toen kwam er een Hongaar, Victor Alpen, en die inspireerde onze spelers zodanig dat ze toch nog kampioen werden.'

Op de afgebeelde elftalfoto staan de spelers die dat huzarenstukje voor elkaar gekregen hebben.

Van links naar rechts zijn de spelers: Damme, Schouten, Dekker, Barendrecht, Piet van Eijk, Lagendijk, Job van Eijk, Cor van Eijk, Postema, v.d. Vaart en Snoek.

De oorlog zorgt er echter voor dat het nog een jaar duurt voordat VFC daadwerkelijk in de tweede klasse kan spelen. Als de bevrijding van Nederland nabij is en de geallieerden inmiddels geland zijn op de kusten van Normandië, besluit de KNVB voor het seizoen 1944-1945 geen competitie te organiseren. VFC speelt in dat jaar dan ook geen wedstrijden.

Heel lang kan VFC niet van haar nieuwe clubgebouw genieten. De Duitse bezetting besluit het clubhuis voor eigen doeleinden te gebruiken. Tijdens de hongerwinter gebruiken de Duitse soldaten geregeld de openhaard, die in het gebouw aanwezig is. Later zou dit nog desastreuze gevolgen hebben voor de kantine, maar tot die tijd zitten de Duitsers er in de kantine warmpjes bij.

De Duitse commandant is bovendien een 'blaat van een rotjong', zoals een oud-VFC'er schrijft in zijn memoires over de vereniging. In het clubgebouw is voorbereiden er voor de VFC-spelers niet bij, volgens het verhaal, dat anoniem in het archief ligt.

'Zijn devies 'der Freind hort mit' was het schijnbaar met de paplepel ingegeven met het gevolg dat we steeds moesten puzzelen waar we de gasten en onszelf moesten laten verkleden'

Maar juist door de tegenslagen wordt de vriendschap tussen de VFC-spelers groter dan ooit. Een clubhuis op de Hoogstraat dient als nieuwe uitvalbasis.

1945 Bevrijding en wederopstanding

Vlak na de bevrijding speelt VFC een wedstrijd tegen 'British Wanderers'. Dit team bestaat uit Engelsen die in Vlaardingen zijn ingetrokken. Een brief van toenmalig-voorzitter Maarten Sprij is bewaard gebleven. In deze brief vraagt hij het gemeentebestuur om extra cornedbeef, kaas en brood, om voor de hongerige voetballers sandwiches te kunnen maken. Helaas voor VFC wordt deze aanvraag 'mondeling afgewezen'.

Het wordt pas in het seizoen 1945-1946 dat VFC haar eerste wedstrijden in de tweede klasse kan spelen. Leuk detail is dat in 1945 vanwege de promotie van VFC naar de tweede klasse gratis ijs wordt uitgedeeld bij het 'Ijswonder' op de Hoogstraat. Het publiek komt in dermate grote aantallen, dat vriendelijk wordt verzocht zich wel op te stellen in rijen van vier.

1946 Brand

Als na de Tweede Wereldoorlog het normale leven weer wordt opgepakt, twijfelt niemand eraan of het voetbal gaat een belangrijke rol spelen in de vrije tijd van de inwoners van de stad. Voor VFC is het zaak de populariteit van de vereniging vast te houden. Dat lukt met het spelen in de tweede klasse aardig. De tribunes zitten vaak vol.

De geel-zwarten doen niet onder voor de andere verenigingen, ook al is het kampioenschap niet in beeld. In de tweede klasse komt VFC bovendien eindelijk in de competitie de grote rivaal Fortuna tegen. Een grote verrassing is de 0-1 overwinning op het veld van Fortuna, in het eerste seizoen dat VFC in de tweede klasse speelt.

Een jaar na de oorlog, vlak voor kerst 1946, slaat het noodlot toe. Op 15 december 1946 speelt VFC een wedstrijd tegen het Utrechtse Velox. De wedstrijd wordt met 3-0 verloren en na afloop klagen de spelers over het keiharde veld. Het weekend van 14 en 15 december is ook erg koud. Een lagedrukgebied, dat over het Verenigd Koninkrijk ligt, stuwt koude lucht naar Nederland. Dit leidt tot vorst en zodoende harde grond. VFC is een van de weinige verenigingen die dat weekend nog een wedstrijd speelt.

Die zondagavond 15 december krijgt de brandweer in de vroege avond een belangrijke oproep. Het clubgebouw van VFC staat in brand. De eikenhouten meubelen die de kantine vullen, vormen dankbaar brandmateriaal voor het vuur dat in razend tempo om zich heen slaat.

Erelid van VFC Eisse Thobokholt herinnert zich jaren na de brand nog precies wat hij die avond deed. Als jongentje van veertien was hij net thuisgekomen na een dag buitenspelen:

'Bij ons thuis bestond er niet zoiets als een douche. We hadden een wastobbe. Ik kan me nog heel goed herinneren dat ik daar net in zat, toen een vriendje door de achterdeur naar binnen rende. "Eisse, kom snel! VFC staat in brand", zei hij. Ik denk niet dat ik me sneller heb aangekleed dan toen die dag.'

‘We renden naar VFC toe. Ik woonde in die tijd om de hoek. Twee straten en we waren er. Het was die dag heel erg koud geweest, dus de sloten waren allemaal bevroren. De brandweer had daardoor grote moeite om bij water te komen en het vuur te doven. De brand was ook hevig, dus de tribune brandde tot de grond toe af.’

‘Ik weet nog dat ik de dag daarna terugkwam. Stond ik daar als een klein jongetje. Het was een vreselijk beeld. De ijspegels hingen meters groot aan de stalen buizen die nog over waren. Ik heb daar staan huilen.’

Drie dagen na de brand, op woensdag 18 december 1946, stellen deskundige na nauwkeurig onderzoek de oorzaak van de brand vast. VFC-leden vermoeden dat de openhaard in de kantine de brand zou kunnen hebben veroorzaakt, en in het onderzoek blijkt dat ook te kloppen. In het schoorsteenkanaal, daar waar de rook van de kachel door weggevoerd wordt, is een scheur ontstaan waardoor er vonken zijn overgeslagen naar de kantine. In de krant staat verder te lezen dat omdat de kachel bij VFC praktisch nooit heeft gebrand, deze scheur ontstaan moet zijn tijdens de Duitse bezetting van het sportpark.

Als de VFC-leden in de ochtend op het complex komen, schrikken ze van de ravage. Alleen de stalen balken die de tribune ondersteunen staan nog rechtop. Bijzonder materiaal is verwoest en de kantine zal vanaf de grond weer opgebouwd moeten worden. En het ergste is: de inboedel is niet verzekerd. In een door VFC uitgegeven circulaire, die naar alle leden van VFC wordt gestuurd (en die door de KNVB naar alle clubs in Nederland wordt toegezonden), staat dat weliswaar de opstellen van de vereniging verzekerd zijn, maar dat alle eigendommen van de vereniging en particulieren niet vergoed kunnen worden. De ballen en netten die opgeslagen lagen onder de tribune, zijn zo voorgoed weg. In de circulaire wordt ook nog melding gemaakt van de pas aangekochte, gloednieuwe, grasmaaier, die door het vuur onbruikbaar is geraakt. De schade is groot: minimaal veertigduizend gulden.

Het gevolg is dat er, niet voor de eerste keer, een beroep gedaan wordt op de vrijgevigheid van de Kwekkers. Daar de vereniging krap in de geldmiddelen zit en toch ergens het benodigde sportmateriaal weer vandaan moet worden gehaald, wordt er aan de leden een financiële bijdrage gevraagd. Ook sportliefhebbers, die buiten VFC staan maar wel inzien dat de vereniging belangrijk voor Vlaardingen is, kunnen een bijdrage storen.

Totdat het vereiste geld bij elkaar is, moeten de spelers zich omkleden in oude verhuishwagens. Ondertussen is er voor VFC maar één oplossing. De tribune moet herbouwd worden. Veel vrijwilligers beginnen snel met het weghalen van al het puin. De opbouw moet beginnen in 1947, maar vanuit de gemeente wordt de kans gezien om te proberen het terrein voor woningbouw vrij te maken.

Het terrein van VFC is namelijk van de gemeente. Een paar jaar voor de brand heeft Bram Sprij de grond aan de Sportlaan namelijk voor één gulden verkocht aan de gemeente. Vanaf dat moment huurt VFC de grond. Maar als de brand de gehele tribune verwoest, ziet de gemeente haar kans schoon: het is het ideale moment om VFC naar een andere plek te laten verhuizen en de grond te graan gebruiken voor woningbouw, zoals in het bestemmingsplan staat aangegeven.

VFC, en met name Bram Sprij, pikt dit niet. Harde gesprekken met de gemeente volgen, met als gevolg dat VFC uiteindelijk toch toestemming krijgt om de tribune op te bouwen.

1947 Wederopbouw en groei

Na de brand begint VFC in 1947 met haar 'eigen wederopbouw'. De wederopbouw van de kantine wordt door veel vrijwilligers gedaan. Ook Thobokholt helpt mee. Hij vervoert met een kruiwagen bakstenen voor de nieuwe ingang. Hij herinnert zich hoe de 'grote' Bram Sprij zelf meehielp met het ijzervlechten van de nieuwe steunbalken, evenals broer Maarten Sprij en bekende leden Job van Eijk en Jo van Pelt.

Dit bleek een zeer solide constructie te zijn, want het gebouw met het karakteristieke gebogen tribune dak, heeft uiteindelijk ruim 60 jaar dienstgedaan.

Niemand kan vermoeden dat de vereniging, die uit ongeveer vierhonderd leden bestaat, een enorme toename van leden zal kennen. Dat heeft te maken met twee redenen: De enorme toenames van het aantal inwoners van Vlaardingen, maar ook de culturele revolutie, die in de eerste jaren na de Tweede Wereldoorlog plaatsvindt.

Ondanks de brand van het clubgebouw gaat VFC in de jaren na de Tweede Wereldoorlog wel een voornamelijk rol spelen in sportstad Vlaardingen. Naast het sportieve succes kent de vereniging aan een gestage groei. Vooral de vanaf 1928 opgerichte jeugdopleiding gaat steeds meer leden tellen. De reden hiervoor zijn uiteraard het sportieve succes, maar ook de sociale ontwikkeling die zich in Vlaardingen voordoen.

Rondom het sportpark van VFC is hoogbouw gepland. De huurprijzen zijn echter dermate hoog, dat de supportersvereniging van de Kwekkers wordt ingeschakeld. Misschien zijn er voor VFC'ers wel speciale prijzen te regelen voor een appartement. Helaas voor de trouwste VFC-fans gaat dit plan uiteindelijk niet door.

Slechts een paar jaar na de oorlog trekt een groep jonge spelers in een gammele autobus naar Nunspeet, voor een paar onvergetelijke wedstrijden tegen onbekende tegenstanders Be Quick uit Groningen, Heerenveen en Den Helder. Een bijzondere ervaring, zeker aangezien vakanties na de oorlog schaars zijn.

In september 1947 zijn het Henny Groeneveld en Cor van Eijk die als tweede en derde Vlaardinger worden opgeroepen voor het bondsteam van de KNVB. Henny Groeneveld en Cor van Eijk spelen sinds jaar en dag wedstrijden voor VFC.

Op 3 september 1947 speelt het bondselftal in het Utrechts stadion een oefenwedstrijd tegen het Utrechts Elftal. Henny Groeneveld mag deze avond plaatsnemen op de wisselbank. Onbekend is of hij ook daadwerkelijk minuten gemaakt heeft deze wedstrijd. De Henny Groeneveld uit deze periode wordt door kenners bestempeld als de beste speler die VFC in de geschiedenis heeft gekend.

Waar Dirk van Everdingen, van concurrent Fortuna Vlaardingen, in 1930 niet van de bank komt, is het Cor van Eijk die op 11 september 1947 in de basis start. In een opstelling met Piet Kraak (Stormvogels Telstar), Jan Daudy (Hercules), Henk van der Linden (Ajax), Cor van der Hart (Ajax), T.J. Willemink (Heracles), W. Hazeveld (G.V.A.V.), Gerrit Fischer (Ajax), Louis Biersbrouck (R.C.H.), Jan Schrumph (S.V.V.), Theodorus van Donhuysen (B.V.V.) en Cor van Eijk (V.F.C.) verliest het bondsteam op het V.U.C.-terrein in den Haag na een 1-0 ruststand met 2-4 van FK Brem uit Denemarken.

Hieruit blijkt dat het elftal van VFC destijds hoog stond aangeschreven bij de KNVB. Uitkomend in de tweede klasse KNVB, destijds ook daadwerkelijk het tweede niveau van Nederland, speelt VFC verfrissend en aantrekkelijk voetbal.

1948 Atletiek als tweede sport

Begin juni 1948 worden de atletiekwedstrijden bij VFC georganiseerd. De grootste rivaal, en tevens stadsgenoot, a.v. Fortuna neemt ook deel.

1949 Terugval

Met een schamel aantal van 16 punten belandt VFC in de staart van de ranglijst. Tegen Overmaas worden de twee degradatiewedstrijden verloren. VFC degradeert in 1949 naar de derde klasse.

1950-1959 VFC in de jaren '50: Wederopbouw en strijd

1950 Volksverhuizingen en kampioensdrama

Toch lijkt het er in het eerste seizoen na de degradatie niet op dat VFC lang in de derde klasse zal moeten blijven. Het elftal wordt drastisch verjongd en gesteund door een enorm aantal supporters wordt de strijd om het kampioenschap ingezet. Er is zelfs een heuse supportersvereniging. Bij de uitwedstrijd tegen ONA gaan maar liefst 25 bussen vol supporters mee naar Gouda. De bussen vertrekken bij Café de Waal.

In het eerste seizoen na de degradatie behaalt VFC geen promotie, maar wel het landelijk nieuws. De wedstrijd tussen LFC en VFC krijgt aandacht van de pers. De club uit Leiden, die met 2-0 voorstond, vervangt twee spelers. Na rust keert een gewisselde speler echter terug op het veld. De scheidsrechter accepteert dit niet, en LFC moet met tien man verder. VFC wint de wedstrijd met 3-2.

LFC laat het er niet bij zitten. De club dient een protest in, en krijgt voor elkaar dat de tweede helft overgespeeld moet worden. VFC protesteert daar weer tegen en zo ontstaat een kolderieke situatie waarin ook het Rotterdams Dagblad stelling neemt. De KNVB besluit uiteindelijk om de wedstrijd in zijn geheel over te laten spelen.

LFC staat in die wedstrijd na een helft met 3-1 voor, maar weigert de tweede helft te spelen. Wederom een vreemde situatie, waar om onduidelijke redenen VFC niet tegen in beroep kan gaan. De uitslag 3-1 wordt dan ook de officiële uitslag van de wedstrijd. Uiteindelijk bepaalt deze wedstrijd dat VFC aan het einde van het seizoen beslissingswedstrijden om het kampioenschap moet spelen.

Veel wedstrijden worden in de tijd bezocht door duizenden supporters. Niet alleen van de thuisvereniging, maar ook van de uitvereniging. Supporters komen met het openbaar vervoer, met de fiets of lopend. Zo ook in 1950 wanneer een ware volksverhuizing plaatsvindt wanneer VFC tegen het Haagse Laakkwartier speelt. Eerst met de trein van Vlaardingen-Oost naar station den Haag Holland Spoor. Tussenliggende stations als Schiedam-Nieuwland, Delft-Zuid (nu Delft-Campus) en den Haag-Moerwijk bestaan in 1950 nog niet. Vanaf den Haag Holland Spoor wordt de reis naar Laakkwartier per voet vervolgd. Een reis die in de totaal zo'n 2,5 uur duurt en een ware VFC-mars veroorzaakt in de straten van den Haag. De geel-zwarte zijn uiteindelijk niet voor niets afgereisd naar den Haag, VFC wint met 1-2.

Aan het eind van seizoen 1949-1950 maakt VFC samen met Laakkwartier uit wie kampioen in de 3e klasse C wordt. Op neutraal terrein, het terrein van Hermes DVS, worden twee beslissingswedstrijden gespeeld. Liefst negenduizend supporters komen op de eerste wedstrijd af. De eerste wedstrijd eindigt in 0-0. Laatste man van VFC, Gilles Arkenbout, groeit uit tot de man van de wedstrijd. Een week later wordt de tweede wedstrijd door de Haagse tegenstander gewonnen met 2-0, waardoor VFC het kampioenschap en promotie verspeelt.

1952 Een clublied voor de eeuwigheid

In 1952 wordt het clublied van VFC geschreven, ook wel het 'Kwekkerlied' genoemd.

Kwekkerlied

"Voor onze geel en zwarte kleuren
Laten wij ons prakkie staan
Voor een nederlaag gaan wij niet treuren
Maar blijven moedig voorwaarts gaan
Steeds weer het beste te geven
Voor onze club van V.F.C.
Een hechte vriendenband dat is ons streven
Daar doen we allen aan mee"

1953 Rampjaar en afscheid van hockey

Bijzonder aan het seizoen 1952-1953 is dat de wedstrijden die VFC tegen het Zeelandse Flakkee moest spelen niet doorgaan. Dit heeft alles te maken met de watersnoodramp die op 31 januari en 1 februari plaats vindt. In die regio heeft het voetbal in die maanden niet de hoogste prioriteit.

Na tien seizoenen komt er een einde aan hockey bij VFC, als Pollux, zoals de vereniging gaat heten, naar de landelijke bond promoveert en geen onderafdeling van VFC meer mag zijn. Pollux verhuist naar het sportpakt 'De Vijfsluizen'. VFC kent vanaf dat moment alleen nog maar voetbal.

1954 Tucht en discipline

De seizoenen tussen 1951 en 1954 zijn qua resultaat niet voldoende om opnieuw te promoveren naar de tweede klasse. Het moet sportief anders, vinden de Kwekkers. Vanuit eigen zak gaan de spelers van de selectie een nieuwe trainer betalen, Tinus van de Pijl. Bovendien betalen de spelers de eigen on- en reiskosten, omdat de KNVB elke vorm van betaling voor spelers streng bestraft.

Bovendien spreken de selectiespelers af dat als men zonder afmelding een training overslaat, hij een paar trainingen en wedstrijden niet meer mee mag doen. Dit moet de beste voorwaarde scheppen voor een snelle terugkeer naar de tweede klasse.

Wordt er dan ook scherp getraind? Nee, vind de vereniging.

'We hebben tekortkomingen geconstateerd. Te laag tempo, te geringe start- en sprintsnelheid en concentratie. Deze fouten hebben we ook tijdens de training geconstateerd en we hebben vergeefs gespeurd naar de wil deze tekortkomingen zo snel mogelijk op te heffen. Alles ging – gelijk de wedstrijden – even lauw, zonder inspiratie en concentratie: Bij de conditietraining en het positiespel. We signaleren dit niet alleen omdat dit hoogst opmerkelijk is voor de spelers – die zelf hun training betalen -, maar vooral ook, omdat deze geestesgesteldheid een beletsel vormt voor het succesvol nemen van de volgende hindernis, opgesteld voor de poort van de tweede klasse; de intrede welke wij met evenveel vreugde zouden begroeten als de spelers van VFC. Om de betoonde voortreffelijke clubliefde en spelopvatting in deze klas thuishoort. En tenslotte ook om uit de financiële perikelen te geraken.'

De jaren in de derde klasse doen VFC geen goed. Kwamen er eerder wekelijks tussen de duizend en tweeduizend bezoekers, de inkomsten van de thuiswedstrijden lopen terug. Per wedstrijd krijgt de vereniging nog maar 250 gulden aan entreegeld binnen. Verreweg niet genoeg om de topspelers stiekem iets toe te schuiven, erkent de penningmeester J.P. van Fessum. 'We zitten op te hoge lasten en de inkomsten zijn gering. Alleen door promotie of door mee te strijden om de titel kunnen wij meer geld verkrijgen.'

Op 3 augustus 1954 wordt er op het V.F.C.-terrein een voetbaltoernooi georganiseerd. Het Vlaardings Gemeenteraadselftal, de politieveteranen 'Hermandad', de geleerde heren 'Universia' en de pers strijden tegen elkaar.

Onder leiding van aanvoerder en keeper burgemeester Heusdens werd het Gemeenteraadselftal vierde. Een kleurrijk verslag verscheen in de Nieuw Vlaardingsche Courant van 4 augustus 1954.

1955 Promotie en ongekend feest

In het seizoen 1954-1955 kan VFC dan eindelijk weer juichen, al scheelt het heel weinig of VFC promoveert weer niet. De ploeg van trainer Tinus van der Pijl wordt met 40 punten uit 22 wedstrijden kampioen en denkt te promoveren. Het juichen blijkt echter te vroeg. Als Leonidas een protest bij de KNVB wint, krijgt VFC een punt in mindering. Naaste belager Neptunus profiteert hier dankbaar van, en komt na het winnen van twee inhaalwedstrijden op een gelijk aantal punten. Een beslissingswedstrijd is noodzakelijk.

Deze wedstrijd wordt later omschreven als flipperkostvoetbal. In de stortregen en de modder spelen de geel-zwarten voor zesduizend toeschouwers een enorm spannende wedstrijd. VFC komt 0-1 achter, knokt zich terug en staat door twee doelpunten van Henny Groeneveld bij rust met 2-1 voor. Een kwartier voor tijd maakt Neptunus 2-2. Een verlenging is noodzakelijk. Er wordt nog één keer gescoord. Frans van der Burg maakt in de tweede verlening de 3-2 voor VFC. De promotie is toch veiliggesteld. Het geeft VFC net dat zetje in de goede richting. Het belang van dit seizoen kan niet onderschat worden. Het feest dat volgt is van ongekende grootte. In de stadsgehoorzaal in Vlaardingen wordt een bal georganiseerd, waarna de spelers tot laat in de nacht een groot feest bouwen.

In 1955 lukt het VFC om te promoveren naar de 2e klasse. De beslissingswedstrijd, weer op het complex van Hermes DVS, wordt met 3-2 gewonnen van het Rotterdamse Neptunus. Ondanks dat het zeer slecht weer was, waren er 6000 toeschouwers aanwezig bij de wedstrijd.

Staannd v.l.n.r.: Bram Snoek, trainer Jans, Nico Leijendekkers, Gilles Arkenbout, Aat Kortleven, Tinus Damme, Cock Buijsman, Bob Zuidgeest en Jo Fessem (grensrechter).

Zittend v.l.n.r.: Izaak Smits, Frans v.d. Burg, Toon Ole, Henny Groeneveld en Cor van Eijk.

In de eerste jaren na de Tweede Wereldoorlog krijgen voetbalverenigingen te maken met een enorme groei aan leden. Bovendien ontstaat er het besef dat sporten goed is voor de gezondheid. Een belangrijke rol is hierbij weggelegd voor de eigenaren van de fabrieken in Vlaardingen. Er wordt voortgegaan op de lijn die Bram Sprij al in 1941, bij het opkopen van het terrein aan de Sportlaan, inzette: fabriekseigenaren leggen sportvelden aan voor hun werknemers, of stimuleren hun arbeiders te gaan sporten. Het Shell-sportpark is hier een goed voorbeeld van.

Hoe goed het gaat met het aantal voetballende inwoners van Vlaardingen, blijkt uit het besluit van Fortuna, de grote concurrent van VFC, om te besluiten tot deelname aan het betaald voetbal. De groei van het aantal leden en de explosieve stijging van het aantal inwoners van Vlaardingen worden als argumenten gebruikt. Uiteindelijk zal de club meer dan 20 jaar betaald voetbal spelen, alvorens het gedwongen terugkeert naar de amateurs.

VFC groeit ook mee met Fortuna, maar besluit wijselijk een amateurvereniging te blijven. Maar ook bij VFC komen er steeds meer leden bij. Hier zijn twee oorzaken voor. Ten eerste zorgt de enorme toename van het aantal inwoners van Vlaardingen voor veel potentiële leden. Jonge gezinnen vestigen zich in de wijken Vlaardinger-Ambacht en de nieuwe Babbespolder. Voor hen is de voetbalvereniging dichtbij, waardoor de keuze voor VFC snel gemaakt is. Ten tweede zorgt ook de culturele revolutie ervoor dat het voetbalveld van de geel-zwarten een plek is om de vrije tijd door te brengen. Vooral voor de jeugd, die zich steeds vaker bij een voetbalclub inschrijven. Mede door de snelgroeiende jeugdafdeling, groeit VFC uit tot de grootste vereniging van Vlaardingen.

Toenmalig kantinebeheerder J. van der Mark spreekt in de bestuursvergadering van dat jaar zijn verwondering, en bewondering, over het jeugdbeleid uit. Hij merkt op dat de vereniging al meer dan honderd pupillen kent. Een ongekende prestatie vindt hij.

1956 De elftalcommissie en de tulpenrally

Aan het begin van het seizoen in 1956 wordt een 'elftalcommissie' samengesteld. Het bijzondere aan deze constructie is dat deze commissie van vijf wijze mannen de spelers voor de wedstrijden bepaalt. De trainer moet afwachten met welke voetballers hij een wedstrijd kan beginnen. Aan de rol van de elftalcommissie wordt veel waarde gehecht. 'Wij hebben het volste vertrouwen in deze leden en hopen dat zij in staat zullen zijn de opstelling van de elftallen en de organisatie van de wedstrijden perfect te zullen doen verlopen' schrijft het bestuur.

Een bijzondere ervaring doet zich voor in 1956, als enkele jeugdspelers zich op het politiebureau van Katwijk moeten verantwoorden voor het stelen van bloembollen. Na enkele uren worden de jongens vrijgelaten, maar spelen doen ze niet meer. Ze kunnen meteen met de rest van de jeugd terug naar Vlaardingen.

In de ouderwetse bus waarmee de jongen rijden kunnen de zittingen eenvoudig omhoog. Wat komt er onder die zittingen vandaan? Juist, bloembollen. De hele bus barst in lachen uit en vanaf dat moment heet die busreis de 'tulpenrally'. Later gaat iedereen met een bloembol naar huis. De gemaakte kosten worden uiteindelijk vergoed.

1958 Slib en groei

Het lijkt in 1958 zo'n mooi idee om het slib uit de Rotterdamse haven op te spuiten in de Broekpolder. De haven was van het slib af, en op de modder kon Vlaardingen een gloednieuwe woonwijk bouwen. Hierdoor zal Vlaardingen verder groeien tot een inwoneraantal van 135.000 inwoners. Een groei die ook zijn invloed zal hebben op het leden aantal van VFC.

Dit plan gaat niet door. Het havenslib blijkt ernstig vervuild te zijn met 'drins', een oplosmiddel in metaalverwerkende industrieën, en zware metalen. Hierdoor is het slib giftig en kankerverwekkend. Woningbouw is vanaf dat moment geen optie.

1959 Sportieve ambities en het 1000e lid

Of het nu door de elftalcommissie komt of niet, de resultaten worden beter en beter. De spelers van VFC boeken goede resultaten in de tweede klasse. Het team gaat in de volgende seizoenen een grote beslissende rol spelen. In het seizoen 1958-1959 ruikt VFC voor het eerst weer aan een kampioenschap.

Voorafgaand aan de kampioenswedstrijd werd door Jaap Blom een scorebord geschonken. Het scorebord kon direct goed gebruikt worden, want VFC won met 5-1 van Leerdam Sport. In de nacompetitie lukte het niet om te promoveren naar de 1e klasse.

Staan v.l.n.r.: Jan Barendrecht, Henny Groeneveld, Hans Groeneveld, Piet v.d. Burg, Arie v.d. Zwan, Jaap Hengel, Toon Remmers en Bram de Bruijn.

Zittend v.l.n.r.: Hans v.d. Woude, Leen Weeda, van Rees, Joop Dekker, Trainer Arie van Diggelen, Grensrechter Wim Paalvast.

De vereniging leeft toe naar het moment dat het duizendste lid ingeschreven kan worden. In december 1959 komt dat moment. De dan 9-jarige Eric Esche uit de Hortensiastraat schrijft zich onder grote belangstelling in. De club geeft hem

een complete voetbaluitrusting en van toenmalig voorzitter Ge van de Borden, krijgt hij bovendien een voetbaltas in geel-zwarte kleuren.

1960-1969 VFC in de jaren '60: Strijd en een club op de drempel van de top

1960 Net niet, maar groter dan ooit

Een goede eindspurt van acht overwinningen op rij levert VFC de titel op, maar de promotiewedstrijden tegen HFC, Baarn en SVW gaan verloren. Wel krijgen de spelers van een Zwitserse horlogefabrikant een gouden horloge als beloning voor het goede spel.

Dat VFC dicht tegen de absolute top aanzit is wel duidelijk. Drie jaar lang behaalt VFC het kampioenschap, maar tot ongeloof van veel leden is de vereniging bij de promotiewedstrijden net niet goed genoeg.

In september 1960 tellen we zelfs al 1100 leden. VFC voetbalt dan met achttien seniorenelftallen en ruim tweehonderd jeugdleden. Op zondag komen er gemiddeld 1500 toeschouwers naar het 1e elftal kijken.

Toch moet opgemerkt worden dat niet elk lid van de vereniging ook daadwerkelijk speelt. Een groot deel van de leden is lid van de Voetbalpoule, de latere TOTO. Gokken op wedstrijden kan dan alleen als je lid bent van een voetbalvereniging. Het is Jan Blom die op vrijdagavond alle gokformulieren binnenkrijgt. Een heel gedoe, maar daar staat tegenover dat een deel van de opbrengst van de Voetbalpoule naar de club zelf gaat. De veertig- tot vijftigduizend gulden die VFC hiermee verdient, is een groot deel van de inkomsten van de vereniging.

Maar het feit dat niet iedereen voetbalt neemt niet weg dat VFC de grootste vereniging van Vlaardingen is. Een bijzondere mijlpaal, die ook logistiek gevolgen heeft. De toegangspoort moet in 1960 worden verplaatst.

De toegang van het complex van VFC ligt sinds de ingebruikname van het terrein in 1943 aan het einde van de van Linden van den Heuvelsingel. De politie moest met grote regelmaat het verkeer regelen om de vele toeschouwers veilig binnen te loodsen. De toegangspoort wordt in 1960 verplaatst naar de Sportlaan, waar de hoofdingang van het complex zich nog steeds bevindt. Aan de Sportlaan is bovendien meer parkeergelegenheid.

In 1959 wordt er een plan gemaakt om de voetballers in de lege zomermaanden bezig te houden. Het volgende jaar is Vlaardingen een honkbalclub rijker onder de naam VFC. De officiële oprichtingsdatum van 1 maart 1960 wordt aangehouden. Één van de medeoprichters is Koos Smit.

1961 Promotie naar de 1e klasse, grootste succes ooit!

Op 16 april 1961 wordt Henny Groeneveld gehuldigd voor meer dan 500 wedstrijden voor VFC. Henny Groeneveld speelde maar liefst 19 seizoenen in het eerste elftal van de geel-zwarte en wordt soms wel omschreven als de 'beste speler van VFC ooit'.

Groeneveld wordt op 2 augustus 1926 geboren. Na elf jaar voetballen op de pleintjes en grasveldjes van de stad, wordt hij op zijn elfde lid van VFC. Hij kent een stromachtige carrière. Op zijn zestiende maakt hij al zijn debuut in het eerste elftal. Ook in militaire dienst worden de voetbalkwaliteiten van Groeneveld opgemerkt. Hij speelt enkele wedstrijden in het Nederland Militair Elftal. Ook zit hij na zijn dienstdtijd dicht tegen het Nederlands elftal aan. Na een kort uitstapje naar Zwaluwen wordt hij in de jaren '50 een van de vaste gezichten in de aanval van de geel-zwarte.

Bij de huldiging roemt voorzitter Thijs van Santen de sportiviteit van Groeneveld. Van Santen geeft de jubilaris een waardebon van 125 gulden, bestemd voor het kopen van een stoel. Zijn teamgenoten geven Groeneveld een hengeluitrusting, de supportersvereniging komt met een siervaas, en het jongste lid op dat moment, Jan Waardenburg, geeft Groeneveld een bos bloemen.

Nooit eerder staat VFC zo in de belangstelling van alle Vlaardingers als op Hemelvaartsdag 1961. Op die dag, om zeven uur 's avonds, rijdt een open kar vol VFC'ers door het centrum van Vlaardingen. De reden: VFC is kampioen! VFC promoveert naar de eerste klasse van de KNVB, op dat moment de hoogste categorie in het amateurvoetbal. Door de hele stad klinkt een kreet: 'Ze zijn d'er, he!'

De dag begint in Vlaardingen, waar bij het kantoor van Vlaardingsche Courant geïnteresseerde voor het raam staan om te wachten op de uitslag van de beslissende wedstrijd van VFC in Rotterdam. Aan het eind van een zeer rumoerige competitie moet er een beslissingswedstrijd tegen De Musschen gespeeld worden. Als bekend wordt dat VFC met 0-1 gewonnen heeft, barst een groot volksfeest los.

De beslissende promotiewedstrijd tegen de Musschen uit Rotterdam is een ware nagelbijter, helemaal voor de duizend meegereisde supporters van de Kwekkers. Een 'mak VFC' heeft het lastig tegen de 'geenszins onverdienstelijk spelende Musschen'. In de eerste helft wordt niet gescoord, en na rust moet VFC tegen een sterke wind opboksen. Maar waar de Musschen falen in de afronding, heeft VFC aan één kans genoeg.

Na twintig minuten in de tweede helft speelt middenvelder Leen Weeda VFC-spits Giel Ruys aan. De centrale verdediger van de Musschen probeert de bal te onderscheppen, maar werkt hem niet lekker weg, waardoor Ruys na goed doorzetten toch een schietkans krijgt. De spits twijfelt geen moment en schiet de bal onhoudbaar achter de Rotterdams keeper. 0-1 en de wedstrijd is gespeeld. Een paar late kansen voor de Musschen worden door VFC-keeper Meyer over het doel gewerkt. Als de scheidsrechter affluit, worden de spelers op handen het veld af gedragen.

Als de spelers 's avonds met de bus bij station Vlaardingen-Oost terugkeren, is het feest compleet. Speciaal voor de hulding heeft VFC gevraagd om op hemelvaart te spelen, omdat het op de gebruikelijk zondag verboden was muziek te maken in de stad. Een bijzondere intocht volg, waarbij een muziekkorps uit Maassluis de spelers de hele tijd begeleidt. Langs de kant staan onwaarschijnlijk veel supporters VFC toe te juichen.

'Even voor zeven was het dan zo ver. Met een langdurige, luide stoot op de claxon dook de bus met het triomferende elftal uit de tunnel en kon het gejuich een aanvang nemen. Met enige moeite werden de spelers en hun dames en de bestuursleden in en op de rijtuigen gestouwd en kon de tocht door Vlaardingen een aanvang nemen. Geel-zwarte parapluies in alle soorten en maten en een legioen bromfietzers en fietsers begeleidend de feestelijke stoet door de stad. Uiteraard trok deze veel bekijks. Het feest ging nog uren door.'

Het feest in Vlaardingen is overweldigend voor de geel-zwarten. Nog nooit is een vereniging uit Vlaardingen erin geslaagd om de eerste klasse te bereiken. De impact voor de stad Vlaardingen is enorm. Niet alleen komen er duizenden toeschouwers op de wedstrijden van VFC af, de wethouder van sport en de voorzitter van de Vlaardingse Bond van Lichamelijke Opvoeding (VBLO) plaatsen meteen een grote felicitatie in Vlaardinsche Courant. Beiden beloven ze in alles VFC te helpen bij het behouden van deze unieke situatie.

VFC verdient het kampioenschap in 1961 meer dan enig ander team. Het seizoen is tot dan toe het beste uit de clubgeschiedenis. Van de 22 wedstrijden worden er maar liefst 19 gewonnen. Een gelijkspel en twee nederlagen zijn de enige smetjes op een uitmuntend seizoen. Bovendien valt de tweede nederlaag, tegen Zwijndrecht, te betwisten. VFC dient protest in na het niet toekennen van een doelpunt. Het protest wordt niet gehonoreerd, maar wat geeft het? VFC promoveert!

Hoogtepunt in de carrière van Groeneveld is de promotie naar de eerste klasse. In een van zijn laatste jaren als voetballer maakt Groeneveld dan toch nog een seizoen op het hoogste amateurniveau mee. Daarna stopt Groeneveld met voetballen. Een roemruchte voetbalcarrière van een voetballer die door kenners als beste speler uit de VFC-geschiedenis wordt bestempeld.

1962 De terugval: degradatie uit de 1e klasse

Een lang verblijf op het hoogste amateurniveau van Nederland is VFC niet gegeven. Na slechts 1 seizoen, en via een 11e eindklassering, degradeert VFC naar de 2^e klasse. Wat volgt is wederom een grote verjonging van de selectie.

Enkele spelers die in de eerste klasse hadden geproefd van het betaald voetbal, besluiten hun heil elders te zoeken. Frans en Piet van de Burg zijn hier bekende voorbeelden van. De broers speelden jarenlang voor VFC, maar kiezen daarna voor een avontuur bij Excelsior (Frans) en Hermes DVS (Piet). VFC krijgt voor zowel de overgang van Piet als Frans van de Burg een vergoeding van drieduizend gulden.

Mede daardoor begint VFC het nieuwe seizoen in de tweede klasse met een gemiddelde leeftijd van 24 jaar, een leeftijd die ook in de eerste drie reserveteams de standaard is. Op deze manier wil de vereniging altijd een doorstroom van jonge spelers naar het eerste elftal continueren.

Ondanks de degradatie uit de eerste klasse is VFC geenszins uit het veld geslagen. In het 49^e bestaansjaar van de vereniging worden de geel-zwarte tweede achter kampioen VCC. Bovendien is de vereniging ook financieel gezond. Iedereen kijkt dus met vertrouwen naar de toekomst, zeker omdat in 1963 het vijftigjarig jubileum van de vereniging gevierd gaat worden. En dat zal een bijzonder feest worden.

1963 50 jaar VFC: jubileum en modernisering

Het gouden jubileum van de vereniging moet het slotstuk worden van een grondige renovatie van het sportterrein. In drie jaar tijd zijn er door talloze vrijwilligers belangrijke vernieuwingen op het complex doorgevoerd. Zo is de ingang van het sportcomplex van plek verandert, is er meer parkeergelegenheid bij gekomen en is er een basketbalveld neergelegd voor 'algemeen gebruik'.

Maar ook de kantine zelf is opgeknapt. Zo is eindelijk het nieuwe dak van de tribune af, zijn de toiletten vernieuwd, is de douchruimte betegeld en is het clubgebouw voorzien van nieuw meubilair en ruim voldoende verlichting. Bovendien zijn er plannen voor een tafeltennistafel en een kaarthoek. VFC heeft eindelijk haar zo gewenste modernisering, na dat het jarenlang bij de gemeente Vlaardingse heeft aangeklopt voor financiële hulp.

Ook zijn de verschillende bars van de kantine samengevoegd. Voor het publiek was er tot die tijd een klein kroegje aan de zijkant van de kantine, terwijl de genodigden op de tribune van de grote zaal in de kantine gebruik mochten maken. Bovendien is VFC de eerste vereniging in Vlaardingse die verwarmde kantineruimtes krijgt.

Omdat van de gemeente geen steun te verwachten is, bedenkt het bestuur een actie onder de leden. Het idee is om aandelen uit te geven, waarvoor de vereniging letterlijke warmte en dankbaarheid terugkrijgt. De actie is een gok, maar slaat tegen de verwachtingen in toch aan. De slogan werkt. In totaal komt ruim zesduizend gulden binnen, ruim voldoende voor de aanleg van een verwarmde ruimte in de kantine.

De renovatie heeft de vereniging echter veel geld gekost. Daardoor is de viering van '50 jaar VFC' bescheiden opzet. De dan pas gekozen voorzitter Jo van Rij schrikt als hij het budget voor de viering hoort. Slechts vijfhonderd gulden kan de vereniging uitgeven.

Omdat het voetbal het belangrijkste is, worden er zes jubileum toernooien gespeeld. Elke leeftijdscategorie komt in actie. Voor de officiële receptie is 'slechts' drie uur uitgetrokken. Toch zal de receptie uitdraaien op een groot feest. Van vele kanten krijgt VFC-felicities en cadeaus. Zo geeft de supportersvereniging van VFC dertien reserve shirts, de juniorencommissie schenkt een grote gele vlag met twee kwekkers, eenden, erop. Het leukste cadeau komt van vijf pupillen. Jos de Romph, Kees Heemskerk, Jan Venema, Wim Troost en Aat van der Berg, die het bestuur verblijden met een levensechte opgezette eend.

Oud-voorzitter Maarten Sprij biedt de vereniging een beker aan, om als trofee te dienen voor een wedstrijd tegen Feyenoord. Jo van Rij belooft de profclub uit Rotterdam te bellen, maar twijfelt of alleen genoeg is voor de profvoetballers om langs te komen. Uiteindelijk komt de wedstrijd er nooit.

Belangrijker is de speech van Maarten Sprij die teruggrijpt naar het verleden. 'De jonge leden moeten goed beseffen dat het de oude generatie is geweest die ervoor gezorgd heeft dat de jonge leden een eigen 'home' hebben kunnen bouwen.'

Ook vanuit de gemeente en de KNVB is er veel respect voor VFC. De gemeente dankt de vereniging voor de goede karaktervorming van de jeugd van Vlaardingen. Namens de KNVB prijst de heer Been VFC om haar innerlijke beschaving en zelfdiscipline. 'VFC is een parel aan de kroon van ons voetbalbestel', zegt Been.

Voor de leden van VFC hoeven al deze plichtpleging niet. Zij willen het liefst door met de 'instuif', die na de receptie gepland staat. De kelen zijn dorstig en een hapje is ook wel lekker. In de doucheruimte maakt banketbakker Jan Püper een hartige hap, en omdat de kantine niet al te groot is, worden de kleedkamers gebruikt om borrels te tappen. In kleedkamer 4 is een cognacbar en in kleedkamer 5 een jenever bar. Het zijn verboden borrels omdat de vereniging geen vergunning krijgt om alcohol te schenken. De op VFC-feesten veel gebruikte term 'kleedkamer 5', wordt zo in 1963 verzonnen.

Desondanks wordt er bepaald niet karig met de natjes en de droogjes omgesprongen, aldus de Vlaardinsche Courant een dag later. Ook het verhaal van terreinchef Jan Boksman is tijdloos: Hij stelt zich het doel de vijftig glazen cognac te halen, een voor elk bestaansjaar. Hij redt het net niet. Na 24 glazen kan hij niet meer.

1964 Nieuwe wijk Holy, nieuwe leden

Toch haalt VFC uiteindelijk wel voordeel aan de vervuiling van de Broekpolder. Terwijl men de bouw in de Broekpolder telkens weer uitstelt, wordt het plan goedgekeurd om naast het vervuilde gebied een gloednieuwe woonwijk te bouwen: de

huidige wijk Holy, waar in 1964 de eerste bewoners intrekken. Mede ook omdat de bouw in de Broekpolder niet lukt, wordt Holy al snel een wijk waar een groot deel van Vlaardingen komt te wonen.

De nieuwe wijk ontnemt VFC het uitzicht over de weilanden. Als vanouds kon men vanuit de kantine wijds het open land in kijken. Met de Holy-wijk komt hier een eind aan. Maar VFC krijgt er wel iets voor terug: nieuwe leden. Voor inwoners uit de Holy-wijk blijkt de voetbalvereniging gunstige te liggen. Langzamerhand groeit het aantal leden uit de wijk en als jaren later de gemeente de voetbalclub wil verplaatsen naar een ander deel van de stad, is een van de belangrijkste argumenten tegen het voorstel de wijkgebondenheid van VFC met de wijk Holy.

1967 Erkenning en succes

Bij VFC wordt vanaf 1967 de junior van het jaar ingevoerd. Dit initiatief blijkt zo populair, dat zelfs het tijdschrift Voetbal International hier aandacht aan besteed. Bekende topspelers komen naar het sportcomplex op de Sportlaan om de prijzen uit te reiken. Nico Westerman is de eerste winnaar van de trofee die door Sparta-speler Jan Bouman wordt uitgereikt. In latere jaren komen ook oud-scheidsrechter Koen Brouwer en keeper Jan van Beveren voor de uitreiking naar Vlaardingen.

Dat VFC'ers niet alleen goed kunnen voetballen blijkt in 1967. In 1967 wordt de honkbaltak van VFC kampioen, door een zeldzaam mooie reeks overwinningen. Dit jaar wordt afgesloten met de erebokaal van het rayon Rotterdam. Promotie naar de landelijke derde klasse is een feit.

Het is gedaan met de rust als in 1967 de snelweg A20 vlak langs het sportcomplex wordt gebouwd. Grote betonnen palen komen in de plaats van een mooi uitzicht.

1969 Sportieve en structurele verandering

Na een bloedeloos gelijkspel degradeert VFC in 1969 naar de derde klasse. De 0-0 tegen DHL is de genadeklap.

In 1969 splits de honkbal tak zich af van VFC, en gaat verder als honkbalclub 'Holy'. Daarnaast verhuist de vereniging naar de Zwaluwenlaan.

1970-1979 VFC in de jaren '70: Tijden van Terugval en Heropbouw

1970 Minder leden, meer toeschouwers – een veranderende tijd

In deze jaren is VFC voor een belangrijk deel van de inkomsten afhankelijk van het entreegeld, en de kantine inkomsten, bij thuiswedstrijden. Ook de naastgelegen verenigingen RK WIK, Fortuna en De Hollandiaan kunnen deze inkomsten niet missen. Het is dus van het grootste belang dat de vereniging niet op hetzelfde moment een thuiswedstrijd spelen, aangezien dan een groep Vlaardingse belangstellenden niet bij elke wedstrijd kan kijken.

Het speelschema van het seizoen 1970-1971 houdt daar echter niet echt rekening mee, al wordt VFC nog aardig gematst. De geel-zwarten geven aan absoluut niet gelijktijdig met Fortuna te willen spelen, immers betaald voetbal, en dat verzoek

wordt gehonoreerd. Zodoende speelt VFC negen thuiswedstrijden op hetzelfde moment als RK WIK, en slechts twee met Fortuna. Vanwege de aantrekkingskracht van VFC op dat moment is RK WIK daar dan weer niet blij mee, maar de KNVB blijkt onverzettelijk. Het voorbeeld geeft aan dat het inplannen van de wedstrijden niet zo simpel is als het lijkt.

De echte trouwe fans van VFC kunnen een seizoenkaart voor de vereniging aanschaffen. Voor fl. 7,50 is een jaar lang een plek op de tribune gereserveerd. Beter is het natuurlijk om vrienden en familie lide te maken van VFC. 'Het is de plicht van onze leden om vrienden en bekenden lid te maken van VFC', staat half schertsend in de Kwekker.

Het geeft wel aan dat de voetbalverenigingen in de jaren '70 er alles aan doen om zoveel mogelijk mensen te trekken. Toch is in deze jaren wel te merken dat de overweldigende belangstelling voor het voetbal begint af te nemen. Trekt de betaald voetbalorganisatie Fortuna in de jaren '70 nog maar tweeduizend supporters, VFC moet moeite doen om de historische duizend man langs de lijn te hebben staan. De reden is simpel: het voetbal op zondag is niet meer het allerbelangrijkste in een gezin.

Dat komt ook door sociale veranderingen in de gezinssituatie. Door de emancipatie van vrouwen op de arbeidsmarkt verandert het gezinsleven. Niet langer blijft de vrouw thuis om voor de kinderen te zorgen. Het gevolg is dat de hele weekplanning van een gezin herzien wordt. Ook de man moet wel eens thuisblijven, en kan niet altijd naar het voetbalveld.

Ook het leden aantal van VFC loopt terug. De grote bulk aan mensen die vanwege de voetbaltoto lid zijn van de vereniging begint af te nemen. Voetballend gezien blijft het aantal elftallen vrij stabiel, al valt er wel een daling in het aantal seniorenteams waar te nemen.

Een andere reden van het teruglopend ledenaantal is dat de enorme bevolkingsgroei van na de Tweede Wereldoorlog aan het afnemen is. De toestroom van de werknemers voor de fabrieken droogt op, en ook op andere manieren komt Vlaardingen negatief in het nieuws. Hierdoor verliest de stad mede haar aantrekkingskracht op nieuwe inwoners.

In 1970 komt Vlaardingen zelfs negatief in het landelijk nieuws als er uit voorzorg enkele scholen dicht moeten wegen luchtverontreiniging. De industrie in het Rijnmondgebied zorgt ervoor dat er boven Vlaardingen smog ontstaat. Het betekent wederom negatieve reclame voor Vlaardingen, en dat terwijl de gemeente ook nog met de situatie in de Broekpolder in de maag zit.

Sportief gezien beginnen de jaren '70 voor VFC uiterst ongelukkig. De vereniging moet zich voor het eerst in zeven jaar weer zien te redden in de derde klasse. Een flinke tegenvaller voor een vereniging die het teruglopende leden aantal en de verminderde opkomst van de supporters begint te voelen.

En dan volgt er nog een klap. Ook de derde klasse blijkt nog te hoog gegrepen voor het eerste elftal van de vereniging. De Kwekkers degraderen ook meteen uit deze klasse. Het is een harde klap voor alles wat VFC liefheeft.

Mede hierom treedt VFC ook streng op tegen spelers die niet bij trainingen en wedstrijden komen opdagen. In 1970 zet het bestuur enkele richtlijnen op papier, die het wedstrijdverzuim terug moet dringen. Bij het niet-opkomen tijdens de wedstrijden, zonder tijdige afschrijving, zal de desbetreffende speler voor de eerstvolgende wedstrijd reserve worden

gezet, stelt het bestuur. Komt hij deze reservebeurt niet na, dan wordt hij niet meer opgesteld. Dezelfde maatregel geldt ook het te laat verschijnen bij de wedstrijden.

Over het wegblijven van de training, daarlaat het bestuur ruimte aan de trainer. Deze kan bepalen of het wegblijven, zonder kennisgeving, gerechtvaardigd is en hij zal dienovereenkomstig maatregelen moeten treffen, aldus het bestuur.

1971 Ongeslagen

Ook in de in de vierde klasse loopt het niet gesmeerd, al worden de Kwekkers nooit helemaal weggespeeld. Toch is er hoop op een snelle terugkeer naar de derde klasse. In het seizoen 1970-1971, het eerste jaar in de vierde klasse, is VFC het hele seizoen ongeslagen. De Kwekkers winnen maar liefst 14 van de 22 wedstrijden. Toch promoveert VFC niet. Juist in de promotiewedstrijden geeft VFC niet thuis. Het is een dramatisch afsluiting van het succesvolste seizoen uit de geschiedenis van de vereniging.

Desondanks zijn er bij VFC nog genoeg vrijwilligers die met nieuwe ideeën de club verder brengen. De gezelligheid van de familieclub VFC krijgt in 1971 gestalte als oud-voorzitter Thijs van Santen een raad van elf opricht, met als bedoeling een heus carnavalsfeest te organiseren. Het idee slaat aan en een paar jaar verandert het sportpark in de vrolijke Kwakeldonk. De feesten die volgen zijn legendarisch.

1972 Carnevalsgekte en familietoernooien

Dat VFC onder niveau speelt in de vierde klasse blijkt in 1972 als thuis tegen Westerkwartier met maar liefst 7-1 gewonnen wordt door de Kwekkers. Het duurt echter nog enkele seizoenen voordat VFC opnieuw weet te promoveren naar de derde klasse.

Het Vlaardings Voetbal Kampioenschap wordt in 1972 voor het eerst georganiseerd. In eerste instantie wordt het toernooi georganiseerd door Zwaluwen als jubileumtoernooi. Het toernooi blijkt zo'n succes dat er besloten wordt om het toernooi jaarlijks terug te laten keren op de kalender. Er wordt een commissie opgericht, die de organisatie op zich neemt. Namens VFC neemt Henk van Rij zitting in de commissie.

1973 Internationale flair

Een van de belangrijkste initiatieven die in de jaren '70 ontplooid wordt, is de organisatie van het internationaal toernooi. Dit toernooi, ter gelegenheid van de 60e verjaardag van VFC, trekt vanaf het begin al vele bezoekers. Teams uit verschillende landen komen door de jaren heen naar Vlaardingen. Waar het in 1973 met een deelnemer uit Engeland begon, nemen door de jaren heen teams deel uit Engeland, België, Duitsland, Tsjechië, Schotland en Frankrijk. Feyenoord, Sparta, Excelsior Rotterdam, FC Eindhoven, KSC Lokeren, Kortrijk, Mechelen, 1. FC Bocholt en Southampton zijn bekende deelnemers.

Mede door alle buitenlandse gasten is het pinksterweekend voor veel VFC'ers in de jaren '70 al het weekend van het jaar. En niet alleen voor VFC'ers. Ook voor de Engelse gasten is het elk jaar een evenement om naar uit te kijken. Bij het

afcheid staan vaak de tranen in de ogen. Het Internationaal Toernooi krijgt zo een vaste plek in het VFC-leven en het leven in Vlaardingen.

1974 De weg terug omhoog

Na 4 seizoenen uitgekomen te zijn in de 4^e klasse weet VFC terug te keren naar de 3^e klasse. Via een tweede plaats en promotiewedstrijden weet VFC de weg omhoog te hervinden.

1976 Gevoelige overstap

Voormalig profvoetballer Gerrie Pijl komt over van de grote concurrent Fortuna Vlaardingen. Pijl speelde van 1965 tot 1974 profvoetbal voor Fortuna Vlaardingen waar hij uiteindelijk aanvoerder werd. Nadat Fortuna Vlaardingen zich terugtrok uit het betaald voetbal, speelt Pijl nog 2 seizoenen voor de Fortunezen alvorens Pijl naar VFC vertrekt.

In het kielzog van Pijl trekt ook Leen Boon naar VFC. Boon speelde van 1969 tot 1974 profvoetbal voor Fortuna Vlaardingen. Nadat Fortuna Vlaardingen zich terugtrok uit het betaald voetbal, speelt ook Boon nog 2 seizoenen voor de Fortunezen alvorens Boon naar VFC vertrekt. Pijl en Boon vormen 3 seizoenen lang samen het centrale duo van VFC.

1977 Vlaardings Kampioen

Aan het eind van het seizoen staat VFC in de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap. In de finale is RKWIK de tegenstander. Na de reguliere speeltijd staat het 1-1, waarna VFC de strafschoppen beter neemt.

In 1977 start VFC als eerste Vlaardingse club met het fenomeen F-pupillen. Onder leiding van Nel van Veen en Joke van Rij worden wedstrijden georganiseerd tegen Schiedamse tegenstanders. In eerste instantie hadden de teams vooral dierennamen, zoals Tijgers, Leeuwen en Panthers.

Pas later besluit de KNVB om ook in deze leeftijdscategorie een competitie op te zetten. Tot die tijd zijn vriendschappelijke de enige partijtjes die gespeeld kunnen worden.

1978 Dames aan de bal

Aan het einde van het seizoen 1977-1978 staat VFC opnieuw in de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap. VFC verliest de finale echter met 2-1 van DSS'26.

VFC weet Peter Jeup, voormalig profvoetballer, te strikken als nieuwe aanvalsleider. Jeup speelt tegen de 70 wedstrijden voor SVV alvorens hij via RVC bij VFC terecht komt. Jeup zal liefst 5 seizoenen actief blijven voor de geel-zwarte en speelt voornamelijk als linksbuiten.

De jaren '70 staan eveneens in het teken van het damesvoetbal. Dick Sluimer en Riet van Santen bedenken in 1978 tijdens een scheidsrechtersdag op het sportpark dat het gemis van een vrouwenelftal op te lossen is. Al in het volgend seizoen speelt een vrouwenelftal aan de Sportlaan. Later komt daar nog een zaalvoetbalteam bij.

In het seizoen 1978-1979 wordt er voor het eerst damesvoetbal gespeeld op het terrein van VFC. Tot 1995 zal het dames elftal actief blijven bij VFC.

1979 Onverwacht kampioen

In 1979 wordt VFC opnieuw kampioen in de derde klasse, en promoveren zij na 10 jaar weer naar de 2e klasse. Deze promotie is onvoorzien. VFC staat er wel goed voor, maar rekent aan het einde van dat seizoen helemaal nog niet op een kampioenschap. Vooral omdat de laatste wedstrijd, op Hemelvaartsdag 1979, de gevreesde wedstrijd tegen Fortuna is.

VFC wint de voorlaatste wedstrijd met 2-0 van RAVA en kijkt met een schuin oog naar de wedstrijd SMV – Martinit. Verliest SMV, dan is VFC voor de eerste keer in negentien jaar weer eens kampioen en is de wedstrijd tegen Fortuna niet meer van belang. SMV werkt echter niet mee met een kampioenschap voor VFC. De Schiedamse vereniging komt echter snel met 1-0 voor. Toch gebeurt het onverwachte: Martinit wint de wedstrijd met 2-1. VFC is kampioen! Maar omdat er geen rekening mee gehouden is, zijn er geen bloemen gehaald. Er is één bos die als voorzorg toch maar meegenomen was. Bij het horen van de uitslag in Schiedam halen de echtgenotes van de spelers nog snel armen vol bloemen.

VFC-trainer Wolter Bos kijkt in een artikel in het clubblad terug op dat kampioenschap 'Ik wist dat we een belangrijke rol konden gaan spelen. Trainer, elftalleider, grensrechter en verzorger vormden een eenheid. We konden op elkaar vertrouwen. Zo is er een periode geweest waarin Harry Schuiten, in die tijd veel scorende spits, en ik niet goed met elkaar op konden schieten. Door begeleiding van elftalleider Wim Molenaar is dat uit de wereld geholpen. Als je dergelijke mensen naast je hebt, kan je je als trainer ook beter op je eigenlijke werk concentreren'.

Door uitloop van de competitie wordt er dit seizoen niet gestreden om het Vlaardings Voetbal Kampioenschap. VFC zal een seizoen moeten wachten op de 3^e finale plaats op rij.

1980-1989 VFC in de jaren '80: Tussen traditie, tegenslag en toekomst

1980 De finale en penaltystress

Aan het einde van het seizoen 1979-1980 staat VFC opnieuw in de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap. De derde finale plaats in de geschiedenis. En door de afgelaste editie van 1979, de derde finale plaats op rij. In de Finale is grote concurrent Fortuna de tegenstander. Na een 0-0 eindstand is Fortuna de gelukkige in de penalty reeks.

1982 Engelse gasten, blijvende vriendschap

De belangrijkste buitenlandse gasten van het internationaal toernooi zijn de delegaties uit de stad Southampton en het Engelse graafschap Hampshire. In 1982 komen zij voor het eerst in Vlaardingen, om nooit meer weg te gaan. En de Engelsen willen winnen: De 'Tyro League', de overkoepelende organisatie, komt 25 jaar lang met een mix van talentvolle jongens uit verschillende voetbalteams van Southampton strijden om de ereplaatsen. De laatste jaren komt een vaste club met meerdere teams naar VFC.

1983 Degradatie na hoopvolle jaren

Op het moment dat de herstructureringsperikelen VFC parten gaan spelen, speelt de vereniging nog steeds in de tweede klasse. Het hogere niveau ligt de jonge spelers van de club, die nog met elkaar in de jeugd speelden. Frans Bouwman en Harry Schuiten zijn twee van dit soort jongens die zich goed thuis voelen in de tweede klasse. Toch zal het team niet al te lang in deze klasse blijven. In 1983 spelen de Kwekkers niet goed genoeg en degraderen naar de derde klasse. De beslissingswedstrijd voor degradatie wordt met 3-0 verloren van ODS.

1984 Eindelijk kampioen van Vlaardingen

Na in 1978 en 1980 verliezend finalist te zijn geweest, tegen respectievelijk Fortuna en DSS '26, is het in 1984 eindelijk weer raak. In de klassieker wordt grote concurrent Fortuna wordt met 2-1 verslagen. VFC is de beste van Vlaardingen, VFC is weer Vlaardings Voetbal Kampioen!

1985 Sponsoring, identiteit en toekomstvisie

In het seizoen 1985-1986 speelt VFC in een 'vernieuwd' tenue. Een seizoen lang spelen de kwekkers met horizontale strepen op het shirt. Door de vele klachten speelt men in het seizoen 1986-1987 weer in het oude vertrouwde tenue met de verticale strepen.

Spelen met een naam op het shirt: Het kan vanaf de jaren '80 bij VFC. Veelal kleine ondernemers besluiten zich als kledingsponsor aan een team te verbinden. Zo is kapper Fox een van de eerste prominente sponsors van de A1 van VFC. Helemaal handig is dat de spelers bovendien gratis een knipbeurt kunnen krijgen.

Ook het eerste elftal kent verschillende sponsors. Drukkerij Van Hogendorp mag zich de eerste shirtsponsor van de selectie noemen. Voor op het shirt wordt een witte band gemaakt, waar in zwarte letters de naam van de drukkerij zichtbaar is. Later wordt ook het telefoonnummer van het bedrijf op het shirt gezet. De drukkerij zal de eerste hoofdsponsor zijn in een lange rij.

Veelal kiezen sponsors ervoor één team van nieuwe kleren te voorzien. Het gevolg is dat er een wildgroei aan verschillende VFC-shirts ontstaat. Zo spelen er halverwege jaren '80 zelfs elftallen in een paars shirt. In 1985 besluit de vereniging dat het genoeg is. VFC moet terug naar het oorspronkelijke tenue. Sponsoring is leuk, maar de geel-zwarte kleuren moeten blijven. Een paars shirt is vanaf dat moment nooit meer op het veld voorgekomen.

Als in het oorlogsjaar 1943 het sportpark van VFC wordt geopend, houdt de gemeente Vlaardingen de mogelijkheid open om in de toekomst mogelijk het terrein nog te gebruiken voor andere doeleinde dan voetbal. VFC heeft daar jarenlang geen last van. Tot midden jaren '80 kunnen de geel-zwarten rustig spelen aan de Sportlaan.

De vereniging leidt een vrij zorgeloos bestaan. Het aantal leden is met ongeveer 400 hoog genoeg, de middenmoot van Vlaardingen, en financieel zijn er al jaren geen rode cijfers meer voorgekomen. In het beleid van de vereniging, onder de in 1985 aangetreden voorzitter Bram de Hamer, zijn twee doelstellingen verankerd.

Ten eerste moeten er nieuwe kleedkamers bijgebouwd worden. De vijf oude kleedkamers zijn niet goed genoeg om alle teams te laten omkleden, en de gemeenschappelijke doucheruimte is sterk verouderd. Het is niet meer van de tijd om ieder team, zowel VFC als de tegenstander, in dezelfde ruimte te laten douchen, vindt het bestuur.

De tweede taak van de vereniging is het opzetten van een jeugdbeleidsplan. Het aantal van vierhonderd leden is niet voldoende om elk team altijd vol te krijgen. Een deel van de leden is bovendien slechts ondersteunend lid en voetbalt zelf niet. Een goede jeugd kan ervoor zorgen dat er goede doorstroming tussen de jeugdteams en de senioren blijft.

Een andere reden voor een goede jeugdopleiding is om zo de vereniging te promoten. In de jaren '80 kende Vlaardingen twaalf voetbalverenigingen. Fortuna, De Hollandiaan, vv HVO, vv Satelliet, The Shell Boys (TSB), Sunlight, Vlaardingen, DSS'26, RK WIK, DVO '32, vv Zwaluwen en VFC. Nooit eerder in de geschiedenis van de stad was de dichtheid van de voetbalclubs zo groot. Voor VFC is het daarom zaak niet te verdwijnen in de grote massa, maar haar eigen karakter uit te dragen.

Terwijl VFC met deze toekomstplannen aan de slag gaat, ontstaan er binnen de gemeente Vlaardingen financiële problemen. Dat begint al midden jaren '80, als de economische situatie uiterst slecht is: teruglopende haveninkomsten, inflatie en een dalende koopkracht zorgen ervoor dat de gemeente moet bezuinigen. Onder andere op sport, en dat raakt VFC.

Al jaren heeft de gemeente een potje geld opzijgezet om het clubhuis van VFC te renoveren. Dit bedrag is vastgesteld op 313 duizend gulden. Nu de economie slecht draait, is dat veel te veel, vindt het college van Burgemeester en Wethouders van Vlaardingen. In een nieuw voorstel kan VFC maximaal 200 duizend gulden krijgen.

Dit besluit komt voorzitter Bram den Hamer ter ore. Hij bekleedt naast zijn functie van voorzitter van VFC ook die van voorzitter van de Sectie Voetbal van de Vlaardingse Raad voor Sport en Recreatie (VRSR). En hoewel het voor Den Hamer nieuw is dat er überhaupt geld is voor renovatie van het clubgebouw, is hij het niet eens met de bezuiniging van meer dan een derde van het beschikbare geld.

Den Hamer maakt gebruik van het spreek half uur van de VRSR en wijst op het belang van de club en de noodzakelijkheid om de accommodatie aan te passen aan de eisen van de tijd én die van de KNVB. De VRSR steunt het verzoek van VFC en uiteindelijk besluit de gemeenteraad om VFC een subsidie te verstrekken van 242 duizend gulden, dat wil zeggen twee-derde van de geraamde bouwkosten. Dan begint een proces waarvan niemand binnen VFC kan vermoeden dat dat jaren zal duren.

1986 Finale plaats, maar geen beker

Aan het einde van het seizoen 1985-1986 behaalt VFC opnieuw de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap. Opnieuw staat de klassieker tegen Fortuna op het programma. Deze editie is Fortuna echter veel te sterk voor de Kwekkers. Fortuna verslaat VFC met 6-3. De finale is de doelpunt rijkste finale om het Vlaardings Voetbal Kampioenschap in de geschiedenis.

1987 Toekomst aan de Sportlaan?

Ook het seizoen 1986-1987 weet VFC de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap te behalen. Deze editie weet HVO echter met 2-1 te winnen van de Kwekkers. De 6^e finale plaats is echter een record. Nooit eerder wist een Vlaardingse club 6 keer de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap te behalen. VFC is een echte 'cupfighter' en is vaak bijna Vlaardings beste.

Vanaf 1987 zal VFC jarenlang op de 'schoepstoel' zitten zoals Den Hamer het verwoordt. VFC moet weg, want het terrein is voor de gemeente veel lucratiever als er woningen gebouwd worden.

Al vanaf de annexatie van Vlaardinger-Ambacht bij de gemeente Vlaardingen in 1941 is het terrein aan de Sportlaan een zogeheten 'transformatiegebied'. Dat wil zeggen dat de gemeente zich het recht voorbehoudt om een andere bestemming aan de grond te geven, bijvoorbeeld voor woning bouw. Eind jaren '80 is de gemeente Vlaardingen vast van plan het bestemmingsplan te wijzigen.

In 1987 wordt de eerste stap gezet. Het college van Burgemeester en Wethouders besluit dat er in heel Vlaardingen vier voetbalvelden moeten verdwijnen. De vraag aan de Sectie Voetbal is om te beslissen hoe dat moet gebeuren. Maar aangezien iedereen in de sectie in eigenbelang niet instemt om een veld van de vereniging in te leveren, is een oplossing niet haalbaar. Een aparte commissie wordt ingesteld om de opdracht toch uit te voeren.

Ook VFC denkt mee over een oplossing. Tussendoor krijgt de vereniging wel te horen dat het vierde veld van de vereniging hoe dan ook naar de gemeente gaat in verband met nieuwbouw voor de Dienst Stadswerk. Zodoende verliest VFC het grasveld aan de overkant van de Burgermeester Heusdenlaan, waar normaal gesproken op getraind wordt. Daartegen in beroep gaan is zinloos, een veld minder is onvermijdelijk.

In 1987 wordt er door het jeugdbestuur ook een jeugdplan opgesteld. Onder leiding van de jeugdcoördinatoren en de hoofdtrainer krijgt de jeugd trainingen van eerste elftalspelers. Het zijn bijzondere trainingen, maar vraagt wel veel van de selectiespelers. Vandaar dat deze trainingen in de loop van de jaren minder frequent worden.

1988 Jubileumjaar en strijd om het voortbestaan

Het rapport van de Commissie Herstructurering wordt op 26 januari 1988 gepresenteerd in de raadszaal van het gemeentehuis. In dit rapport staan twee varianten van een nieuwe voetbalbezetting in Vlaardingen. De resultaten zijn desastreus voor VFC. In plaats van een veld in te leveren, moet VFC in beide varianten verhuizen naar het complex van vv Vlaardingen in de broekpolder. In de eerste variant met CION, in de tweede variant met de Hollandiaan.

Jaren later herinnert toenmalig voorzitter Bram den Hamer zich die avond nog precies. 'Er werd plompverloren gezegd dat VFC naar de Broekpolder moest verhuizen. Ik had dat totaal niet verwacht, zakte bijna door mijn stoel heen. Altijd dacht ik dat VFC een onaantastbaar instituut was. Nooit bij mij opgekomen dat de vereniging moest verkassen. Na afloop van de presentatie werd het rapport aan mij overhandigd door wethouder Jan Madern. Maar omdat de fotograaf er op dat

moment nog niet was, moest de ceremonie later helemaal over. In eerste instantie heb ik toen geweigerd, maar later ben ik toch maar op de foto gegaan. We hadden de wethouder nog nodig.'

Heel VFC is boos op de beslissing om VFC te verplaatsen. In allerijl komt de vereniging in actie. Er verschijnt een geel-zwart gedrukte reactie op het rapport. Dit is de 'Visie van de Vlaardinsche Football Club met betrekking tot de herstructurering van de voetbalsector', die uitkomt in februari 1988. Het eerste woord geeft aan in welk gemoedstoestand de geel-zwarten zich bevinden: ze zijn 'verbijsterd'. Verbijsterd omdat de vereniging na 44 jaar het sportpark moet verlaten, verbijsterd omdat er geen overleg met de vereniging is geweest, maar vooral verbijsterd omdat er alleen bij VFC geen rekening gehouden is met de wijkgebondenheid van de vereniging. Terwijl dat, zo schrijft VFC, een van de speerpunten van het onderzoek geweest zou moeten zijn.

Voor een voetbalvereniging is een korte afstand tussen woonplek van leden en het sportpark cruciaal. Uit eigen onderzoek van VFC blijkt dat de geel-zwarten vooral aantrekkingskracht kennen uit de nieuwbouwwijken Vlaardinger-Ambacht, Babbespolder en Holy. Liefst 68% van alle leden woont in een straal van 1,5 kilometer rond de velden aan de Sportlaan. Lopend of fietsend zijn alle kinderen binnen een paar minuten op het sportveld.

Voor de Holy wijk is een relatief jonge wijk, waar veel ouders met kinderen wonen. Later zou de Holywijk uitgroeien tot verreweg de grootste wijk van Vlaardingen, mede ook omdat er in de Broekpolder niet gebouwd mag worden. Vlaardinger-ambacht is aan het verjongen. De wijk, die in de laatste jaren voor de Tweede Wereldoorlog is gebouwd, neemt langzaam afscheid van haar oude bewoners. De jonge gezinnen die de vrijstaande huizen betrekken, kiezen voor hun voetballende kinderen vaak voor VFC. Veel gezinnen vinden in deze jaren een huis in een van de drie wijken.

Het gevolg is dat het aantal gezinnen in Vlaardingen flink stijgt. VFC ligt dichtbij, en trekt veel jonge kinderen aan. In totaal zijn er 480 leden lid van de vereniging. De vereniging beschikt over negen senioren elftallen en een vrouwenvoetbalteam. Een ander VFC-vrouwenteam voetbalt in de zaal. Deze spelen allen op zondag, terwijl de 11 jeugdteams de zaterdag innemen. Deze elf teams bestaan uit twee A- en B-teams, drie C-elftallen, twee D-teams en een E- en F-team. Van de 150 jeugdleden wonen er in 1988 liefst 129 in de eerdergenoemde wijken. De vereniging wordt in deze jaren langzaam maar zeker een vaste sociale pijler in het leven van de gezinnen. Dat is terug te zien in de toenemende ledenaantallen. De geel-zwarte inktvlek verspreidt zich gestaag uit over de wijken.

Een verhuizing naar de Broekpolder, aan de overkant van de A20, zou voor veel kinderen onveilige situaties kunnen opleveren, is het argument van VFC. Moeilijk bereikbaar en deels stille en vaak slechte verlichte wegen zijn de knelpunten. Een verhuizing zou de doodsteek voor de jeugdafdeling van VFC kunnen betekenen. Binnen de club zijn er al mensen die twijfelen door te gaan bij de vereniging. De vrees bestaat dat ouders hun kinderen dan bij een van de andere vijf verenigingen in de wijk opgeven. Met RK WIK, de Holandiaan, Satelliet, HVO en Zwaluwen is er immers 'keus genoeg'. Vandaar dat met man en macht wordt geprobeerd de plannen van tafel te krijgen.

Niet alleen VFC protesteert tegen het verplaatsen van de vereniging. Gerard Verver schrijft er ook regelmatig over in zijn column in de krant. Hij noemt het eerste rapport van de herstructurering een 'rapport zonder hart'. In zijn column wordt duidelijk wat voor positie VFC binnen Vlaardingen inneemt. Enkele kenmerkende zinnen:

‘Ooit keek je vanuit het VFC-sportpakt niet gehinderd door een rijksweg en de wijk Holy het wijde landschap in. Nu rust er voor het complex nog slechts een zwart gat’.

‘Wanneer je wel Vlaardinger van geboorte en voetballer van nature bent, zit er lange tijd een brok in de keel bij de gedachte dat er dadelijk een stukje heilige voetbalgrond (plus een knusse tribune, het aparte sfeertje en de meer dan veertigjarige historie) wordt opgeofferd aan een objectieve kijk op voetbal’.

‘Want het complex hoort net zo bij Vlaardingen als de Grote Kerk bij de Markt. Hier past even geen objectiviteit.’

Op 16 februari 1988 vergadert de Sectie Voetbal over het rapport van de Commissie Herstructurering. Er wordt geconstateerd dat VFC in beide varianten als enige vereniging naar een andere wijk moet verhuizen en er dus geen rekening wordt gehouden met de sterke wijkgebondenheid van de club. De sectie spreekt zich in meerderheid uit vóór handhaving van VFC op het complex aan de Sportlaan. De VRSR neemt het besluit van de Sectie Voetbal over met 18 stemmen voor en 4 tegen. Het (lobby)werk werpt zijn vruchten af. VFC lijkt voorlopig gered. Helemaal als niet veel later het krediet voor de bouw van extra kleedkamers wordt verstrekt.

Als tegenprestatie voor het internationaal toernooi gaan er jarenlang VFC-elftallen naar Southampton. In 1988 wordt er een mooi verslag over geschreven. Volgens de schrijver is het een onvergetelijke ervaring, zeker omdat alle jonge VFC'ers in een Engels pleeggezin worden ondergebracht. ‘Daar werden ze erg verwend’, volgens de schrijver. ‘Een familie presteerde het om aan hun toevertrouwde gast een compleet stel spiksplinternieuwe voetbalschoenen van een duur Nederlands merk cadeau te doen!’

Wel merkt de schrijver op dat het voetbalniveau van de Engelse jongens veel hoger ligt. Maar dat is niet erg, want ‘de jonge Engelse profjes beginnen gewoon met het poetsen van hun grotere en veel beroemdere collega's, sjouwen hun voetbaluitrusting en schilderen in die niet aan voetbal worden besteed gewoon het houtwerk van hun accommodatie, studeren verder en zijn heel serieus met hun sport bezig.’

Ter ere van het 75-jarig bestaan van de vereniging wordt op 29 oktober 1988 een revueavond in de Harmonie georganiseerd. De liedjes worden geschreven door oud-voorzitter Jo van Rij, en zijn zoon Henk. De spelers van de selectie voeren de revue op, bijgestaan door het ‘show-orkest’ Black Birds.

De Vlaardingse krant Groot Vlaardingen geeft een krant uit die speciaal voor de viering in elkaar wordt gezet. In deze krant zijn over alle pagina's eenden afgedrukt. Het is aan de leden van VFC om zoveel mogelijk eenden te tellen en het juiste aantal ‘in grote letters’ op een postkaart op te sturen. In de krant blijken uiteindelijk vijftig eendjes te staan, in de geel-zwarte kleuren van de vereniging. De actie levert uiteindelijk duizend gulden op, bestemd voor de Herman Fransens- stichting voor verstandelijk gehandicapten.

Ook aan de jeugd wordt gedacht. De C-junioren gaan samen met de D-, E- en F-pupillen een dag naar Duinrell en wordt een sportdag gehouden. Voor volwassenen is er ook een sportdag en speelt het eerste een ere-wedstrijd tegen Volendam. De jubileumcommissie schenkt bovendien duizend herinneringsvaantjes aan de spelende leden.

Ook financieel staat de vereniging er goed voor. Met name is dit te zien in de reserves die de vereniging opgebouwd heeft voor een mogelijk nieuwbouw. Met meer dan 65 duizend gulden aan eigen vermogen heeft VFC genoeg geld om mogelijke problemen op te vangen. Geld dat later hard nodig blijkt, als de gemeente daadwerkelijk gaat proberen VFC naar een andere locatie in Vlaardingen te verplaatsen.

In 1988 gaat het bovendien mis in de derde klasse. Met slechts elf punten is het seizoen 1987-1988 tot dan toe het slechtste jaar in de clubgeschiedenis. Directe degradatie is een feit. In de jaren na 1988 is VFC op sportief gebied verre van stabiel.

1989 Lichtpuntjes in een woelig tijdperk

Op 30 mei 1989 slaat wethouder Jan Madern, die eerst het herstructureringsrapport heeft voorgesteld, de eerste paal van de acht nieuwe kleedkamers, die in het verlengde van de tribune gebouwd zouden worden. Tot dat moment werd nog gebruik gemaakt van de 45 jaar oude kleedruimtes met gezamenlijke douchevoorziening onder de tribune. Het biedt VFC de gelegenheid te groeien en zich weer op de eigen organisatie te richten.

De herstructurering van de Vlaardingse voetbalverenigingen gaat ongeremd door. Hoewel VFC vooralsnog geen fusie aan gaat, gebeurt dit wel bij andere verenigingen. In 1989 fuseren De Hollandiaan en Satelliet tot HSC '89. De nieuwe fusieclub HSC '89 zal haar wedstrijden spelen in het Nieuwlantpark.

1990-1999 VFC in de jaren '90: Belangrijke momenten voor VFC

1990 Nieuwe kleedkamers en promotie

Op 2 maart 1990 werden de nieuwe kleedruimtes officieel in gebruik geopend door Bram den Hamer en erevoorzitter Jan Barendregt.

Aan het einde van het seizoen staat VFC opnieuw in de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap. Tegenstander HVO speelt de vierde finale op rij. Op het terrein van HSC is HVO met 3-2 te sterk voor de Kwekkers.

In 1990 is er weer een promotie te vieren, als VFC met 3-0 de promotiewedstrijd tegen Zuiderster wint. Na twee seizoenen in de vierde klasse gespeeld te hebben, promoveert VFC naar de derde klasse.

Ook in 1990 gaat de herstructurering van de Vlaardingse voetbalverenigingen door. In 1990 fuseren vv Vlaardingen en D.S.S. '26 tot Deltasport. De nieuwe fusieclub Deltasport zal haar wedstrijden spelen aan de zuidrand van de Broekpolder.

1992 Handhaving

Na een seizoen in de middenmoot van de derde klasse geëindigd te zijn, scheert VFC aan het einde van het seizoen 1991-1992 langs de afgrond. Het wint de degradatiewedstrijd van VOC met 2-1. VFC degradeert niet.

1993 Toekomstvisie veldsport

Het blijft drie jaar rustig rond het terrein van VFC. In april 1993 verschijnt er echter het rapport 'Toekomstvisie veldsport Vlaardingen', samengesteld door de 'Overleggroep Bezuinigingen Sportvelden en Banen'. In dit rapport wordt geadviseerd om VFC toch naar de Broekpolder te laten verhuizen en het sportpark een andere bestemming te geven, te weten voor handbal, korfbal en voor een nieuwe sporthal. Opnieuw is VFC de dupe van een rapport, en komt het in verzet. De zoveelste brief gaat naar het stadhuis. De strekking: de overleggroep heeft een rapport 'zonder hart' geschreven, waarmee het de 'doodsteek aan een florerend VFC toebrengt'.

In de brief wordt ook een dringend beroep gedaan op de wethouder om af te zien van het voornemen van VFC te laten verhuizen. Bovendien verklaart VFC zich bereid creatief mee te zoeken naar een andere oplossing voor de vereniging.

Binnen het bestuur van VFC is Krijn van der Zwan inmiddels toegevoegd aan een commissie die de naam 'Commissie toekomst VFC' meekrijgt. Deze zal zich alleen met de herstructureringsproblematiek bezighouden om zo het bestuur te ontlasten. Ook Bram den Hamer, Jan Kooiman (op dat moment de voorzitter), Aad Kortleven en Frans Kok nemen in de commissie zitting.

Gelukkig voor VFC wijst de VRSR het rapport over de toekomst van de veldsport in Vlaardingen naar de prullenbak. Wel komt er nog een nader onderzoek naar de sportlocaties in de stad die aangeduid worden als 'transformatiegebied'. Ook het terrein van VFC valt hieronder. De problemen zijn dus nog niet voorbij.

Gezien de aanhoudende onzekerheid over de locatie aan de Sportlaan, participeert VFC vanaf november 1993 in de Vlaardingse Sport Stichting 2000 (VSS2000). Hierin zitten naast VFC ook voetbalclub en initiatiefnemer van de stichting Fortuna, de atletiekvereniging Fortuna en de handbalvereniging de Hollandiaan. De eerste, en eigenlijk enige, optie voor VFC is het behoud van het VFC-sportpark, maar als VFC weg móet, dan wil de vereniging zelf bepalen met wie en waar de club dan wel kan spelen.

De bedoeling van de stichting is om de mogelijkheden te onderzoeken voor een multifunctioneel sportcentrum net over de Vlaardingse Vaart, langs de Watersportweg ter hoogte van de houtenbrug. Deze locatie blijkt uiteindelijk onbespreekbaar voor de gemeente, omdat alleen de zuidrand van de Broekpolder bestemd is voor sport. Hierdoor gaat ook dit plan niet door. Gelukkig voor VFC, dat nog steeds aan de Sportlaan kan blijven zitten.

Maar ook op andere vlakken bij VFC lobbyen voor het behoud van het eigen sportpark. Al sinds de zomer van 1993 dringt VFC op het stadhuis aan op een marktonderzoek voor de sport. Door middel van een dergelijk onderzoek kan er volgens VFC eindelijk eens een duidelijk beeld worden verkregen van de sportbehoefte van zowel de gemeente als in de regio

Vlaardingen. Van daaruit kan er een beleid gemaakt worden voor de diverse sporten en locaties, en kunnen die vervolgens gesubsidieerd worden.

Hoe anders twee opeenvolgende seizoenen kunnen zijn, blijkt uit het feit dat slechts twaalf maanden na de degradatiewedstrijden, de Kwekkers een promotie poule spelen. Hierin lukt het niet om door te drukken.

Na enkele mislukte pogingen slaagt Jaap Jongejan er in 1993 uiteindelijk in een G-team voor kinderen met een verstandelijke handicap bij VFC op te zetten. Samen met Henk Walsmit, directeur van de Ericaschool, lukt het om een team vol fanatiekelingen bij elkaar te krijgen. De organisatoren in de beginjaren waren Rinus Bentem, Jaap Jongejan en Henny Meder. Onderlinge toernooitjes worden afgewisseld met partijen in de buurt. Het gaat zelfs zo goed, dat er snel een tweede G-elftal wordt gestart. Het G-voetbal heeft inmiddels een eigen plek veroverd binnen VFC.

1994 Gedwongen verhuizing?

Op 6 januari 1994 verschijnt er een artikel in 'De Havenloods', met als kop 'Projectgroep met NOC*NSF adviseert over clustering'. Binnen de VRSR is iedereen verbaasd, temeer omdat de projectgroep bestaat uit ambtenaren en NOC*NSF, en zo de sportbesturen buitenspel zet. Bovendien wil men eerst sportverenigingen clusteren en daarna pas een nota sportbeleid maken. Op advies van VFC wordt er door VSS2000 een brief naar gemeentebestuur gestuurd, waarin er op wordt aangedrongen dat er samen met de sportbesturen een beleid gemaakt moet worden dat gericht is op het zo graag gewilde marktonderzoek.

Een maand later, op 2 februari 1994, besluiten de Burgermeester en Wethouders om de werkzaamheden van de projectgroep stop te zetten en samen met de verenigingen én NOC*NSF een sportbeleidsvisie te ontwikkelen. Na talloze gesprekken verschijnt een nota van NOC*NSF met als titel 'Vlaardingen Sport = Actie', die in september wordt besproken door de VRSR. Ook deze nota kan de prullenbak in. De Sectie Voetbal is het niet met de plannen eens, waardoor er nog steeds geen oplossing is voor de sportvelden in Vlaardingen. Wel wordt er nog een 'werkgroep' ingesteld, die moet bekijken of een herstructurering van VFC naar de Zwaluwenlaan mogelijk is. Met de voetbalvereniging Zwaluwen voert VFC hier uitvoerige gesprekken over. Maar ook dit plan blijkt niet mogelijk. Er is op de locatie te weinig ruimte voor een grote voetbalvereniging. Bovendien lijkt de uitplaatsing van de honkbalvereniging Holy, voorheen VFC, die zich op dat terrein bevindt, niet aan de orde.

De druk op VFC om het sportpark te verlaten wordt steeds groter. Tussendoor wordt VFC nog meegedeeld dat er plannen zijn voor de bouw van veertig eengezinswoningen op het sportpark. Het lijkt alsof het terrein van de vereniging alvast opnieuw is ingedeeld. Maar ondertussen is er geen enkel alternatief voor VFC een reële optie. Ook een verhuizing naar het Nieuwlandpark ketst af, omdat VFC vasthoudt aan een eigen identiteit en dus een eigen accommodatie claimt. In het Nieuwlandpark is die eis niet in te passen. Het gevolg: VFC blijft nog aan de Sportlaan.

Aan het einde van het seizoen 1993-1994 krijgt VFC opnieuw een klap te verwerken. VFC degradeert naar de 4^e klasse. Waar het in het voorgaande seizoen nog mee deed in de promotie poule, degradeert VFC opnieuw direct naar de 4^e klasse, VFC behaalt slechts tien punten.

1995 Bestuurscrisis

Opnieuw weet VFC de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap te behalen. En opnieuw staat de klassieker op het programma. Op het terrein van HSC '86 is Fortuna echter met 3-1 te sterk voor de Kwekkers.

Het vrouwenelftal wordt aan het einde van het seizoen 1994-1995 kampioen. Een unieke prestatie van de dames.

Vanaf het seizoen 1995-1996 wordt in Nederland het driepuntensysteem ingevoerd. In 1981 wordt het systeem in Engeland geïntroduceerd en in de jaren '90 verspreidt het zich naar andere competities. In 1994 wordt het voor het eerst in het WK voetbal toegepast. Ook de meeste andere voetbalcompetities nemen halverwege de jaren '90 het systeem in gebruik. In de Nederlandse Eredivisie, en de overige KNVB-competities, wordt dit systeem in het seizoen 1995-1996 ingevoerd.

Per overwinning krijgt een team nu drie punten in plaats van de gebruikelijke twee. Bij een gelijkspel krijgt elke ploeg één punt. Het systeem wordt geleidelijk ingevoerd ter vervanging van het traditionele tweepuntensysteem. Het driepuntensysteem moet het behalen van een overwinning attractiever maken ten opzichte van een gelijkspel en moet het spel aanvallender maken. Met dit systeem is het onderling resultaat van twee ploegen geen nulsomspel: in een dubbelronde competitie levert winst plus verlies meer op dan twee gelijke spelen.

Het begin van het seizoen 1995-1996 ziet er voor VFC niet rooskleurig uit. Het bestuur van Aad Kortleven kent een structurele onderbezetting, waardoor veel activiteiten niet georganiseerd kunnen worden. Op allerlei manieren probeert het bestuur de leden bij de club te betrekken.

De oproep voor de algemene ledenvergadering van het seizoen 1995-1996 is veelzeggend. Ieder lid van VFC krijgt een persoonlijke brief thuisgestuurd voor een vergadering waar 'grote veranderingen op het gebied van besturen' besproken zullen worden. In de Kwekker wordt het belang van de vergadering nogmaals aangestipt: 'Dat het serieus is wat er in de brief staat mag duidelijk zijn. Aan u de keus en die mag u laten horen. Uw inbreng die zo belangrijk is voor een vereniging wordt echt verlangd. Dus nogmaals: Kom op 2 oktober naar VFC!' Waarom is de ledenvergadering zo belangrijk? Het bestuur van VFC krijgt in deze periode te weinig medewerking van de leden. Een te kleine groep moest al het werk binnen de vereniging doen. Als bovendien voorzitter Jan Kooiman en interim-voorzitter Aad Kortleven wegvallen, treedt het hele bestuur terug. Het moege duidelijk zijn: de toekomst van de vereniging staat op het spel.

'Wisten jullie dat ondanks de problemen bij het bestuur er GEEN crisis is bij de jeugd?' Deze zin staat in dezelfde Kwekker als die waarin de dringende oproep tot de ledenvergadering wordt gedaan. Het jeugdbestuur wil aan de jeugdleden de zekerheid bieden dat alle activiteiten voor de jeugd absoluut door zullen gaan. Sterker nog, het jeugdbestuur presenteert vol trots haar plannen voor het seizoen.

Zo wordt er speciaal voor de jeugd een spaaractie in het leven geroepen om geld bijeen te sparen voor de jeugdkampen van VFC. De junioren reizen met de paasdagen af naar Southampton, en de pupillen krijgen in België een weekend vol voetbalspel. Omdat de kosten voor deze reisjes hoog zijn, komt het jeugdbestuur met een plan. Welk team kan als groep geld inzamelen.

Tijdens de Grote Clubactie moet elk lid minimaal 5 loten verkopen. Extra verkochte loten komen ten goede aan de uitstapjes van de jeugd. Zo kunnen de kosten van de tripjes gehalveerd worden. Behalve voor spelers die niet met de Grote Clubactie meedoen, waarschuwt het jeugdbestuur. 'Zij dienen het volledige bedrag te betalen...'

De vrouwen van VFC hebben het meest te lijden onder de onderbezetting van het bestuur. Althans, dat stellen ze in een 'afscheidsbrief'. Wegens onderbezetting van het elftal kan VFC niet anders dan het vrouwenteam terugtrekken uit de competitie. Helemaal een anticlimax omdat een seizoen eerder de VFC-vrouwen nog kampioen zijn geworden.

Vanuit het vrouwenelftal klinkt het verwijt dat het bestuur met slechts één advertentie in augustus veel te laat actie heeft ondernomen, zeker omdat het van een aantal speelsters al een tijd duidelijk was dat zij zouden stoppen. Het verwijt is terecht, zo laat het bestuur in de Kwekker weten. 'Als enig en zwak excuus kunnen we aanvoeren dat we al maandenlang met een onderbezetting hebben te kampen', staat er te lezen. 'We kunnen met zekerheid stellen dat we een door ons als zeer positief ervaren groep definitief zijn kwijt geraakt. En dat vinden we jammer. Heel erg jammer'.

Met het verdwijnen van het damesvoetbal, verdwijnt er ook ruim twintig jaar vrouwenvoetbalgeschiedenis uit VFC. Het team, dat begon als een groep enthousiaste meiden, kende zelfs een zaalvoetbaltak en werd diverse keren kampioen. Maar ook dit team loopt mee in de trend van de jaren '90, dat in heel Nederland de interesse voor het vrouwenvoetbal terugloopt. De situatie bij VFC is daarom allesbehalve uniek, betoogt het bestuur dan ook. 'Het zou maar de vraag zijn of er nieuwe dames zouden toestromen', is het slappe excuus.

Op de ledenvergadering van 2 oktober 1995 wordt gesproken over de schrijnende onderbezetting binnen de vereniging. Toch komt er een oplossing. In twee vergaderingen wordt een nieuwe organisatiestructuur bedacht. Negen commissies moeten zich gaan bezighouden met het besturen van de vereniging. In totaal worden er veertig commissie leden aangesteld en wordt er een nieuw bestuur gekozen. Na vijf jaar afwezigheid wordt Bram den Hamer teruggevraagd als voorzitter.

De vereniging gaat akkoord. Het plan is om Den Hamer een paar jaar te laten invallen, om daarna een nieuw bestuur te installeren. Achteraf blijft Den Hamer tot aan 2003 voorzitter. De ledenvergadering van 1995 is echter wel een belangrijk punt in de geschiedenis. VFC rekent af met de onderbezetting, en denkt langzaam weer aan de toekomst.

1996 Nog 20 jaar aan de Sportlaan!

Een seizoen nadat het vrouwenelftal van VFC gedwongen afscheid had moeten nemen van competitie voetbal, wordt er toch weer een elftal geformeerd. Elftalleider Leo Stans verzamelt 15 enthousiaste dames om aan de competitie mee te doen. Op 3 januari 1996 beginnen de vrouwen al met trainen. Om helemaal zeker te zijn dat er elke week genoeg spelers zijn, beginnen ze dan al met het zoeken van extra vrouwelijke voetballiefhebbers.

Uiteindelijk komt er op 4 juni 1996 eindelijk een keer goed nieuws voor VFC. Het college van Burgermeester en Wethouders beslist dat VFC gedurende tenminste 20 jaar aan de Sportlaan mag blijven zitten. Voor VFC is daarmee nog niet de kous af. De vereniging stuurt wederom een brief naar het stadhuis met het verzoek om nu ook maar de nodige

financiële middelen beschikbaar te stellen om de accommodatie aan te passen aan de eisen van de tijd. Het antwoord is ronduit teleurstellend. De commissie die belast is met de subsidies, de Begeleidingscommissie Herstructurering Veldsportsector, zegt geen geld te hoeven verstrekken, omdat het VFC-complex niet rechtstreeks in het herstructureringsproces is betrokken. Immers, VFC moest naar een andere plek verhuizen. Alleen op die locaties is subsidie mogelijk.

Wel legt de gemeentecommissie het verzoek voor aan de VRSR. Deze stichting schaaft zich achter VFC en adviseert de gemeente ook verenigingen en accommodaties die niet direct in het project betrokken zijn in het sportbeleid te verwerken. Maar omdat dat niet in een keer geregeld is, kan VFC op korte termijn geen geld verwachten. De club doet daarom een beroep op de 'Regeling Renovatiebijdragen' maar daar wordt fijntjes gezegd dat een eventueel verzoek van bescheiden omvang dient te zijn, omdat het budget beperkt is. Een frustrerende situatie voor VFC, dat al jarenlang in onzekerheid leeft.

VFC laat echter nooit de accommodatie verloederen. Het oude gedeelte onder de tribune worden heringericht en er is geïnvesteerd, bijvoorbeeld in een nieuw toiletblok. Maar voor een grootscheepse renovatie is geen geld. Totale nieuwbouw blijkt steeds vaker de enige optie te worden om het complex er mooi uit te laten zien.

1997 Fusiegeprekken

Tijdens de jaarlijkse algemene ledenvergadering op 24 november 1997 wordt opnieuw over de toekomst van VFC gesproken. VFC mag dan weliswaar twintig jaar op de accommodatie blijven, maar de discussie stopt niet. Dit keer is ook de situatie bij VFC van dien aard, dat er wellicht naar andere opties gekeken moet worden.

De vereniging verandert en er ontstaat een tekort aan bestuursleden en medewerkers. De kosten lopen steeds verder op in verband met een terugtrekkende overheid en het seniorenvoetbal 'zakt in', waardoor er minder inkomsten uit contributies binnenkomen. Bovendien ziet het bestuur dat de vrijblijvendheid van de leden groter wordt.

VFC moet nadenken over de toekomst. Op de vergadering zet voorzitter Bram den Hamer uiteen dat een grote entiteit nodig is om op termijn te kunnen overleven. Hij wil onderzoeken wat de mogelijkheden zijn voor verandering. Hierdoor kan VFC zelf kiezen, voordat andere dat straks voor VFC gaan doen, aldus Den Hamer. In zijn uiteenzetting geeft hij aan dat het complex van VFC nog steeds geen S-locatie, sportlocatie, binnen de gemeente is en nog steeds een andere bestemming kan krijgen, dat de gemeente daarom niet bereid is om te investeren in het complex. Hierdoor is het uitgangspunt dat gekeken zal worden naar de mogelijkheden in de wijk en bij voorkeur met een zondagvereniging die goed bij VFC past. Aan het eind van de ledenvergadering wordt het bestuur gemachtigd deze opties te onderzoeken.

Uiteindelijk komen gesprekken over een fusie op gang met RK WIK en HSC in het Nieuwlandpark. Wethouder Kool staat daar positief tegenover, maar in verband met de herinrichting van de Babbespolder kan en mag het Nieuwlandpark daar niet op vooruit lopen. Het ontwikkelen van een nieuwbouwplan is daarom niet mogelijk. De nieuwe club zou dan 10 jaar in een semipermanente accommodatie komen te zitten, iets wat niet bespreekbaar is voor VFC. Hierom worden de onderhandelingen afgebroken. VFC blijft zitten aan de Sportlaan. Uiteindelijk een goede keuze, want ook het ledenaantal

trekt weer aan en er komen veel enthousiaste nieuwe bestuurders.

1998 Verrassend sterk VFC

Het enige dat VFC nu nodig heeft, is een sportief succes. Dat komt er in 1998, als VFC voor een enorme verrassing zorgt door in de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap het favoriete Deltasport te verslaan. Voor de derde keer wordt VFC kampioen van Vlaardingen. Na eerder de finales van 1986, 1987, 1990 en 1995 te hebben verloren, wordt Deltasport na een verlenging met 4-2 verslagen.

Deltasport weet in de wedstrijd nog wel op voorsprong te komen, maar Rob Robbemonnd en Tomas Raeijmaekers weten de scoren om te buigen naar een 2-1 voorsprong. In de slotseconde van de wedstrijd komt Deltasport langszij en moet een verlenging de winnaar aanwijzen. Bart Warnaar en Pascal Bos weten er uiteindelijk 4-2 van te maken.

De Kwekkers moeten maar liefst tot 1984 teruggaan om eenzelfde hoogtepunt in het historisch jaarboek terug te vinden. Maar een verdiende overwinning is het zeker, zo blijkt uit het verslag. 'VFC's kracht was een tomeloze inzet', zei de trainer van Deltasport, Ton Pattinama, later.

Ook VFC-trainer René Oomen was na afloop lyrisch over zijn team. 'Ik heb genoten', zegt hij in het verslag. 'De jongens streden voor iedere meter. Die twee doelpunten brachten ons op voorsprong en het was de verdienste van het collectief. Dat Deltasport in de slotseconde nog langszij kwam, nadat VFC'er Berry van Rij nog het houtwerk had getest, wat een klap. Maar we speelden met ons hart en dat betaalde zich in de verlenging uit.'

Hetzelfde jaar weet VFC eveneens voor het eerst beslag te leggen op de SupperCup. De wedstrijd tussen de Schiedams kampioen en Vlaardings kampioen wordt verspeeld op het terrein van HermesDVS. De Kwekkers weten Schiedams Kampioen Excelsior'20 te verslaan.

1999 Bijna promotie

Aan het einde van het seizoen 1998-1999 speelt VFC opnieuw om promotie naar de derde klasse. Het lukt VFC echter niet om te promoveren. Eeuwige rivaal Fortuna wordt verslagen, maar het Schiedamse Hermes DVS is een maatje te groot.

2000-2009 VFC in de jaren '00: Gemeenschapszin en vernieuwing

2000 De Kwekkers groeien

Het seizoen 1999-2000 weet VFC opnieuw de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap te behalen. Op het terrein van Deltasport is regerend kampioen Deltasport de tegenstander. VFC verliest de finale met 3-1.

Het leden aantal is in 2000 gegroeid tot 600 leden. Een groei die belangrijk is voor het voortbestaan van VFC.

2001 Eer en beleid

Met een nieuw bestuur, een enthousiaste jeugdcommissie en met goede resultaten in de vierde klasse gaat VFC positief de 21^e eeuw in. Helemaal als jeugdvoorzitter Jaap Jongejan gekozen wordt tot Vlaardings vrijwilliger van het jaar. Jongejan is dan bijna een kwart eeuw voorzitter van de jeugdcommissie, terwijl hij ook daarvoor al lid was van de vereniging.

Een grote eer, al wil hij er zelf niet veel van weten. De aan de verkiezing verbonden geldprijs wordt door hem uiteraard aan VFC gedoneerd. De verkiezing van Jongejan heeft zo ook nog een positief effect op VFC: de vereniging krijgt vijfduizend gulden.

Drie spelers van het eerste elftal krijgen in 2001 een horloge als beloning voor hun 250^e wedstrijd in het VFC-tenue. Ton Koevermans, Ronald van Mil en Rob Robbemond krijgen een horloge met een speciale inscriptie, en uiteraard een bos bloemen.

In 2001 schrijven Jacques Boender en Jan Stijger een jeugdbeleidsplan, dat zich richt op normen en waarden op het veld. 'Voetbal en Fairplay moet samen kunnen', heet het. Met de aandacht voor fatsoen binnen VFC, ontstaat er wel een gevoel van waardering voor VFC, merkt Jaap Jongejan in 2001 al op. 'Door standvastig aan enkele uitgangspunten vast te houden, is de club naar de buitenwereld toe vertrouwen uit gaan stralen', zegt de jeugdvoorzitter in de krant. 'We creëren rust en zorgen voor vertrouwde gezichten. Dat werkt.'

Wie later vraagt naar de stroom toeloop van jeugdleden naar VFC, komt ook telkens op dit punt uit. De zorg voor alle leden van de vereniging is een belangrijk onderdeel in het jeugdplan van de Kwekkers. Ook wangedrag op het veld of langs de kant wordt meteen besproken. Jaap Jongejan maakt er op maandagavond altijd even tijd voor. 'We moeten dat als vereniging meteen aanpakken', zegt hij in een interview. 'Of je laat het meteen, of je laat het gaan. Dus dan kiezen we maar voor meteen'.

2003 90 jaar VFC

In aanloop naar het 90-jarig bestaan van de vereniging komt er voor de eerste keer een boek uit over de geschiedenis van de vereniging. Ter ere van het 90-jarig bestaan van VFC wordt het jubileum boek '90 jaar VFC' uitgegeven. Ook wordt er een kalender gemaakt waarin bijzondere momenten uit het verleden in beeld en woord worden beschreven. Het geel-zwarte boekje wordt een onmisbaar item in de boekenkast van elke VFC-er.

In 2003 bestaat de ongeveer 80% van de vereniging uit jongeren, en de jeugdafdeling groeit nog steeds. In 2003 zijn 39 jeugdelftallen bij VFC ingeschreven. Elk elftal kent op zijn minst twee leiders. Dat betekent dat er een groot aantal vrijwilligers nodig is. Bij de viering van het 90-jarig bestaan refereert voorzitter Bram den Hamer aan de vrijwilligers. Hij vraagt zich af of echte clubliefde nog wel bestaat. 'Bij VFC wel', zegt hij. 'Natuurlijk hebben we steeds mensen nodig. Toch wordt er aan de Sportlaan niet eens echt gemopperd. De oproepen in het clubblad geven een wat vertekend beeld. We mogen niet vergeten dat een enorm leger mensen bezig is met het begeleiden van de jeugd'.

Den Hamer zegt terecht dat er bij VFC veel vrijwilligers zijn. Het is juist de eerdergenoemde saamhorigheid die ook in latere jaren ervoor zorgt dat VFC een vereniging in de groei blijft. Maar toch zegt dit niet alles. Er zijn meer factoren die een verklaring kunnen zijn voor de groei van VFC. Dat is ten eerste de zorg voor iedereen, waarbij vooral een goede organisatie opvalt, en ten tweede een positieve uitstraling naar de rest van Vlaardingen.

Met het groeiend aantal jeugdleden wordt ook de kans op voetballend talent steeds groter. Het is zaak om ook die spelers iets te kunnen bieden. Vandaar dat in 2003 wordt begonnen met het ontwikkelen van een nieuw jeugdbeleidsplan dat gericht is op de toekomst. Het oude jeugdbeleidsplan uit 1997, wordt op enkel punten aangepast. Het doel: binnen een afzienbare tijd moet de vereniging met haar eerste jeugdelftallen minimaal de hoofdklasse hebben bereikt.

Ook in 2003 gaat de herstructurering van de Vlaardingse voetbalwereld door. VFC blijft opnieuw buiten shot. In 2003 fuseert vv Fortuna met TSB tot Victoria'04 en verhuist de vereniging naar de zuidrand van de Broekpolder en wordt de buurman van Deltaport. De atletiekvereniging Fortuna gaat zelfstandig naar de Broekpolder toe. De handbalvereniging fuseert met WIK tot HWC en wordt gehuisvest langs de marathonweg. Hierna wordt de de Vlaardingse Sport Stichting 2000 (VSS2000) opgeheven.

2004 Kunstgras en vooruitgang

Door de enorme groei van het ledenaantal is er sprake van een zware belasting van de grasvelden op het complex. Rond de eeuwwisseling komt kunstgras op als vervanger van natuurlijk gras. Voor VFC is dat een gouden kans om het derde veld beter bespeelbaar te maken. Tot dat moment verandert het derde veld, dat het dichtst bij de ingang ligt, bij elke regenbui in een zwembad. Het veld staat vrijwel elke keer onder water, waardoor trainen vrijwel onmogelijk wordt. De aanleg van een kunstgrasveld moet tot ontlasting van de grasvelden leiden, waardoor vooral veld 3 langer bruikbaar is om wedstrijden op de spelen.

De lobby bij de gemeente is succesvol. Uiteindelijk wordt besloten dat VFC in 2004 een kunstgrasveld krijgt voor het derde veld van de vereniging. Een week voor de goedkeuring van het college van Burgermeesters en Wethouders wordt voorzitter Bram den Hamer gebeld door Teun Goedknecht van de gemeenteafdeling Sport en Recreatie. Jaren later herinnert hij zich nog goed dat gesprek. “Eindelijk heb ik goed nieuws voor je”, werd mij gezegd. Alleen moest ik het nog een week voor me houden, omdat het nog niet officieel was. Maar ik kon het wel van de daken schreeuwen’.

Bovendien bedenkt Den Hamer ook nog een truc. Door de telefoon zegt hij dat veld 3 niet aan de officiële maten voor een voetbalveld voldoet. Het veld is 10 meter te kort, waardoor de ballenvangers zowat op de Van Hogendorpstraat staan. Naar die kant uitbreiden is dus geen optie. Naar de andere kant ook niet, omdat de ingang van het complex in de weg staat. Den Hamer weet de oplossing wel: dan maar kunstgras op veld 2.

‘Daar waren ze bij de gemeente niet van op de hoogte’, zegt Den Hamer. ‘Dat zou duurder worden. Maar toen zei ik dat het de enige oplossing was, gingen ze toch overstag. Al moest het wel nog een keer door de gemeenteraad goedgekeurd worden. Uiteindelijk ging dat gelukkig door. Ik stelde ook nog voor om op beide velden kunstgras te leggen, maar daar trapte de gemeente niet in.’

Omdat tegelijkertijd veld 3 opnieuw wordt ingezaaid, moet voor de trainingen en het spelen van wedstrijden uitgeweken worden. De trainingen worden gehouden op het veld op voormalig Shell-sportpark De Vijfsluizen. Voor het spelen van de nodige wedstrijden mag VFC gebruik maken van het complex van RK WIK. Daarnaast worden ook veel thuiswedstrijden gespeeld op het terrein van de tegenstander.

Gekozen wordt om veld 2 opnieuw aan te leggen als WeTra-veld. Dit staat voor Wedstrijd-Trainingsveld, met een soort kunstgras dat specifiek gericht is op veel bespelingsuren. Niet alleen is de toestemming van de gemeente de eerste stap in wijziging van het bestemmingsplan van het sportterrein, maar ook biedt het VFC de mogelijkheid vaste trainingsavonden aan te bieden. Met de aanleg van het kunstgrasveld in 2004 geeft de gemeente zich min of meer gewonnen. ‘Onofficieel was het vanaf dat moment al zo dat VFC aan de Sportlaan kon blijven’, zegt Den Hamer in 2013. Samen met Zwaluwen is VFC op dat moment de enige vereniging met een kunstgrasveld. Het kunstveld wordt geopend met een oefenwedstrijd tegen Jong Feyenoord. Jong-Feyenoord wint met 2-5, na een 1-2 ruststand.

In februari 2004 wordt een nieuwe voorzitter benoemd. Bram den Hamer zegt in een vergadering dat Jan Stijger hem in 2004 zal opvolgen. Stijger schreef mee aan het beleidsplan normen en waarden en is een 'man met uitstraling', beargumenteert den Hamer. Het is aan Jan Stijger de taak om VFC bij de omgeving aan te prijzen.

2005 Waardering en internationale banden

In 2005 staan op het terrein van Mozaïk SC Victoria '04 (za) en VFC tegenover elkaar in de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap. SC Victoria '04 (za) weet met 5-2 te winnen van VFC.

In 2005 wordt een van de grootste vrijwilligers van de vereniging geëerd met een gouden KNVB-speld. Op een verrassingsfeest wegens zijn 25-jarig voorzitterschap van de jeugdafdeling zijn vele VFC'ers bijeen om de mijlpaal te vieren. Zelfs uit Southampton komen twee bestuurders (John en Les) over.

Belangrijk in de uitstraling van de vereniging is het intensieve contact met de KNVB. Jeugdvoorzitter Jaap Jongejan legt in een interview uit waarom dat zo belangrijk is: 'Als er vanuit de KNVB een informatieavond wordt gehouden, zijn wij daar altijd met minimaal twee mensen bij. Ten eerste is het een kwestie van beleefdheid, maar ten tweede laten wij als vereniging zien dat wij actief mee willen doen en denken. Dat geeft toch een positief signaal af.'

2006 Promotie naar de derde klasse

De eerste seizoenen van de 21^e eeuw speelt VFC in de vierde klasse. En promotie naar de derde klasse kan echter niet lang uitblijven: vijf jaar lang speelt VFC nacompetitie om promotie. Maar telkens lukt het niet om in de laatste fase van het seizoen te spelen zoals de tegenstanders VFC altijd benoemen: 'Als collectief en met spelers die het gras voor elkaar opvreten', aldus Najim Nasri (destijds HVO-trainer).

In 2006 moet het dan eindelijk gebeuren. Hoewel de relatie russen een trainingskamp in Barcelona en het goede spel nooit officieel bewezen is, wordt in de Spaanse stad de basis gelegd voor een zeer sterke tweede helft van het seizoen 2005-2006. De trainingen in het oude Olympisch dorp, en de onderlinge band tussen de spelers, betalen zich uit. VFC haalt de nacompetitie, waarin het vijf van de vijf wedstrijden wint. Na de laatste 2-0 overwinning tegen Moordrecht mag VFC zich na twaalf jaar eindelijk weer derdeklasser noemen.

2007 Stabiliteit in de derde klasse

Het eerste seizoen in de derde klasse verloopt opmerkelijk goed voor het team van trainer Arwin Verburgh. Zo goed, dat er in juni opnieuw promotiewedstrijden plaatsvinden. Gaat VFC meteen doorstromen naar de tweede klasse? Helaas niet. VFC verliest in de eerste promotie ronde thuis met 1-4 van WRW, waardoor de return slechts een formaliteit is. De Kwekkers weten in Brielle de uitwedstrijd nog wel met 1-1 gelijk te spelen.

2008 Vrijwilligerswerk als motor

Dat VFC zich goed weet te redden in de sterke derde klasse is wel duidelijk. Ook in het seizoen 2007-2008 plaatst de ploeg zich voor de nacompetitie, maar daarin blijkt het Rotterdamse Kocatepe Anadolu veel te stek (0-4 en 1-7). VFC weet opnieuw niet te promoveren naar de tweede klasse.

Na het opheffen van de Vlaardingse Sport Stichting 2000 (VSS2000) in 2003 is de herstructurering van de Vlaardingse voetbalwereld nog niet voltooid. Maar ook in 2008 blijft VFC buitenschot. VFC is uitgegroeid tot de voetbalvereniging met de meeste leden. In 2008 fuseert de fusieclub HSC '89, Hollandiaan Satelliet Combinatie 1989, uit 1989 opnieuw. HSC '89 fuseert met RK WIK en HVO tot CWO, dat haar wedstrijden gaat spelen in het Nieuwlandpark.

Terugkijkend op de periode waarin de herstructurering van de Vlaardingse voetbalclubs een belangrijk punt op de gemeentelijke agenda was, is VFC er toch maar in geslaagd zelfstandig te kunnen blijven. Volgens Bram den Hamer mede doordat het overleg met de gemeente altijd 'hard maar vriendelijk' geweest is. Door bovendien zelf mee te denken over mogelijke oplossingen kreeg VFC een stuk goodwill bij de gemeente, die noodzakelijk was voor het zelfstandig voortbestaan van de vereniging.

Binnen Vlaardingen zijn acht verenigingen overgebleven, die allen de jeugd in de stad naar zich toe willen lokken. De concurrentie is groot. De combinatie vereniging CWO heeft in 2008 een nieuwe kantine, en bovendien meer kunstgrasvelden. Binnen VFC zijn er mensen die zich een beetje zorgen beginnen te maken: is VFC wel in staat mee te groeien met de verenigingen in de buurt?

De reden tot ongerustheid duurt echter niet lang. De geel-zwarte olievlek breidt zich gestaag uit over de twee aangrenzende wijken, de Babbespolder en de Holy. Door de fusie is vv Zwaluwen de enige overgebleven vereniging van de Holy-wijk en VFC en CWO de enige overgebleven voetbalverenigingen in de Babbespolder wijk. Na de fusie maakt het ledenaantal van VFC opnieuw een flinke groei door. Enerzijds omdat enkele oud-leden van RK WIK, HSC '89 en HVO het niet eens zijn met de fusie tot CWO, anderzijds omdat oud-leden van HVO de reis naar het Nieuwlandpark te ver vinden.

Het is niet vanzelfsprekend dat VFC blijft groeien. De talloze vrijwilligers van vooral het jeugdbestuur moeten heel veel regelen. In de jeugd zijn er nooit genoeg vrijwilligers. In de jaar vergadering van 2008 wordt de onderbezetting van de jeugdcommissies besproken, ondanks dat er in het jeugdverslag staat dat het een goed en succesvol jaar is geweest. Dat moet beter, wil VFC haar jeugd goede zorg kunnen bieden.

Toch is 2008 wel een kantelpunt in verschillende opzichten. Na het stoppen van Eric En Marja Olofsen als kantine-organisatoren moet wederom een kantinecommissie ingesteld worden. Onder leiding van Henk en Joke van Rij gebeurt dit ook. Er wordt jaren actief naar vrijwilligers gezocht. Het resultaat is een ruime commissie die de gastvrijheid in de kantine nauwgezet in de gaten houdt.

Ook de sponsorcommissie gaat aan de slag. In maart 2008 worden er door een groep enthousiastelingen liefst 50 ideeën geopperd om de sponsoring van VFC een structureel karakter te geven. De beste zes plannen worden uitgevoerd. Zo komt er een PR-commissie, een verkoopboek waaruit sponsors een 'sponsormenu' kunnen kiezen en wordt de website dagelijks

up-to-date gehouden. Onder het motto 'Blijven we op de rem trappen, of schakelen we door naar een succesvolle toekomst', worden alle gemeenteraadsleden uitgenodigd om het complex van VFC te bekijken. Mede hierdoor krijgen de Kwekkers de verzekering van een tweede kunstgrasveld en een toekomstige nieuwbouw.

Bovendien ziet in 2008 ook de Zaterdag Ochtend Ploeg (ZOP-ploeg) het levenslicht. Deze hechte groep vrijwilligers zorgt ervoor dat de gehele zaterdag goed verloopt, van het wedstrijdprogramma tot de schoonmaak van de kleedkamers. In de jaren die volgen is de ZOP-ploeg niet meer weg te denken op de zaterdag. Jeugdvoorzitter Jaap Jongejan prijst in het jaarverslag van 2009 de geweldige inzet van de groep vrijwilligers: 'Zonder de hulp van al die vrijwilligers kunnen wij onmogelijk al onze jeugd op een verantwoorde wijze begeleiden'.

Met de ZOP-ploeg erbij heeft de jeugdcommissie meer tijd over om alle jeugdelftallen te begeleiden. Het jeugdbestuur kiest ervoor om zelf de afzeggingen bij te houden. Dit is een unieke constructie, waar weliswaar veel tijd in gaar zitten, maar waar ook bewust voor gekozen is. Ka een speler op een zaterdag niet spelen, dan meldt hij dat bij de hoofdtrainer van de leeftijdscategorie. Zij houden bij wie er wel en niet kan, en geven dat door aan het jeugdbestuur. Die maken dan een bolronde om invallers te regelen.

Het geeft aan dat de vereniging precies weet wie welk weekend niet kan spelen, of welk team personele problemen heeft. Deze mate van duidelijkheid maakt dat leden weten dat er met hen meegedacht wordt. Bijkomend voordeel is ook dat door de controle van de jeugdcommissie de normen en waarden op het voetbalveld streng gecontroleerd worden.

Medio 2008 wordt in een bestuursvergadering gesproken over een nieuwe kantine en een daarbij horende tribune. Het onderwerp is al eerder ter sprake gekomen, maar nu worden er voor het eerst echte stappen ondernomen. Verder doorgaan met het clubgebouw is namelijk onmogelijk. Het dak lekt en de kleedkamers zijn ruim onvoldoende om in de groeiende behoefte voor kleedkamers te voorzien. Bovendien is de bestuurskamer vaker een opslagruimte dan een vergaderruimte.

Daarom wordt in 2008 een nieuwbouwcommissie ingesteld. Deze commissie, die verantwoordelijk is voor de gesprekken met de gemeente en met de architect, bestaat uit Hans Bot en Ad Ruisaard. De eerste stap naar een nieuwe kantine is een 'nulmeting' van de gemeente. Dit houdt in dat de gemeente een inventaris laat plegen op de oude kantine, met de vraag of renovatie aan de orde zou kunnen zijn.

Dat blijkt van niet. De kantine is zo verouderd, dat de baten van een renovatie de kosten niet kunnen dekken. Daarmee staat het besluit vast: wil VFC zijn kantine verbeteren, dan is een nieuw gebouw noodzakelijk. Wat volgt is een lobby door de Vlaardingse gemeenteraad. De wethouder van sport wordt bezocht, en alle politieke partijen worden rondgeleid over het oude terrein. Alle meningen blijken eensluidend. Het succesvolle VFC kan niet langer doorspelen met de faciliteiten die ze bezitten. VFC is toe aan een nieuwe kantine.

De positieve geluiden die VFC krijgt van de gemeenteraad, doen Hans Bot en Ad Ruisaard besluiten om een plan van eisen op te stellen. Hiermee kijken zij vooral naar de algemene richtlijnen die de KNVB voor voetbalkantines heeft opgesteld. Zo

ontstaat er al snel duidelijkheid over de voorzieningen die in het nieuwe gebouw moet komen. Een klein voorbeeld: met bijna duizend leden zijn bijvoorbeeld 12 kleedkamers vereist.

Maar ook heeft VFC eigen verlangens. Hans Bot vertelt dat in de eerste gesprekken met de architect twee eisen zijn gesteld. Ten eerste moet het dak precies zo blijven als het de vorige zestig jaar was geweest, namelijk met de karakteristieke boog. De tweede eis is dat de kantine naar de eerste verdieping zou verhuizen. Bot: 'In de vorige kantine keek je niet naar het veld, maar naar de weg. We wilde juist uitzicht over de velden, zodat je ook vanuit de kantine mensen kon zien voetballen.'

Omdat de gesprekken met de gemeente voorspoedig verlopen, worden er ook al bouwtekeningen gemaakt. Hierin was VFC heel duidelijk. Bijvoorbeeld als de architect bij de vereniging aanklopt met een plan om het dak schuin omhoog te laten lopen. Later zegt Bot daarover: 'Het zag er echt heel mooi uit, maar eigenlijk hebben we daar meteen een kruis overheen gezet. Op de kantine zat geen koepeldak. En dat was in onze filosofie onmogelijk.'

Uiteindelijk komt 'Marge Architecten' uit Rotterdam wel met een mooi en goed ontwerp, ondanks dat de nieuwe kantine moeilijk te ontwerpen is. De grond waarop gebouwd kan worden is namelijk heel smal. VFC mag van de gemeente niet een paar meter achter de kantine bij het gebouw trekken. Hierdoor is alles samengepropt op ongeveer 12 meter in de breedte. Dit is er ook de reden van dat de tribune relatief steil oploopt.

2009 Nieuwe faciliteiten en een blik op de toekomst

Na enige discussie over kleinigheden, bijvoorbeeld het wel of niet isoleren van de ruimte onder de tribune, gaat de gemeenteraad in 2009 relatief gemakkelijk akkoord met de bouw van een nieuw onderkomen voor VFC. VFC krijgt een gloednieuwe kantine, dat geheel wordt bekostigd door de gemeente.

Aan het einde van het seizoen 2008-2009 staan er opnieuw nacompetitie wedstrijden op het programma. Een dubbele confrontatie met FC Lisse gaat echter verloren. Thuis spelen de Kwekkers nog met 1-1 gelijk, uit verliest de ploeg van trainer Arwin Verbugt met 1-5 waardoor promotie aan FC Lisse moet worden gelaten.

In 2009 gaat VFC een stap verder met betrekking tot het Technisch Jeugdplan. Om het voetbalinhoudelijke deel van het jeugdbeleidsplan vorm te geven wordt een technisch jeugdcoördinator aangesteld. Onder leiding van Arthur van Haren en later Piet van der Slot wil VFC voetballend nog beter worden. Het plan is om met elk team hetzelfde te spelen en te trainen, op die manier dat de kans op winnen zo groot mogelijk is, zonder dat het ten kosten gaat van afspraken over normen, waarden en respect.

In 2009 mag VFC een tweede kunstgrasveld aanleggen. De keuze gaat tussen veld drie, of het hoofdveld. Uiteindelijk wordt het veld voor de kantine voorzien van kunstgras. Met deze stap neemt VFC afstand van 66 jaar voetbal op natuurlijk gras op het eerste veld. Binnen de vereniging zijn enkele mensen teleurgesteld, maar de voordelen blijken enorm. Zo neemt de vereniging een voorschot op de toekomst zoals voorzitter Jan Stijger beargumenteert. 'Bovendien is het een mooi entourage voor avondwedstrijden'

Met het tweede kunstgrasveld wordt zo een extra veld gecreëerd waar teams kunnen trainen. Met de steeds maar groeiende jeugdafdeling is dat zeker geen overbodige luxe. Bovendien is het een voordeel voor de selectieteams, dis al op het kunstgras trainen en dus voordeel kunnen hebben uit hun ervaring met dit type veld. Mede hierdoor gaat de selectie van VFC vrij snel akkoord met het plan het hoofdveld met nep gras te bekleden. Met het oog op de komende nieuwbouw wordt het veld daarbij iets opgeschoven richting de parkeerplaats zodat er extra ruimte ontstaat voor het nieuw te bouwen clubgebouw.

VFC doet al sinds de oprichting veel in samenwerking met de lokale middenstand. Als er in 2009 vanuit de winkelboulevard aan de Van Hogendorpstraat het plan bedacht wordt om een voetbalplaatjesactie op te zetten, doet de vereniging meteen mee. Alle negenhonderd spelers, trainers en vrijwilligers worden op de foto gezet, en door boodschappen te doen op de 'de Laan' zijn de foto's te verkrijgen. Door te ruilen op de kantine en op de tribune lukt het veel leden om het plaatjesboek compleet te krijgen. Liefst 3500 pakjes kunnen er uitgegeven worden, wat neerkomt op meer dan 35.000 plakplaatjes.

Ook Vlaardingen profileert zich. De stad Vlaardingen rekent in de 21^e eeuw af met het imago van meest vervuilde stad van Nederland. In 2009 wordt de stad gekozen als 'Groenste stad van Nederland'. Dit is niet alleen goed voor het imago, maar betekend ook dat er meer jonge gezinnen in de stad komen wonen.

2010-2019 VFC in de jaren '10: Vernieuwing en succes

2010 Begin van een nieuw tijdperk

Door de economische crisis wordt de bouw door de gemeente Vlaardingen naar voren gehaald. Dit betekent dat de aannemer 'De Vries en Verbugh' al in 2010 kan beginnen met de aanleg van het nieuwe gebouw. Voorzitter Jan Stijger spreekt van mazzel dat de vereniging de plannen voor de nieuwbouw door de gemeenteraad kreeg vlak voor de economische crisis in 2008 insloeg. 'De gemeente had het geld al voor 2010 ingeboekt. Als vereniging heb je dan geluk, omdat je weet dat de nieuwbouw er dan echt komt. Een jaar later en de aanvraag en oplevering zou een stuk moeilijker geweest zijn.'

Het nieuwe gebouw dat er gaat komen, voldoet aan een groot deel van de eisen die Bot en Ruisaard samen met het bestuur hebben opgesteld. Het koepeldak komt er, en de kantine verhuist naar boven. Beneden komen de gewenste 12 kleedkamers en de tribune wordt opgebouwd met bakstenen. Dit is de wens van Hans Bot, die niet wilde dat stalen buizen het aanzicht van voren zou bepalen. Tot slot komt er aan de voorkant nog een terras. 'Dat was niet verplicht, maar daar is de gemeenteraad toch maar mooi mee akkoord gegaan,' zegt Bot.

Bovendien doet VFC nog een succesvolle aanvraag bij het fonds Schiedam-Vlaardingen. Met het substantiële bedrag dat de vereniging krijgt, wordt een groot deel van de inrichting betaald. Uiteindelijk is er nog geld over, waardoor aan de achterzijde van de kantine een klein kunstgrasveldje en een korte inloopstrook aangelegd kan worden.

In augustus 2010 wordt een begin gemaakt met de sloop van de oude tribune. We zijn de witte gordijnen voor de ramen, weg is de bruine toog. Vanaf dat moment maakt VFC een professionele stap vooruit, is het algemene besef. Het afscheidsfeest wordt nog wel uitgebreid gevierd: nog één keer staan de mensen op de tafels.

Met pijn in het hart wordt begonnen aan de sloop van het gebouw dat ruim zestig jaar dienst heeft gedaan. De sloop duurt in totaal net iets minder dan twee maanden. Een korte afbraak van een monumentaal gebouw dat meer dan zestig jaar het 'uithangbord' van de vereniging was.

Op 7 oktober gaat de eerste heipaal van het nieuwe gebouw de grond in. Een kleine ceremonie opent het 'bouwseizoen'. De gehele bouw gaat acht maanden duren. VFC voetbalt tijdens de bouw gewoon door. Op het kunstgras voor de tribune wordt het gehele seizoen nog gespeeld. De tijdelijk bestuurskamer en kantine bevinden zich in enkele blauw-witte containers, porto-cabines, die bij de ingang van het sportpark waren neergezet. Een noodgebouw met slechts 6 kleedkamers. Eén seizoen lang is het passen en meten bij het gebruik van de kleedkamers en de overige ruimtes. Van hieruit worden door Henk van Rij aan de bouwvakkers broodjes bal en andere snacks uitgedeeld, als beloning voor het harde werk.

De kantine wordt ingericht als net iets meer dan een voetbalkantine. Met Henk van Rijs als supervisor wordt er gekozen voor een iets luxere inrichting. De zitbanken achterin en de strakke indeling zijn voorbeelden van vooruitdenken, aldus de huidige voorzitter Jan Stijger. 'De kantine moet nog zestig jaar mee kunnen gaan. Vandaar dat we ook voor een inrichting hebben gekozen die er strak uitziet. Niet oud-bollig, maar modern.'

Na in 2009 verkozen te zijn als 'Groenste stad van Nederland', wordt Vlaardingen in 2010 door de organisatie Entente Florale verkozen tot 'Groenste gemeente van Europa'. Opnieuw een verkiezing die goed is voor het imago van de stad. Het betekent dat veel jonge gezinnen in de stad komen wonen. Jonge gezinnen komen vooral voor in de wijk Vlaardinger-Ambacht, waar VFC gelegen is. Procentueel wonen de meeste kinderen tussen de 7 en 19 jaar in de directe omgeving van VFC. Met de gemiddelde leeftijd van 38 jaar is Vlaardinger-Ambacht ook de jongste wijk van heel Vlaardingen. Een deel van de groei van VFC is hierdoor te verklaren. Jonge gezinnen kiezen vaak voor het voetbal dichtbij.

Daar komt nog bij dat Vlaardingen een zeer sportieve stad is. Een kwart van alle inwoners geeft in een groot onderzoek uit 2010 aan meer dan 120 keer per jaar intensief te sporten. Dat is significant meer dan het Nederlands gemiddelde, dat op 17 procent blijft hangen. Het is ook hierdoor dat de sportverenigingen in Vlaardingen veel leden trekken.

Jeff Stans debuteert in het seizoen 2010-2011 in het betaald voetbal, in de Eerste divisie voor RKC Waalwijk en wordt dit seizoen zelfs kampioen.

Stans begint met voetballen in de jeugd bij het VFC en speelt daarna nog voor HVO voordat hij de overstap maakt naar de jeugd van Sparta Rotterdam. In 2006 wordt hij door Eric Gudde naar de B-jeugd van Excelsior Maassluis gehaald. Daar komt hij in 2008 in het eerste team, dat op dat moment in de Hoofdklasse speelt. Stans stapt in 2009 over naar RKC

Waalwijk, waar hij eerst een jaar bij de beloften speelt. Na zijn debuut, en het kampioenschap, met RKC Waalwijk komt Stans in het seizoen 2011-2012 uit in de Eredivisie waar hij ook zijn eerste doelpunt in het betaald voetbal maakt.

2011 Feestelijke opening en sportieve groei

VFC stelt de kunstgras velden ook open voor jongeren uit de omgeving, die zelf een potje willen voetballen. Eigenlijk is het meer gedogen, want in 2010 worden er wel degelijk borden geplaatst dat voetballen op het terrein verboden is. Het openstellen van de velden heeft een nadeel: niet altijd wordt er even goed met het kunstgras omgesprongen. Zo wordt in 2011 de strafschopstip van het tweede veld 'gestolen'.

Na een jaar verbouwing is het op 13 augustus 2011 dan eindelijk zover. Het nieuwe clubgebouw wordt feestelijk geopend. Burgermeester Tjerk Bruinsma, enkele wethouders, gemeenteraadsleden en vele leden zien hoe wethouders Jan Robberegt, districtsvoorzitter KNVB West II Sjaak van der Kroon, Louis Aussen van Marge Architecten en VFC-voorzitter Jan Stijger de opening verrichten.

Tegelijk worden er uit een grote voetbal op de middenstip van het hoofdveld honderden gele en zwarte ballonnen opgelaten. Daarna kan iedereen die het wil het nieuwe gebouw aan een grondige inspectie onderwerpen. Bovendien speelt de C1 van VFC nog een oefenwedstrijd tegen de C1 van Sparta.

Wie de kantine binnenloopt, ziet dat de club op alle vooraf bedachte punten haar zin heeft gekregen. De kantine is nu boven de kleedkamers gevestigd. Dit om er zo voor te zorgen dat vanuit het clubhuis alle velden overzien kunnen worden. De openslaande deuren bieden bovendien de ruimte ook vanuit de kantine de wedstrijd goed te kunnen zien. Tevens is het boogvormige dak in stand gebleven. Hierdoor is de tribune overdekt gebleven en behoudt het clubgebouw haar karakteristieke uitstraling. Binnen Vlaardingen staat VFC niet voor niets bekend als 'die vereniging met het dak.'

De nieuwbouw zorgt ervoor dat VFC gebruik kan maken van 12 ruime kleedkamers, een grote en gezellige kantine met uitzicht op alle velden en meerdere vergader- en opslagruimtes. VFC is de trotse bezitter van een fantastisch clubgebouw.

De slogan 'we gaan er nooit meer weg', die bij alle Kwekkers bekend was, wordt steeds meer een werkelijkheid. Groot was dan ook de opluchting toen bij de opening van het nieuwe clubgebouw in 2011 de locatie definitief aan VFC werd toegekend.

Na de roerige periode van de herstructurering is dat besluit uniek te noemen. Dat blijkt helemaal als een kort overzicht wordt gemaakt van de verenigingen die wél werden gedwongen te verhuizen, of die de laatste dertig jaar gedwongen zijn opgeheven of gefuseerd. Een van de belangrijkste clubs die verdwenen was de eeuwige rivaal Fortuna, dat in 2003 fuseerde met TSB en verder ging onder de naam Victoria '04. Hierdoor is VFC nu de langst bestaande vereniging van Vlaardingen. Bovendien is het samen met Zwaluwen en DVO'32 een van de drie verenigingen in Vlaardingen die hun zelfstandigheid hebben behouden.

Een factor in het groeisucces van VFC is de goede uitstraling naar de omliggende wijken. Met CWO en Zwaluwen dicht in de buurt is het zaak voor VFC om positiviteit uit te stralen. Dat dit lukt, is het best te illustreren met een voorbeeld. Als Hans Bot (penningmeester in 2013) samen met zijn vrouw in 2011 de 'Kwekkertjes' op te zetten, wil hij eigenlijk met flyers langs drie basisscholen in de buurt. Hiermee wil hij leden trekken voor de jongste jeugd binnen VFC. Het initiatief blijkt onnodig: zelfs zonder flyers melden zich in het eerste jaar al dertig kinderen aan.

Het geeft aan dat VFC ook zonder actieve promotie door nieuwe leden gevonden wordt. Maar dat wil niet zeggen dat VFC helemaal niets doet aan naamsbekendheid. Het is juist de sluikreclame die de geel-zwarte door heel Vlaardingen bekend laat zijn.

Het idee binnen VFC is dat alle leden een positieve uitstraling moeten uitdragen. Vandaar dat elke trainer sinds het seizoen 2010-2011 in een geel-zwart tenue rondloopt. Een tenue dat wordt gesponsord door de vereniging. Want goed gekleed betekent namelijk ook professionaliteit, en dat onderscheidt VFC van andere verenigingen.

Toch moet VFC zich wel aanpassen aan het succes van de jaren na de eeuwwisseling. Het groeiend aantal leden dwingt VFC ook om het maximale uit haar accommodatie te halen. De nieuwe kantine neemt voor een deel de financiële zorgen weg, maar ook op andere vlakken komt de organisatie onder druk. Want hoe drukker het wordt op VFC, hoe meer er geregeld moet worden.

Dit vraagt veel van de vrijwilligers en clubmensen die de vereniging kent. Het is ondoenlijk om bij VFC iedereen op te noemen die zich voor de club inzet, maar de groep van ruim driehonderd vaste vrijwilligers is uniek te noemen. Van het bedienen in de kantine tot het ontvangen van de tegenstander, van het schoonmaken op zaterdag tot het bijhouden van de velden: zonder vrijwilligers bestaat VFC niet.

In augustus ontvangt VFC in het vernieuwde certificaat Sportiviteit en Respect.

In het seizoen 2011-2012 maakt Daan Smith zijn profdebuut voor Excelsior Rotterdam. Smith begint met voetballen bij VFC en speelt daarna bij Excelsior Maassluis. In 2009 komt hij in de jeugdopleiding van Feyenoord. Door Feyenoord wordt hij in het seizoen 2011-2012 verhuurd aan SBV Excelsior waar hij zijn debuut maakt in het betaald voetbal.

2012 Terug op niveau

Na een succesvol seizoen, waarin VFC als tweede eindigt achter XerxesDZB, lukt het om via de nacompetitie te promoveren naar de 2e klasse. Eerst wordt SJZ verslagen, en dan is promotie nog maar twee wedstrijden ver. Full Speed blijkt een lastige tegenstander, maar na een fortuinlijke 2-3 overwinning bij de Delftse vereniging is iedereen ervan overtuigd dat het nu moet lukken.

Op zondag 10 juni 2012 volgt de climax in de thuiswedstrijd tegen Full Speed. Het wordt razend spannend. Omdat deze wedstrijd door Full Speed met dezelfde cijfers (2-3) gewonnen wordt, moeten strafschoppen de beslissing brengen. Rechtsbuiten Joy Medina blijft bij de laatste strafschop rustig. Hij schiet de bal met zijn rechterbeen tegendraads in, de keeper de verkeerde hoek insturend. Na de winnende strafschop wordt er tot lang na de wedstrijd feestgevierd op het complex.

Jaren later verteld Eric Teunisse over de promotie: 'In aanloop naar de wedstrijd tegen Full Speed trainde we op penalty's. De spelers namen plaats in de middencirkel, moesten vanaf daar naar mij toekomen aan de zijlijn en vertellen in welk hoek ze de penalty zouden gaan schieten. Joy leek mentaal het sterkst'

VFC promoveert, en mag zich voor het eerst sinds het seizoen 1982-1983 weer tweedeklasser noemen. Na maar liefst 29 seizoenen is VFC weer terug in de 2e klasse!

Het team van trainer Eric Teunisse dat voor deze promotie zorgde bestond uit Ralph Groen, Leon van Willigen, Tan Nguyen, Sjors van de Linden, Kevin van Ravenzwaaij, Bryn Siegersma, Sven Goedendorp, Joy Medina, Chris Pires, Dwy Kampe, Tim Knulst, Mark van der Slot, Patrick de Wilt, Colin Huis in 't Veld, Jasper Jongejan, Raymond van Willigen en Nick Versteeg.

VFC plaatst zich dit seizoen voor de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap. VFC zal op het terrein de strijd aangaan met Deltasport. Vanwege de promotiewedstrijden die VFC speelt, wordt door het bestuur van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap besloten om VFC uit te sluiten van deelname. Sv CWO (verliezer van de halve finale sv CWO-VFC) zal de finaleplaats van VFC innemen. Deltasport wint de finale uiteindelijk overtuigend met 3-1. VFC dwingt wel af dat zij een jaar later, het jaar van het 100-jarig bestaan, de finaledag toegewezen krijgen.

2013 100 jaar jong en uitdagend

Ook in 2013 kent VFC problemen met vrijwilligers. Altijd zijn er meer nodig, zeker in deze tijd, waarin het moeilijk is om mensen te vinden die zich urenlang voor de vereniging inzetten. Vandaar dat er in 2013 ook bij de gemeente wordt gepleit een betaalde functie voor een vaste vrijwilliger bij de voetbalclub te creëren. De gemeente gaat daar voorlopig nog niet in mee.

Een groot deel van de dagelijkse bezigheden komt tot stand door enkele commissies. Denk hierbij aan de kantinecommissies, de Zaterdag Ochtend Ploeg (ZOP) en de talloze kleinere organisatiecomités voor diverse evenementen. Maar ook op andere vlakken is VFC erg actief. De scheidsrechter begeleiding commissie (SBC) en de commissie Sportiviteit en Respect zijn twee voorbeelden van betrokken ouders en vrijwilligers.

In het kader van Sportiviteit en Respect wordt VFC anno 2013 zelfs door de KNVB uitgenodigd om als voorbeeldclub workshops te geven aan andere verenigingen in het district. VFC ontvangt op zaterdag 18 mei, uit handen van scheidsrechter betaald voetbal Danny Makkellie, het ARAG – KNVB Fair Play certificaat. Doormiddel van de Fair Play

Certificering wordt de kwaliteit van de arbitrage zichtbaarder gemaakt.

Een seizoen na de promotie degradeert VFC echter terug naar de derde klasse. De groep van Eric Teunisse is net te onervaren en net niet sterk genoeg om zich te kunnen handhaven. Met 24 punten eindigt het team als derde van onderen, wat uiteindelijk tot degradatie via nacompetitie zal leiden. In het jubileum jaar gaat het eerste elftal daarom weer op jacht naar een volgende promotie. VFC degradeert na 1 jaar alweer naar de 3e klasse.

Bij het tweede elftal van de vereniging is er wel een feestje te vieren. Aan het eind van het seizoen 2012-2013 eindigt het tweede elftal van VFC als 3e in de eerste klasse. Via de nacompetitie weet het team reserve hoofdklasse voetbal af te dwingen. Maar liefst 3 seizoenen zal het tweede elftal van VFC uiteindelijk op het hoogste reserveniveau van Nederland actief blijven, met zelfs direct in het eerste seizoen een periodetitel en plaatsing voor het KNVB-bekertoernooi voor eerste elftallen.

In het jaar dat VFC het 100-jarig bestaan viert, organiseert het de finaledag van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap. Op 13 juni 2013 gaat het om de vraag wie zich een jaar lang de beste van Vlaardingen mag noemen. Liefst tweeduizend voetballiefhebbers zien hoe de E1 en D1 van VFC Vlaardings Voetbal Kampioen worden. Tijdens het Vlaardings Voetbal Kampioenschap wordt het nogmaals duidelijk dat VFC in staat is vele sportliefhebbers op het terrein te kunnen herbergen. De organisatie van de vereniging is goed op orde en de sfeer zit er uitstekend in. Dat leidt er mede toe dat ook in het jubileum jaar VFC gaat groeien.

Bij de voorlopige indeling van de jeugdteams blijkt dat er op de zaterdag in 2013-2014 liefst 54 geel-zwarte teams de velden gaan betreden. Op de zondag blijven de tien seniorenteam hun wedstrijden spelen, evenals het veteranenteam. VFC gaat zo richting de 1100 leden. Waarschijnlijk een uniek aantal.

In 2013 is de voetbaltechnische inhoud van het plan bijna gerealiseerd. De E-, D- en C-junioren zijn een vaste waarde in de Hoofdklasse, terwijl de B- en A-junioren dicht tegen promotie naar de Hoofdklasse aan zitten. De aandacht voor de technische aspecten van het voetbal heeft resultaat.

Maar ook de andere leeftijdscategorieën worden niet vergeten. VFC stelt zich als doel dat elk team minimaal twee keer in de week moet trainen. Ook is er veel aandacht voor de begeleiding van elk team. Bij VFC moet ieder team een trainer hebben is het idee. Daarom wordt het trainerschap ook gepropageerd. Iedere trainer krijgt een klein bedrag per training, en bovendien moet iedere ervaren trainer na afloop een oefening op papier zetten. In 2013 krijgt elke trainer een boek met oefenstof, zodat ook een minder ervaren leermeester niet zonder ideeën komt te staan.

Sportief gezien kan het met VFC nog wel beter. Met het potentieel aan jeugdleden is in 2013 de derde klasse voor VFC eigenlijk niet goed genoeg. Vandaar dat er plannen worden gemaakt om de jeugdopleiding te verbeteren. Er worden plannen gemaakt voor een strak geleid jeugdbeleid, en de ambitie wordt uitgesproken: Het eerste elftal moet een stabiele tweedeklasser worden.

De goede uitstraling van VFC past bij de sportieve houding van Vlaardingen. Het aantal jonge gezinnen met in name Vlaardinger-Ambacht zorgt voor een constante toestroom van jeugd naar VFC.

Na vele jaren van teruglopende leden aantallen, mag VFC in 2013 voor het eerst sinds 1959 weer een duizendste lid verwelkomen. Engel Koper uit de F14 krijgt van het bestuur van VFC een speciale oorkonde, waar in het watermerk de gemaakte foto bij de huldiging van het duizendste lid uit 1959 in gedrukt is.

De laatste tien seizoenen kent VFC een groeiperiode. Nu is de vraag of dat vol te houden is. Tot nu toe ziet de toekomst er rooskleurig uit, maar er zullen ook belangrijke beslissingen genomen moeten worden. In ieder geval is het zeker dat VFC een stabiele vereniging is, gerund door gedreven vrijwilligers, waarbij het nieuwe clubgebouw de vereniging klaar heeft gemaakt voor de succesvolle toekomst. Nu de plannen alleen nog uitvoeren.

Op 28 oktober 2013 bestaat VFC 100 jaar. Een 100-jarige vereniging die in blakende vorm verkeert. Ieder spelend lid krijgt ter ere van het honderdjarig bestaan van de vereniging een speciaal shirt, in de vorm van het allereerste geel-zwarte tenue uit 1913. Zo heeft ieder lid een passende outfit, waarmee het goed gekleed de straat op kan.

2014 Techniek, opleiding en toekomstvisie

Binnen één jaar herwint VFC het verloren terrein. De Kwekkers worden overtuigend kampioen zodat rechtstreekse promotie een feit is. Het tiende kampioenschap in de clubgeschiedenis is een feit!

Staand v.l.n.r.: Bas de Vos, Raymond de Vos, Collin Huis in 't veld, Pim Gieles, Sven Goededorp, Sven Groeneveld, Raymond van Willigen, Anne Boersma, Mark van der Slot, Michael van der Boor, Melvin van der Boor, Lennard van Eijdsen, Robin Bonte, Bas van Loenen, Raymond de Romph, Herman Kok, Hennie van der Boor, Danny Mulder en Fred Scheffers.

Zittend v.l.n.r.: Royama Ibrahim, Jimmy van der Vaart, Tim Gudde, Tim Knulst, Bryn Siegersma en Roy van der Graaf.

Liggend: Tan Nguyen.

Aan het begin van het seizoen 2014-2015 wordt de business club 'Kwekkers van stand' opgericht.

Met behulp van deze business club hoopt VFC de jeugdopleiding verder te kunnen ontwikkelen en de leden optimale faciliteiten te kunnen bieden.

Eind december wordt Jaap Jongejan voorgedragen als voorzitter van VFC: 'Op de laatstgehouden ledenvergadering van VFC ben ik voorgedragen door het bestuur om de nieuwe voorzitter van VFC te worden. Ooit een droom geweest om VFC als voorzitter te mogen leiden. Na 35 jaar als jeugdvoorzitter aan de slag te zijn geweest is dit een logische volgende stap. Binnen het bestuur had ik reeds aangegeven dat ik over 3 jaar zou gaan stoppen bij de jeugdafdeling. Ik zou dan 60 jaar zijn geworden en vond dat ik voor die functie als jeugdvoorzitter wel te oud was geworden. Ik wilde heel graag toewerken naar een goede overname bij de jeugd, maar toen Jan Stijger in 2012 al aangaf dat hij in november 2014 zou gaan stoppen, heeft het wel steeds door mijn hoofd gespeeld. Als ik zou wachten tot 2016, moest er voor twee jaar een tussenpaus komen. Stel je voor dat die voorzitter het goed zou doen, dan kan ik hem moeilijk van die plek verdringen.

Dus uiteindelijk vond het huidige bestuur, dat ik de overstap maar wat sneller moest maken. Binnen de jeugdcommissie dit besproken en dat werd gelukkig goed opgevangen. Alle jeugdcommissieleden gaan gelukkig door, zodat de keus om door te starten voor mij al iets makkelijker werd.

De laatste maanden zijn we ook bezig met een nieuwe kandidaat jeugdvoorzitter.

Nu ik Jan Stijger opvolg, sluiten we een mooie periode van 10 jaar af. Op voortreffelijke wijze heeft Jan Stijger de afgelopen jaren VFC geleid naar het punt waar we nu staan. VFC in rustig vaarwater, een bloeiende vereniging met veel jeugd en een prachtige senior afdeling op de zondag. In onze nieuwe accommodatie heeft VFC een uitstraling gekregen die in de hele regio bekend staat als geweldig. Vanaf elke plek op de tribune overzie je ruimschoots de speelvelden waardoor je een prachtig beeld hebt van alle wedstrijden.

De promotie van VFC 1 en 2, de jeugdteams A1-B1-C1- en D1 op hoofdklasseniveau en natuurlijke de brede basis van alle jeugdteams binnen onze club. En vergeet dan ook niet het G-voetbal binnen ons vereniging. De afgelopen jaren is er hard gewerkt aan een goed jeugdplan waarbij naast het technisch vlak ook heel veel tijd werd gestoken in normen en waarden. Hoe gaan we met elkaar om, respect voor iedereen en keihard werken aan het samenstellen van een prachtig scheidsrechterskorps waarmee we bij de KNVB het fairplay certificaat mee binnenhaalden. Heel veel vrijwilligers, die wekelijks in de weer zijn om deze prachtige club, elke keer maar weer ervoor te zorgen dat de leden en bezoekers met veel plezier ons prachtig sportpark bezoeken. Dat bestuur, onder leiding van voorzitter Jan Stijger, heeft VFC de laatste jaren op de kaart gezet.

Nu voor mij de schone taak weggelegd de ingeslagen weg verder uit te breiden en te zorgen dat we stappen blijven maken op voetbaltechnisch gebied, het aantrekken van meer vrijwilligers en de huidige verenigingscultuur te blijven bewaken.

Als jeugdvoorzitter heb ik altijd enorm veel ondersteuning gekregen van ouders en betrokkenen om de jeugdafdeling op goede wijze te laten functioneren. Ik hoop de komende jaren wederom op deze onvoorwaardelijke steun, want wij kunnen VFC alleen met elkaar verder omhoog helpen met de inzet en betrokkenheid van al die vrijwilligers die VFC rijk is. Alleen dan kunnen wij als bestuur de ingeslagen weg voortzetten.'

2015 Divisie voetbal

Door kampioen te worden in de hoofdklasse speelt de A1 vanaf het seizoen 2015-2016 in de 4e divisie.

2016 Vlaardings Kampioen

Na in 2000 in de finale te zijn verslagen door Deltasport (1-3) en in 2005 in de finale te zijn verslagen door Victoria'04 za (2-5), wordt VFC in 2016 voor de 4e keer Vlaardings kampioen. In de finale wordt CION met 2-0 verslagen.

Doordat A1 voor de 3e keer op rij kampioen is geworden, zal de A1 in 2016-2017 in de 3e divisie aantreden.

Door kampioen te worden in de hoofdklasse speelt de B1 vanaf het seizoen 2016-2017 in de 4e divisie.

Tijdens het Internationaal Toernooi van 2016 wordt voor het eerst een Schotse club ontvangen. J.F.C. Donside reist af naar Vlaardingen om deel te nemen aan het toernooi. Aan de kant van J.F.C. Donside een bijzondere deelnemer: Het neefje van eerste elftalspeler Bryn Siegersma.

Daarnaast neemt betaald voetbalorganisatie Sporting Lokeren deel aan het Internationaal Toernooi. De F1 van VFC bewandelt de omgekeerde weg en neemt deel aan een toernooi bij Sporting Lokeren. In de schaduw van het Daknam stadion behalen de Kwekkers de tweede plaats tijdens het toernooi, tegen overwegend betaald voetbalorganisaties.

2017 Supercup winnaar en seniorenvoetbal op zaterdag

In 2016 wordt door verschillende (oud-)VFC'ers het Kwekkerlied ingezongen, de haringkoppen verzorgen de muziek. Tijdens de eerste thuiswedstrijd van 2017 wordt het Kwekkerlied voor de eerste keer ten gehore gebracht.

Januari 2017 wordt voor de eerste keer vernieuwde 'supercup' gespeeld. De supercup is de wedstrijd tussen de Vlaardings kampioen en Schiedams kampioen. SVV wordt met 4-1 verslagen, en zo mag VFC de eerste supercup mee naar Vlaardingen nemen.

Frank van der Slot is sinds januari 2017 competitief gamer. Vanaf januari 2017 komt Van der Slot uit namens Sparta Rotterdam in de eDivisie. De eDivisie is een Nederlandse competitie voor spelers van de FIFA-computerspellen. Van der Slot is hiermee de eerste e-sporter in de geschiedenis van Sparta Rotterdam.

Op 25 maart 2017 maakt Annouk Boshuizen, de eerst dame uit de jeugdopleiding van VFC, haar debuut in het profvoetbal. Via de jeugd van vv Zwaluwen, VFC en VDL komt Boshuizen in januari 2016 over naar ADO Den Haag. Annouk Boshuizen maakt haar debuut in het betaald voetbal voor ADO Den Haag in de met 0-2 verloren uitwedstrijd tegen FC Twente. Ze start in de basis en wordt na 75 minuten gewisseld. Boshuizen begint met voetballen bij vv Zwaluwen.

Het topscorersklassement voor spelers van teams uit de 2e klasse wordt gewonnen door VFC-speler Justin van Mullem. Met 29 treffers leverde van Mullem een ruime bijdrage aan de in totaal 70 doelpunten die VFC dit seizoen scoorde. Mede door 9 doelpunten van van Mullem in de uitwedstrijd tegen Wateringse Veld GONA (uitslag: 3-18), zorgde VFC dit seizoen voor de grootste winst uit de clubgeschiedenis.

Aan het einde van het seizoen 2016-2017 vertrekt VFC JO15-1 richting Hazebrouck. Van goede vrijdag tot en met 2^e paasdag zullen zij een toernooi spelen in de Franse stad. Op vrijdag wordt het team ontvangen door de burgemeester van de stad, overnachten doen zij in een plaatselijk schoolgebouw. Tijdens het sterk bezette toernooi weten de zwart-gele uiteindelijk als 4^e te eindigen door onder andere betaald voetbalclubs als Royal Moeskroen (Bel) en FC Lorient (Fra) achter zich te laten. De betaald voetbalclub FC Ungheni uit Moldavië is uiteindelijk in de troostfinale 1-0 (penalty) te sterk voor VFC JO15-1 waardoor zij net naast de prijzen grijpen. Een opmerkelijk sterke prestatie van de JO15-1 van VFC!

In het seizoen 2017-2018 zal voor het eerst in het 104-jarig bestaan een seniorenteam wedstrijden spelen op zaterdag. Het is begin 2017 wanneer enkele vrienden uit de zondag selectie van VFC besluiten dat ze graag op zaterdag willen spelen. Voor hen is het duidelijk, een zaterdag selectie bij VFC of zaterdag voetbal bij een andere vereniging in Vlaardingen. In slechts enkele maanden tijd wordt de staf samengesteld en de club in twee gesplitst. De zondag selectie raakt een compleet team kwijt, waaronder enkele van hun sterkhouders, de zaterdag selectie start met 20 man aan het seizoen 2017-2018. Zaterdag 1 zal onderaan de voetbal piramide starten in de standaard 4e klasse zaterdag en onder leiding staan van clubman Bas van Loenen.

Vanwege de vele jeugdteams, en het weinig aantal voetbalvelden, zal de zaterdag formatie een aanvangstijd van 17.00 uur krijgen. Een 'gouden greep' zo blijkt later. Doordat VFC (za) een aanvangstijd van 17.00 uur krijgt, na de jeugdwedstrijden, zijn veel seniorenwedstrijden in Vlaardingen en omgeving al afgelopen wanneer VFC (za) aftrapt. Supporters en spelers van omringende verenigingen als sv CWO, vv Zwaluwen, DVO'32, CION, Victoria'04, Hermes DVS, HBSS en Excelsior'20 weten hierdoor regelmatig de weg naar de KwekkerDome te vinden. Vaak mede ingegeven omdat de verenigingen in dezelfde competitie uitkomen als de zaterdag Kwekkers.

Veelvuldig worden de wedstrijden van VFC (za) hierdoor door honderden supporters bijgewoond. Zeker tijdens de verschillende derby's is het sportpark aan de Sportlaan vaak afgeladen. Het 'Avondje VFC' krijgt op deze manier een nieuwe dimensie. Iets wat de kantine inkomsten van VFC zeker ten goede komt.

Dit blijft niet onopgemerkt bij de omringende verenigingen. Sv CWO probeert met 'Blue Saterdag', Victoria'04 probeert met het 'Broekpolderfeest' en vv Zwaluwen probeert met 'Super Saturday' het succes te kopiëren, maar allen slagen er niet in de sfeer en het succes te creëren die de KwekkerDome met zich mee brengt.

2018 Erelid

In Januari 2018 neemt VFC afscheid van Jan Stijger. Bill Savonije wordt benoemd tot nieuwe voorzitter van VFC. Zijn eerste officiële daad was Jan Stijger te benoemen tot erelid van VFC. Hiermee treedt Jan toe tot een beperkt gezelschap van ereleden en komt het totaal aantal ereleden op 13.

In de dertien jaar dat Stijger leidinggaf aan de club, groeiden de Kwekkers in alle opzichten. Jan Stijger: 'We zijn de leukste club met de mooiste accommodatie in de buurt.'

Wie denkt dat Stijger zijn gezicht niet meer zal vertonen bij VFC, nu hij de voorzittershamer heeft overgedragen aan Bill Savonije, heeft het goed mis. Op de achtergrond blijft hij betrokken bij zijn club, zeker als het gaat om de accommodatie, die in 2012 werd gerealiseerd. 'Die moet wel netjes blijven', benadrukt Stijger.

Toen Stijger in 2004 aantrad als voorzitter was VFC in niets nog de club die het anno 2018 is. 'We hadden destijds 450 leden met vier seniorenelftallen op zondag', vertelt hij. 'We waren een kleine club binnen het Vlaardingse. Eén ding was en is nog steeds hetzelfde, dat we een financieel gezonde club zijn.'

Onder het voorzitterschap van Stijger timmerde VFC hard aan de weg. Vooral de jeugdafdeling groeide als kool. 'Jaap Jongejan heeft de basis gelegd. Hij heeft in de jeugd structuur en de organisatie neergezet, maar wel op een manier die bij VFC paste: het ons-gevoel waarbij er aandacht kwam voor prestatie- en breedtesport, maar ook dat alle teams dezelfde aandacht kregen. We hebben geïnvesteerd in het opleiden van trainers. Dat heeft zijn vruchten afgeworpen.'

Bij VFC dwingt men zichzelf tot goed nadenken over 'weekendvoetbal'. 'We spelen al af en toe met ons eerste zondag team een avondwedstrijd op zaterdag. Als de tegenstander zich daarvoor leent – een derby – werkt dat goed. We willen eigenlijk ook experimenteren met jeugd op zondag. Nu zitten we bomvol op zaterdag met meer dan vijftig teams. We hebben maar drie velden en kunnen geen kant op.'

Niet dat Stijger pleit voor een nog groter VFC. 'Groter moet je niet willen. We zijn een wijkclub en moeten hier koesteren wat we hebben. We hebben 1200 leden, een prachtig complex en een organisatie die staat. Je moet er ook rekening mee houden dat de wijk Ambacht gaat vergrijzen en het ledental iets terugloopt.'

Door het opstarten van een zaterdag elftal aan het beging van het seizoen 2017-2018 is er roofofbouw gepleegd op de zondag selectie. Ondanks dat er vele spelers overstapten van de zondag naar de zaterdag selectie, weet het eerste elftal van zondag zich knap te handhaven in de 2e klasse.

De zaterdag selectie weet in het eerste jaar lang mee te doen om het kampioenschap, maar moet de titel helaas aan stadsgenoot CION laten. Door een derde plaats in de competitie verzekeren de zaterdag kwekkers zich wel van play-off wedstrijden. Helaas weet zaterdag 1 niet te promoveren.

De G selectie van VFC geniet even landelijke bekendheid. Oud-voetballer René van der Gijp beloofd in het tv-programma Veronica Inside het trainingskamp van de G-selectie voor zijn rekening te nemen.

Aan het begin van het seizoen 2018-2019 een bijzondere editie van het 'Avondje VFC'. Zowel VFC (za) als VFC (zo) worden in de competitie ingedeeld bij SVV. Daarnaast spelen beide teams tijdens de eerste speelronde van het seizoen tegen het Schiedamse SVV. SVV is bereid mee te werken aan een leuk 'Avondje VFC' waardoor op de zaterdagavond eerst de wedstrijd VFC (za) – SVV (za) om 17.00 uur wordt ingepland, gevolgd door de wedstrijd VFC (zo) – SVV (zo) om 19.00 uur. De zaterdag Kwekkers winnen met 5-1, de zondag Kwekkers spelen met 1-1 gelijk. Zoals gebruikelijk wordt het 'Avondje VFC' afgesloten met een feestavond.

2019 VFC zaterdag kampioen

Na een spannende tweestrijd met Victoria '04 weet VFC (za) zich aan het eind van het seizoen 2018-2019 te kronen tot kampioen van de 4e klasse E. In slechts 2 seizoenen weet VFC (za) promotie te bewerkstelligen naar de 3e klasse.

Naast het kampioenschap behaalt VFC (za) de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap 2019. In de finale wordt verloren van DVO'32. VFC behaalt hiermee een nieuw record. VFC is de Vlaardingse vereniging die de meeste finales om het Vlaardings Voetbal Kampioenschap eindigde als verliezer. Een record dat tweeledig uitgelegd kan worden. Ten eerste wordt de finale (te) vaak verloren, ten tweede staat VFC er maar wel mooi!

Ter gelegenheid van het 40^e internationaal toernooi speelt VFC met een combinatie elftal van de zaterdag en de zondag selectie een jubileumwedstrijd tegen het Engelse AFC Stoneham. Het combinatie elftal van VFC weet de jubileumwedstrijd tegen AFC Stoneham, na een 1-0 ruststand, uiteindelijk met 5-2 te winnen. Colin Huis in 't Veld is de grote man door driemaal te scoren.

In een spannende wedstrijd is het VFC dat in de 29e minuut de score weet te openen. Bryn Siegersma maakt op fraaie wijze de 1-0 dat tevens de ruststand betekend. Direct na de thee is het AFC Stoneham dat de score weer gelijk weet te trekken. De ingebrachte Colin Huis in 't Veld maakt vervolgens de 2-1, 3-1 en 4-1. AFC Stoneham doet iets terug door de 4-2 te maken. Tenslotte is het zaterdag Kwekker Dimitri van der Meer die de 5-2 eindstand op het scoreboord zet.

Kayra Nelemans maakt haar debuut in het betaalde voetbal voor ADO Den Haag op 1 november 2019, in de met 1-2 verloren thuiswedstrijd tegen SC Heerenveen. Nelemans komt via de jeugd van VFC komt in de juli 2017 over naar ADO Den Haag.

2020-2029 VFC in de jaren '20: Coronapandemie en bestuurlijke crisis

2020 Coronapandemie legt voetbal stil

Eind 2019 breekt in China het COVID-19, corona-virus, uit. In 2020 leidde dit tot de coronapandemie en bereikt het virus ook Nederland. Door verschillende maatregelen om de pandemie te beperken, worden alle voetbalcompetities van het seizoen 2019-2020 kort voor het eind stilgelegd.

Gedurende de zomerperiode lopen het aantal met COVID-19 besmette personen terug. Zover dat de regering besluit dat de coronamaatregelen beperkt kunnen worden en ook het voetbal weer hervat kan worden. Maar ook het seizoen 2020-2021 wordt niet uitgespeeld. Na 3 bekerwedstrijden en 4 competitiewedstrijden, wordt het voetbal opnieuw stilgelegd. Oplopende COVID-19 besmettingen liggen ten grondslag aan dit besluit van de regering.

2021 Bestuurlijke crisis en profdebuten

Begin mei vertrekt het gehele jeugdbestuur van VFC. Slechte communicatie tussen het bestuur en het jeugdbestuur en een verschillende inzichten liggen ten grondslag aan het vertrek. Tien leden trekken zich terug uit het jeugdbestuur en geven hun taken terug aan het bestuur.

Serano Seymor maakt op 6 augustus 2021 zijn professionele debuut in het betaald voetbal. Seymor begon met voetballen bij VFC, voor hij naar de jeugdopleiding van Excelsior vertrok. Aan het einde van het seizoen 2021-2022 promoveert Excelsior Rotterdam in de nacompetitie naar de Eredivisie. Na deze promotie tekende Seymor zijn eerste profcontract, tot medio 2023.

Jada Conijnenburg maakt aan het begin van het seizoen 2021-2022 haar debuut voor Feyenoord Rotterdam in het betaald voetbal. Conijnenburg maakt medio 2017 de overstap van VFC naar de beloften van Feyenoord Rotterdam. Wanneer in 2021 Feyenoord deelneemt aan de Eredivisie, maakt ze haar debuut in de Eredivisie. Haar eerste doelpunt scoort Conijnenburg op 3 oktober 2021 in de eerste 'Klassieker', Feyenoord-Ajax, bij de vrouwen.

Met het aftreden van het hoofdbestuur als dreigende stok achter de deur werd gepoogd om tijdens een buitengewone ledenvergadering voldoende vrijwilligers te werven om de vele vacatures in te vullen. Dat laatste lukte niet.

Ondanks de verschillende vrijwilligersvacatures binnen de vereniging zijn er ook veel vacatures vervuld. Bijvoorbeeld bij de jeugdcommissie, dat gat is aardig opgevuld. Daarnaast is er echter nog zo'n beetje een A4-tje lange lijst aan onbezette posten. 'De buitengewone algemene ledenvergadering had tot doel om te komen tot concrete invulling van alle vrijwilligersvacatures. Helaas is dit niet gelukt, ondanks de positieve intentie bij de groep aanwezigen. Het aandeel 'nieuwe mensen' was simpelweg te klein', aldus het bestuur op de site van de club.

‘Wij hebben hard gewerkt om de vacatures in te vullen’, legt het bestuur in een verklaring uit. ‘Het bleef echter een onhoudbare situatie.’ De drukbezochte ledenvergadering leverde positieve reacties op. Die bleken niet toereikend om het personeelstekort stante pede op te lossen. ‘We zijn er onvoldoende in geslaagd de achterban te bereiken en te motiveren om vrijwilligerstaken op te pakken. Dat betreuren wij enorm.’ De clubleiding liet het niet bij dreigen en verklaarde zich demissionair. Zegt alleen taken uit te voeren, die nodig zijn om de vereniging gaande te houden.

Oud-voorzitter Jan Stijger is nog niet gevraagd voor een commissie-van-goede-diensten, reageert hij met een brede lach. Wel ziet hij licht aan het einde van de tunnel. ‘Het heeft nogal wat losgemaakt.’ Dat ontging ook demissionair voorzitter Bill Savonije niet, maar ‘er waren er ook, die eerst in groepjes wilden gaan overleggen. Dat kost tijd. Er is acute actie nodig.’

‘Ontzettend triest’, noemt oud-voorzitter Bram den Hamer de situatie. ‘Dit is VFC onwaardig. Het was overigens nooit makkelijk vrijwilligers te vinden. Maar dit zijn wel andere tijden. Het is allemaal wat te vrijblijvend geworden.’ Stijger, die Den Hamer in 2004 opvolgde noteert echter ontwikkelingen, die de VFC-burger moed moeten geven. ‘Veel van de aanwezigen toonden zich oprecht geschrokken en verontrust. Dat heeft ze aan het denken en in beweging gezet.’

2022 De ‘Supersub’ en sportief succes

Als de nood hoog is, is de redding nabij. Jan Stijger nam de hamer, nadat hij bij VFC tussen 2004 en 2014 eerder voorzitter was, in 2015 al eens over en dat doet nu nogmaals. Er ligt hem en zijn medebestuurders een berg werk te wachten.

Zoals gebruikelijk doet Gerard Verver van Groot Vlaardingen verslag: Wat eraan voorafging verbijsterde het Vlaardingse sportwereldje. Zo was er vorig jaar eerst het opstappen van het complete jeugdbestuur. Enkele maanden later gevolgd door de aankondiging van het hoofdbestuur, dat ook daar een fors aantal gaten zou gaan vallen. Toch stonden iedere dag, op momenten dat de corona-maatregelen dat toestonden, de jeugdvoetballers op het kunstgras. ‘De situatie zorgde voor verbinding. Dan staan er toch mensen en ouders van jeugdleden op die zeggen; dit laten we ons niet overkomen.’

Zo ook Stijger, die vanaf het eerste crisismoment in de buurt was om meningen te horen en te peilen. En zich soms verbaasde. Zo kreeg hij de indruk, dat zijn voorgangers erop rekenden, dat er tijdens een eerdere ledenvergadering ter plekke nieuwe mensen zouden opstaan om de vacante functies in te nemen. ‘Zo werkt het niet. Een dergelijke missie moet je tijd gunnen. Weet je, niet alleen bij ons maar overal gaan bestuurlijke sores aan de meeste leden voorbij. Als ze maar kunnen voetballen. Die merken pas dat er iets mis is als de organisatie er een zootje van maakt. Dat bleef uit. Er waren gelukkig genoeg mensen, die de club niet wilden laten vallen.’ Met een zo goed als nieuwe bestuursploeg gaat VFC op weg naar morgen. ‘In de media zijn we als probleemclub neergezet. Och, iedereen loopt wel eens een deukje op. Terwijl we een respectabele en financieel solide vereniging zijn.’ Niettemin moet er achter de schermen nog veel gebeuren. ‘Dat geeft energie. We gaan aan de slag.’

Nu Stijger voor de derde keer terugkeert als voorzitter van VFC, wordt hij ook wel de ‘Supersub van VFC’ genoemd.

Na een spannende tweestrijd met Zuidland weet VFC (za) zich aan het eind van het seizoen te kronen tot kampioen van de 3e klasse C. In slechts 3 (afgeronde) seizoenen weet VFC (za) promotie te bewerkstelligen naar de 2e klasse. Vanwege 2 tussenliggende, en niet afgeronde, covid seizoenen behaalt VFC (za) 2 kampioenschappen op rij. Een unieke prestatie van de zaterdag Kwekkers.

Bovenste rij v.l.n.r.: Jelle Termijn, Tom van Poppelen, Najim Nasri, Brian Langbroek, Zeb Scheper, Vince Timmers, Melvin van der Bor, Coen Bokx, Perry Brouwer, Gijs Eigenraam, Thijs Hoogstrate, Bas van Loenen, Erik Weijmans, Eerde Warnaar, Ralph Groen.

Tweede rij v.l.n.r.: Owen Jasper, Dimitri van der Meer, Pim Mudde, Aaron de Bruin, Matthijs Harent, Berend Ket, Olivier Harent, Nordin van Mil, Daan Smith, Bob Meder, Niels Vink.

Derde rij v.l.n.r.: Jarno Noordhoek, Wouter Brouwer, Joël van der Windt, Kelvin Betke, Joep Pranger.

Onderste rij v.l.n.r.: Justin Westdijk, Sonny Brouwer, Troy Salomons, Mohammed Bhokhidous, Nino Netten, Jasper van der Horst, Max Verkade.

Naast het kampioenschap behaalt VFC (za) de finale van het Vlaardings Voetbal Kampioenschap 2022. In de finale wordt op eigen terrein vv Zwaluwen na een 1-1 stand verslagen met penalty's. Al na 4 seconden trilt de KwekkerDome op zijn grondvesten als Wouter Brouwer de 1-0 binnenschiept. Het snelste doelpunt in een finale in de geschiedenis van het Vlaardings Voetbal kampioenschap. Max Verkade is de grote man in de stafschoppenserie door 3 strafschoppen te keren.

Met de winst om het Vlaardings Voetbal Kampioenschap en de winst in de competitie schaat VFC (za) zich in een uniek rijtje van Vlaardingse clubs die de 'dubbel' hebben gewonnen. Tevens is VFC de vereniging die het Vlaardings Voetbal Kampioenschap het vaakst heeft weten te winnen via de strafschopperserie. Een Vlaardings Voetbal Kampioenschap waarbij vele records gebroken zijn door de Kwekkers.

In het kampioensjaar krijgen ook de supporters van VFC de nodige aandacht. Even is Vakkie-T, zoals de harde kern van de club zich noemt, landelijk nieuws. Met een groot artikel in het Algemeen Dagblad weet Vakkie-T veel aandacht te trekken. De krant vergelijkt de sfeer in de 'KwekkerDome' met de sfeer van een avondwedstrijd in het de Kuip of een wedstrijd op Anfield. Elk gerenommeerd voetbalsupporter zou eens in zijn leven een derby in de KwekkerDome bijgewoond moeten hebben, zo schrijft de krant.

Ter voorbereiding op het seizoen 2022-2023 krijgt VFC hoog bezoek van een betaald voetbalclub. De eredivisie vrouwen van Excelsior Rotterdam komen op bezoek en spelen een oefenwedstrijd tegen VFC JO15-1 op het complex van VFC. Er werd met 0-3 verloren van de eredivisie vrouwen. Speciale vermelding naar aanleiding van de wedstrijd in Vlaardingen is er voor Stephanie Coelho Aurelio. Niet omdat ze, zoals altijd, weer vooropging in de strijd maar vanwege haar doelpunt. Net buiten de middencirkel bedacht ze zich geen moment en trapte de bal over de keeper van VFC: een werelddoelpunt was het resultaat waarbij het publiek (voornamelijk Vlaardingse jeugd) op de banken stond en het kabaal ver buiten het sportpark aan de Sportlaan te horen was.

Aan het begin van het seizoen 2022-2023 opnieuw een VFC-jeugdtalent dat zijn debuut maakt in het betaald voetbal. Youri Schoonderwaldt speelt op 17 september 2022 zijn eerste Eredivisiewedstrijd voor Sparta Rotterdam. Schoonderwaldt speelt in de jeugd van VFC en wordt in 2017 opgenomen in de opleiding van ADO Den Haag. Tijdens het seizoen 2019-2020 zit de doelman voor het eerst op de bank bij het eerste elftal. Hier zal hij uiteindelijk eenenveertig keer plaatsnemen zonder in actie te komen. In de zomer van 2022 verkaste de sluitpost transfervrij naar Sparta

Rotterdam, waar hij zijn handtekening zet onder een verbintenis voor de duur van één seizoen met een optie op een jaar extra.

Dat VFC (za) de afgelopen seizoenen een geweldige aantrekkingskracht heeft ontwikkeld blijkt in 2022. Tijdens de derby tegen de burens van sv CWO trekken een paar duizend supporters naar de KwekkerDome. Wanneer de 1-0 winst gevierd wordt in de kantine van VFC, blijkt het echter zo druk dat de veiligheid niet meer gewaarborgd kan worden. Het bestuur besluit het feest voortijdig te beëindigen. VFC is slachtoffer geworden van het eigen succes. Naar aanleiding van de drukte besluit het bestuur om voortaan een leeftijdsgrens van 18+ te handteren voor de feestavond van het 'Avondje VFC'.

Nino Netten maakt tegen RKDEO zijn 100^e doelpunt voor VFC (za). In 6 seizoenen tijd, waarvan Netten er zo'n beetje 3 geblesseerd is, komt hij tot dit aantal. Tegen de Egelantier Boys weet Netten de meeste doelpunten te maken, 11 stuks. Na de wedstrijd wordt Netten voor deze unieke prestatie gehuldigd en ontvangt hij een goudenschoen.

Eind 2022 krijgt VFC een bijzondere tegenstander op bezoek. Op 29 december speelt VFC JO16-1 een oefenwedstrijd tegen de Dallas Boys uit Amerika. Wilco Ravenstijn, oud-speler van VFC, is coach van dit team en zij verblijven enkele dagen in Nederland. Een bezoek aan zijn voormalig club kan niet uitblijven. Na de wedstrijd genieten de Dallas Boys in de kantine van VFC van een diner.

Dat het voetbal in Amerika nog niet zo ontwikkeld is als in Nederland blijkt uit de reacties van de Dallas Boys. De spelers zien voor het eerst een dug-out en zijn overweldigd door het prachtige sportcomplex van VFC. Ook niet zo gek wanneer je eigen vereniging een veldje van de kerk huurt. De verhalen doen enkele oudgediende terugdenken aan de tijd dat VFC een weiland huurde op het 'land van Knoop' om op te voetballen.

2023 Vrijwilligers te kort en weer geen kunstveld

VFC (za) weet zich te handhaven in de tweede klasse. Er komen is één, er blijven is 2. En dat is zeker het geval tijdens dit seizoen. Doordat clubs in de zomer van 2022 vanaf de zondag tweede klasse horizontaal kunnen overstappen naar de zaterdag tweede klasse is de voetbalpiramide verbreedt. De voetbalbond heeft zich ten doel gesteld het voorgenomen aantal klassen in twee jaar tijd terug te brengen volgens een piramidemodel. In sommige klassen betekent dit naast een drietal directe 'afdalers' dat er ook in die afdeling drie 'herkansers' worden gedwongen mee te doen aan een nacompetitie.

Het meest extreme voorbeeld is in de tweede klasse West 2. In die klasse betekent het drie directe degradanten (de nummers 12,13 en 14 van de ranglijst) en drie 'herkansers' die zich moeten opmaken voor een slopende nacompetitie (de nummers 9, 10 en 11). Uit de verschillende tweede klasse zijn dat negen teams die hun krachten moeten meten met 12 periodekampioenen van de derde klasse. Van deze 21 ploegen kunnen er slechts twee promoveren, dan wel zich handhaven in de tweede klasse. Een kans van nog geen 10% om dit te overleven. Om veilig te zijn moet VFC (za) minimaal op plaats 8 eindigen in de eindrangschikking.

Stabiele tweedeklassers als CWO en HVC'10 kunnen in het seizoen 2023-2024 zomaar derdeklasser zijn. Snel terugkeren is er zeker niet bij. Het omgekeerde is eerder het geval, want de hele 'poppenkast' wordt in het seizoen 2023-

2024 herhaald. Als het stevig tegenzit, speelt een huidige tweedeklasser mogelijk binnen drie seizoenen in de vijfde klasse. Zo degradeert stadsgenoot Deltasport in drie seizoenen tijd van de tweede klasse naar de vijfde klasse.

Met 7 punten uit 7 wedstrijden begint de ploeg van van Loenen en Nasri in eerste instantie niet heel voortvarend aan het seizoen. Tot CWO op bezoek komt. VFC (za) weet de derby te winnen en weet vervolgens alle wedstrijden voor de winterstop om te zetten in winst. Uiteindelijke kampioen FC Skillz wordt met 4-1 verslagen en nummer 2 RKDEO wordt eveneens op een nederlaag getrakteerd. Even wordt zelfs voorzichtig omhooggekeken, als het gaatje met de nummer 1 slechts 2 punten bedraagt.

Na de winterstop is het wisselvallig. Maar liefst 20 van de 40 selectiespelers zijn geblesseerd en zelfs 'Good old' Ralph Groen moet van stal worden gehaald om VFC (za) bij te staan. In een lastige periode, waarin veel tweede elftalspelers hun debuut maken, worden uiteindelijk genoeg punten gepakt om een wedstrijd voor het einde handhaving veilig te stellen.

Door de winst in het Vlaardings Voetbal Kampioen 2022 plaats VFC (za) zich voor de SuperCup, de wedstrijd tussen de Vlaardings Kampioen en de Schiedams Kampioen. Op het veld van Excelsior '20 verliest VFC (za) in een bar slechte wedstrijd van HBSS met 2-0. Marruchen Zimmerman opende de score in het eerste bedrijf waarna aanvoerder Berkan Bayraktar de stand eind tweede helft verdubbelde.

VFC J015-1 neemt tijdens het paasweekend deel aan de Copa Jordi in het Spaanse Blanes. De Copa Jordi wordt geopend met een welkomsteremonie in de Sportarena van Blanes met show, volksliederen, vlaggenparade en Catalaans vuurwerk. Het toernooi wordt een groot succes waarbij de jonge Kwekkers met de 3^e prijs aan de haal gaan.

Ook VFC onder 19-1 gaat de grens over. Tijdens de Pinksterdagen gaat het team meedoen aan de GermanyCup in Frankfurt. Op vrijdagmiddag 14.00 uur vertrekt het team vanaf VFC richting Duitsland. Op zaterdag en zondag wordt er gevoetbald in Frankfurt. De finales van het toernooi worden op zondagmiddag, eerste Pinksterdag gespeeld. Afhankelijk van welke finale zal het team zondag in de avonduren terugkomen in Vlaardingen. Uiteraard zullen de Kwekkers naast voetballen nog andere activiteiten gaan doen. Zaterdagavond is er een groot teamdiner aan de oevers van de Main.

Al seizoenen lang is er een te kort aan vrijwilligers bij VFC. Op woensdag 28 juni wordt tijdens een buitengewone algemene ledenvergadering ingestemd met de ingebruikname van een nieuwe pilot. Alle spelende leden krijgen max. 2 vaste taken per jaar toegewezen. Dat zijn spelende leden vanaf 16 jaar en de ouders/verzorgers tot 16 jaar. Belangrijkste taken zijn de bezetting van het wedstrijdsecretariaat en de bar bezetting. Maar ook voor de overige commissies worden diverse commissieleden gezocht.

Op 6 juli stemt de gemeenteraad van Vlaardingen voor of tegen een derde kunstgrasveld voor VFC. Het voorstel voor het toekennen van het 3e kunstgrasveld heeft het niet gehaald.

13 stemmen voor: SP, PvdA, Beter Voor Vlaardingen, ONS Vlaardingen, Heel de Stad en AOW én

20 stemmen tegen: VVD, Groen Links, CDA, VV2000 leefbaar, CU/SGP, D66 en SBV.

Onze voorzitter Jan Stijger heeft in mogen spreken bij de gemeenteraad.

Amendement kunstgrasveld VFC.

Inspreektekst VFC:

Al sinds 28 oktober 1913 maakt VFC deel uit van de Vlaardingse voetbalgemeenschap. Aan de Sportlaan staat een prachtig sportcomplex bestaande uit een uniek multifunctioneel clubgebouw met tal van faciliteiten en drie voetbalvelden. Het clubgebouw biedt ruimte voor gezelligheid in de kantine tot mogelijkheden voor vergaderingen en cursussen waarvan ook niet-leden gebruik maken. De drie velden zijn twee kunstgrasvelden en 1 natuur grasveld. Als grootste Vlaardingse voetbalvereniging met de meeste voetballende leden heeft VFC het minste aantal velden. Dat is prima. We zijn meer dan tevreden met de accommodatie in zijn geheel. VFC wil en kan niet groter groeien. Maar wil wel optimaal gebruik kunnen maken van de mogelijkheden die het sportcomplex biedt. Daarom wil VFC graag het natuurgrasveld vervangen voor een kunstgrasveld.

VFC kent seniorenteams, jeugdteams, vrouwen/meisjes teams en als enige in Vlaardingen 2 G-teams. Een compleet en uniek aanbod. In totaal 65 teams, waarvan 51 jeugdteams zullen komend seizoen op zaterdag en zondag hun wedstrijden gaan spelen. Dit is gezien de beschikbare ruimte het maximale. VFC heeft al jaren een vrij stabiel aantal teams. En meer teams kunnen er gewoon niet bij. Het vraagt met name op zaterdag een strakke logistieke organisatie. Maar dat lukt.

Alle teams trainen tweekeer in de week. Hiervoor zijn nu alleen de kunstgrasvelden beschikbaar. Het natuurgrasveld mag nauwelijks voor training gebruikt worden om te voorkomen dat het veld het tweede deel van het seizoen onbespeelbaar wordt. Door de klimatologische verandering zien we steeds langere droge perioden en hevige buien voorkomen waardoor het veld regelmatig onbespeelbaar is. Dit zal in de toekomst alleen maar toenemen en meer onderhoud vragen. Dan wordt het veldonderhoud best duur afgezet tegen de beperkte gebruiksmogelijkheden. 1 dag in de week tegenover 7 dagen op kunstgras. Om iedereen toch te laten trainen worden de kunstgrasvelden enorm belast. Elke avond vanaf 17 uur tot 's avonds laat.

Een volledig te gebruiken derde veld zou dit zeker ontlasten.

Ons prachtige complex is niet alleen voor VFC leden. Het is een plek waar de hele Vlaardingse gemeenschap gebruik van kan maken. Bovendien worden de huidige kunstgrasvelden overdag intensief gebruikt door "derden". De Jozefmavo is 5 dagen in de week aanwezig ten behoeve van hun gymlessen. De Jan Lighthartschool en Het Ambacht houden hun sportdagen bij VFC. En een factor die aandacht verdient is de jeugd die na schooltijd en in vakanties ons complex bezoekt om onderling te voetballen. Je spreekt dan over vele tientallen jongeren per keer. VFC is van mening dat de jeugd beter bij ons (of elders) aan het voetballen kan zijn dan ergens verveeld rondhangen. Maar toezicht loos openstellen brengt ook nadelen met zich mee. Vandalisme ligt op de loer, al moet gezegd dat dit tot nu toe meevalt. Met fietsen en scooters over het veld rijden om bij de verzamelplek te komen, in de netten hangen en de meegebrachte versnaperingen niet opruimen zijn de meest storende dingen. Zeker een aandachtspunt voor een wijkgerichte aanpak.

Resumerend, het vervangen van het natuurgrasveld voor een kunstgrasveld biedt VFC en de gemeente voordelen en kansen.

- *Betere verdeling trainingsintensiteit over drie velden.*
- *Kunnen meer ouders betrekken bij trainingen doordat we later met trainen beginnen (veel ouders werken nog om 17 uur).*
- *Het is nu heel moeilijk begeleiders te vinden voor onze stagiaires van het Albeda en Mondriaan college. Iets later starten met trainen kan wellicht helpen.*
- *Kunnen eerder stoppen met trainen, hetgeen in de wintermaanden prettig voor de buurtbewoners is omdat verlichting dan ook eerder uit is.*
- *Kunstgrasvelden altijd bespeelbaar zijn.*
- *Onderhoud simpeler en zeker richting toekomst goedkoper.*

Het zou geweldig zijn als dit gerealiseerd kan worden gelijk met de vervanging van ons tweede kunstgrasveld dat zover wij weten op de planning staat.

Dank voor uw aandacht.

Jan Stijger

Voorzitter VFC

Het seizoen 2023-2024 bestaat VFC 110 jaar. Een jubileumjaar dat wordt gevierd met diverse evenementen. Na enkele (corona-)seizoenen van afwezigheid keert de KwekkerCup weer terug. Deelnemers zijn Excelsior'20, Rijsoord, VFC (za) en VFC (zo). Uiteindelijk gaat VFC (za) er met de winst vandoor.

Op zaterdag 21 oktober wordt de jubileumwedstrijd tegen oud-Feyenoord gespeeld.

De selectie van oud-Feyenoord bestaat uit: Edwin van Zwieten, Remco Schol, Civard Sprockel, Andwele Slory, Pascal Bosschaart, Rene van Dieren, Theo Lucius, John Goossens, Guyon Fernandez, Leonardo II, Gill Swerts, Royston Drenthe, Ruben Schaken, Luigi Bruins, Leonardo I, Ali Boussaboun en Glen Loovens.

De selectie van oud-VFC bestaat uit: Ralph Groen, Raymond van Willigen, Thomas Raijmakers, Remco Rook, Mark van der Slot, Robbert Bot, Patrick de Wilt, Leon van Willigen, Tim Stad, Tim Knulst, Nordin van Mil, Roy van de Graaf, Jasper Jongejan, Collin Huis in 't Veld, Sven Goededorp, Joy Medina, Coen Bokx en Bryn Siegersma.

De 'oer-Kwekkers' weten de wedstrijd uiteindelijk met 4-2 te winnen. Doelpunten worden gemaakt door Huis in 't Veld, van Rij, van Mil en Bokx. Fernandez en Boussaboun namen de doelpunten van Feyenoord voor hun rekening. Nachtburgermeester van Vlaardingen, Leonardus IJdo, sluit een geslaagde jubileumavond af met een aantal muzikale krakers. Met enkele duizenden bezoekers blijkt de jubileumwedstrijd oud-VFC – oud-Feyenoord een groot succes.

Zaterdag 4 november wordt het jubileumfeest gevierd. De feestcommissie tovert voor het jubileumfeest de kantine om tot een waar casino met gokkasten, roulette en blackjack tafels. Een geslaagde feestavond met veel bezoekers.

2024 Afscheid

2024 is het jaar van 'het afscheid'. Na 110 seizoenen aan zondag voetbal wordt er afscheid genomen van het standaard voetbal op zondag. Een begrijpelijke, maar tegelijkertijd ook pijnlijke beslissing die VFC moet nemen. Doordat veel verenigingen in West II zich de afgelopen jaren lieten overschrijven naar het zaterdag voetbal is in de regio West II al 2 seizoenen geen zondag voetbal mogelijk in de tweede klasse. In het seizoen 2022-2023 reist de zondag formatie naar de Brabantse regio, in het seizoen 2023-2024 reist de zondag selectie naar de regio Amsterdam.

Na 7 seizoenen aan het roer gestaan te hebben bij de zaterdag selectie neemt Bas van Loenen afscheid van 'zijn' selectie. Na twee kampioenschappen en een Vlaardings kampioenschap is Bas van Loenen de meest succesvolle hoofdtrainer uit de clubgeschiedenis van VFC. Het laatste seizoen, 2023-2024 doet de zaterdag selectie lang mee om promotie naar de eerste klasse. Een kampioenschap wordt misgelopen, in de play-offs strandt de equipe in de halve finales. Sieme Zijm volgt Bas van Loenen op als nieuwe hoofdtrainer van VFC.

In de zomerstop van 2024 weten verschillende BVO's het sportcomplex aan de Sportlaan te vinden. Sparta Rotterdam organiseert 'Sparta Football Experience'. Jong-Excelsior Rotterdam houdt haar trainingskamp ter voorbereiding op het nieuwe seizoen in Vlaardingen, en gebruikt het sportcomplex van VFC als trainingslocatie.

Medio 2024 neemt VFC noodgedwongen opnieuw afscheid van haar voorzitter Jan Stijger. Wolter van de Graaf neemt zijn taken ad interim over tot aan de ledenvergadering. Later dit jaar zal van de Graaf verkozen worden als nieuw voorzitter van VFC.

Tijdens de leden vergadering blijkt dat VFC met een te kort kampt van €60.000. Volgens ingewijden is er in het seizoen 2023-2024 door de toenmalige penningmeester te veel geld uitgegeven. Zo is er onder meer veel geld uitgegeven aan de KNVB, trainers en huishoudelijke taken. Ook de zondag selectie heeft de laatste seizoenen meer gekost dan dat het heeft opgebracht.

Zoals vaker in de clubgeschiedenis moet er op de centjes gelet worden. Hoewel het aanvullen van het tekort vanuit de reserves gedaan kan worden, neemt de club de situatie zeer serieus. Toch maakt de club zich geen zorgen en verwacht zij dat de financiële problemen op korte termijn worden opgelost. Met behulp van binnen de club aanwezige accountants wordt de begroting weer op orde gebracht. Duidelijke boodschap is wel, dat de vereniging dankzij een ruime reserve, geen moment aan de afgrond heeft gestaan. En ook, dat niemand zich met VFC 's eurocenten verrijkt heeft.

2025 Verbeterde selectie structuur

Zaterdag 18 januari behaalt VFC als eerste vereniging in West 2 de Fairplay niveau 1 certificering. De ontvangst van de 1-ster Fairplay-certificering door VFC benadrukt hoe sterk het scheidsrechters beleid is ontwikkeld.

Begin 2025 wordt bekend dat de club niet verder zal gaan met hoofdtrainer Sieme Zijm vanwege financiële redenen. Het is een van de maatregelen die ervoor moet zorgen dat VFC terugkeert naar een 'gezonde' begroting. Delano á Cohen zal de taken van Sieme Zijm medio 2025 overnemen. Delano á Cohen komt over van KVV Quick Boys waar hij in de rol van assistent-trainer medeverantwoordelijk is voor de goede prestaties aldaar.

Onder Sieme Zijm weet de zaterdag selectie opnieuw mooie prestaties te bewerkstelligen. Het eerste elftal de kwartfinale van de beker te bereiken. Het lot bepaalt dat VFC wordt gekoppeld aan vv Zwaluwen. Wanneer VFC zich weet te plaatsen voor de halve finale van de beker, plaatst het zich direct voor de voorronde van de KNVB-beker.

De Vlaardingse derby wordt afgewerkt op het terrein van vv Zwaluwen wat een recordaantal bezoekers oplevert, en met name uit VFC-supporters bestaat. De Kwekkers komen vlak voor rust op voorsprong door een benutte strafschop van Bryn Siegersma. Of het de vermoeidheid was, is de vraag, maar aan het einde van de wedstrijd vielen er drie gele kaarten met tijdsraf: twee voor VFC en één voor Zwaluwen. Zo eindigde de wedstrijd met tien tegen negen man. In het extremis van de wedstrijd weet Jazzy Adams, de gelijke eindstand op het scorebord te brengen: 1-1. Geen verlenging, maar penalty's. Uiteindelijk is het oud-VFC'er Robbert Bot die de Kwekkers de das om doet en de winnende tegen de touwen schiet. Een lang beker seizoen, met onder andere overwinningen tegen eersteklassers Sparta (av) en NSVV, komt met een ware bekerthriller ten einde. Met opgeheven hoofd verlaat het team van Zijm het bekertoernooi en heeft VFC opnieuw laten zien een erg goede tweedeklasser te zijn!

Het tweede elftal wordt kampioen in de reserve tweede klasse en promoveert naar de eerste klasse. In slechts 4 seizoenen tijd promoveert het tweede elftal van de vierde klasse naar de eerste klasse. Dankzij de goede prestaties van het tweede elftal ontstaat een kwalitatief sterke en brede selectie, die klaar lijkt voor de toekomst.

Vanuit de jeugd van VFC maakt Juvaino Sjen Liep Shi de overstap naar Sparta Rotterdam Onder 9. De talentvolle speler is begonnen bij de kwekkertjes en kwam het afgelopen seizoen uit voor VFC JO9-1. In de Onder 9 maakte Juvaino indruk maakte met zijn geweldige techniek en spelinzicht. Zijn ontwikkeling bleef niet onopgemerkt bij de scouts van Sparta, die hem volgden en uiteindelijk besloten om Juvaino op te nemen in de jeugdopleiding van de club.

In de zomer van 2025 wordt bekend dat VFC een 'belangrijke slag' heeft geslagen op de transfermarkt. VFC heeft Vincent van den Berg weten vast te leggen voor het seizoen 2025-2026. Van den Berg doorliep de jeugdopleidingen van Feyenoord, SC Heerenveen en het Engelse Arsenal. In zijn tijd bij Arsenal kwam van de Berg op huurbasis uit voor Go Ahead Eagles en FC Zwolle. Later groeide hij uit tot een vaste waarde bij Excelsior Maassluis, waar hij in 2016 het algeheel landskampioenschap bij de amateurs op zijn naam schreef.

Slobodan Dutina gaat de trainers van de bovenbouw begeleiden binnen de jeugdopleiding van de Vlaardingse club. De vereniging is blij met de komst van de voormalig profvoetballer en geroutineerde trainer.

Dutina kende als speler een indrukwekkende loopbaan. Jarenlang speelde hij voor Rode Ster Belgrado en kwam maar liefst 36 keer uit voor het nationale elftal van Joegoslavië. In Nederland komt Dutina uit voor SVV en FC Den Haag.

Als hoofdtrainer was Dutina actief bij tal van clubs in de regio, waaronder Hellevoetsluis, Forum Sport, Mozaik, Zuiderpark, Deltasport, Maense, Egelantierboys, Besiktas en CION. Zijn laatste klus als hoofdtrainer begint Dutina in 2021 bij rvv Overschie.

Bij Deltasport en later bij CION werkt Dutina jarenlang samen met Najim Nasri, de huidige assistent-trainer van VFC. Het duo wordt nu opnieuw herenigd bij de Vlaardingse club: Nasri als assistent bij het eerste elftal, Dutina als begeleider van de bovenbouwtrainers en ondersteuning van Julian Roozendaal en Jim Meinen.

VFC zal de selectie voor het seizoen 2025-2026 uitbreiden met een extra elftal. VFC onder 23 zal als 'derde' selectie elftal gaan fungeren. Het technisch hart wil op deze manier een brede basis onder het eerste elftal leggen. Het tweede elftal zal in het seizoen 2025-2026 uitkomen in de reserve eerste klasse, VFC onder 23 in de derde Divisie. Maar liefst 10 talenten stromen van de onder 23 door naar het tweede elftal, de onder 23 wordt op haar beurt weer aangevuld met talent uit de onder 19. De jeugd floreert zoals het VFC betaamt.